

Giới thiệu Tìm Lại Tình Yêu

Bạn đang đọc truyện Tìm lại tình yêu của tác giả Lê Tiêm trên website đọc truyện online.

Anh là đại thiếu gia nhà họ Quan, người nổi nghiệp một tập đoàn lớn, trầm ôn ít lời, lạnh lùng như băng. Quyền thế và tiền tài, anh sắp đính hôn với một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối.

Dạng đính hôn này, chỉ là một lễ đính hôn thông thường, nhưng lần này không giống vậy. Bởi vì, anh là chồng trước của cô;

Mà đối tượng anh đính hôn... Là bạn tốt của cô, là mẹ nuôi của đứa trẻ. Cô nói với con gái, thế giới của papa và của họ không giống nhau, không thể quấy rầy bố, Con gái giống anh ở chỗ dễ xúc động và nóng nảy.

Trước mặt mấy trăm khách quan xông lên thăm hỏi, ôm đúi anh khóc gọi papa! Tuyệt, bí mật cô cố công che giấu nhiều năm đã bị lộ.....

Anh không có một chút ôn nhu, bộ dạng lãnh giận càng làm cô đau lòng. Cô không cố ý, nhưng hôn lễ của anh bị hủy bởi con gái là sự thật, Bạn tốt rất vui khi hủy bỏ hôn ước, cùng bạn trai thật sự sống hạnh phúc. Cô nên đi đâu tìm cô dâu đền cho anh?

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Cô cũng chỉ là... Muốn tiết kiệm tiền xe buýt mà thôi, thật không hiểu, tại sao lại gặp phải chuyện này?

Động cơ xe máy vang lên đinh tai nhức óc, khí thải tràn ngập khắp nơi, khiến cô bị nghẹn ho khan liên tục, không thể đếm được có bao nhiêu chiếc xe đang bao vây xung quanh cô, những người ngồi trên xe máy có cả trai lẫn gái, không ngừng gào thét chói tai, mà cô giờ phút này kinh hoàng đến mức không cử động được.

"Cứu..."

Kì Tiểu Trình kêu to, nhưng âm thanh mỏng manh không thể vang lên giữ tiếng động cơ điếc tai, ngược lại vang lên những tiếng cười nhạo.

"Ha ha ha, cô ta kêu cứu kìa!"

"Kêu đi, kêu đến vỡ yết hầu cũng không có người đến đâu!"

Không phải chứ? Lòng người dễ thay đổi, tiếng động cơ lớn vô cùng đáng sợ, lại có tiếng huyền não của đám thanh niên, nhưng dân cư ở khu lân cận không ai dám ra ngăn cản tiếng náo động giữa đêm khuya của đám thanh niên, lại càng không ai dám ra ngoài báo cảnh sát.

Bởi vì tên cầm đầu đám thanh niên là con trai của trưởng khu phố, quyền lực lại giàu có, báo cảnh sát cũng vô ích, ngược lại rước họa vào thân.

Họ rốt cuộc muốn làm gì? Tiểu Trình theo bản năng ôm chặt túi, bên trong là tiền lương hôm nay mới lĩnh, dù không nhiều lắm, nhưng là tiền sinh hoạt tháng sau của cô và ông nội, cô sợ những người này cướp mất tiền của cô.

Xe máy không ngừng lượn vòng xung quanh cô, cô vừa vội lại vừa sợ, giữa vòng tròn nhỏ ấy, muốn chạy mà không thể chạy, vừa chạy ra sẽ bị xe máy ngăn cản, trốn không thoát, lại bị cười nhạo.

"Ha ha ha..." Tiếng cười ác ý không dứt bên tai.

Họ nhất định sẽ làm cô bị thương!

Không được, cô không thể ở đây ngồi chờ chết, cô phải chạy trốn!

Mặc kệ phải trước có xe ngăn cản hay không, dù xông lên sẽ bị thương, chỉ cần trốn thoát là được! Tiểu Trinh nhắm mắt lại, xông ra ngoài.

"Nó chạy trốn, mau đuổi theo!"

Hộc... Hộc... Hộc... Tiểu Trinh không ngừng chạy, không dám ngừng lại, chỉ biết là không thể bị đuổi theo, phải phát huy tối đa công lực, cô chạy vào khu dân cư, tránh vào trong ngõ nhỏ.

Một đám xe máy lướt qua chỗ cô trốn, cô không khỏi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở ra... Cô đã an toàn.

Sau khi điều hòa lại hô hấp, cô mới nhìn kỹ xung quanh, xác nhận đường về nhà, mới rời khỏi khu dân cư.

Không dám trở về bằng đường cũ, Tiểu Trinh đành phải đi đường nhỏ, nơi đó không có đèn, đường lại nhỏ, chỉ có thể lách được một chiếc xe qua, hơn nữa lại còn có cỏ dại hai bên đường, còn có đám chó hoang tụ tập, nhưng so với mấy kẻ gây rối thì vẫn còn hơn.

Bước vội trên con đường mòn, mong mau đến nhà... Miệng khản a di đà phật, nhưng vẫn không khống chế được sự sợ hãi.

Tiếng động cơ xe máy nặng nề vang lên, lại một lần nữa truyền tới, lần này từ phía sau cô, rất gần.

"Ai, cô ta ở trong này này!" Tiếng một cô gái, uốn éo, cười đến mức khoa trương.

"Mau gọi những người khác đến!"

Cô không hiểu, những người này bị làm sao thế? Như vậy hay lắm sao? Vì sao lại tùy tiện trêu đùa một người đi đường như vậy? Làm thương tổn một người, thú vị lắm sao?

"Tránh ra!" Tiểu Trinh phản nộ hét lên, muốn những người này cách xa ra một chút.

"Oa oa oa, tức giận rồi, ha ha ha ha..." Giống như trêu chọc một con mèo con chó nhỏ, nhìn cô tức giận lại càng vui vẻ, càng muốn đùa.

Cô lại bị bao vây, hai chiếc xe máy chặn đường cô, tuy rằng so với vừa rồi ít người hơn rất nhiều, nhưng lại sợ hãi hơn gấp bội.

"Mau gọi những người khác lại đây!"

"Các người rốt cuộc muốn gì? Như vậy thú vị lắm sao?" Tiểu Trinh quả thật rất muốn khóc mà không được, nhìn không được hỏi, ngữ khí dường như cao đến quăng tám.

"Rất thú vị!" Nói xong đoàn người cười vang.

Đường nhỏ hẻo lánh không có đèn, chỉ có thể qua ánh đèn rơi đến mà nhìn, người vây quanh cô không hề xa lạ, hai trai hai gái, hai cô gái vốn bằng tuổi cô, học ngay lớp bên cạnh hồi còn học quốc trung, hai người con trai là bạn trai của hai người kia.

Theo cô biết, họ vẫn chưa lên cao trung, quốc trung không tốt nghiệp được liền bỏ học ở nhà, ăn chơi qua ngày.

"Các người vì sao lại muốn làm vậy?" Cô không hiểu, rõ ràng là lớn lên cùng nhau, biết rõ lẫn nhau lại cố tình thương tổn nhau, vì sao lại làm vậy? Cô đâu trêu chọc gì họ?

Đơn giản là vì sự luẩn quẩn, bất đồng của cuộc sống, cho nên muốn hăm hại nhau sao?

"Àm ĩ, câm miệng." Cô gái tóc vàng ngồi phía sau xe, rút mẩu thuốc lá hút dở ném vào mặt cô.

Tiểu Trinh tránh được, nhưng vẫn bị mẩu thuốc lá làm bỏng cánh tay, kêu lên một tiếng.

"Ha ha ha ha..." Tiếng cười nhạo không dứt bên tai, tiếng cười giống như cô không nên sống trên đời này.

Ngay khi những người này đang trêu đùa cô, chờ đợi đồng bọn, một chiếc xe máy đã tăng tốc từ phía trước phóng đến, tiếng động cơ trầm thấp cuồng dã.

Trần định lại, thấy một chiếc xe Harley đứng ở giữa con đường mòn, người lái xe đội mũ bảo hiểm không kiên nhẫn kéo tám kính lên, nhìn lướt qua, lạnh lùng nói...

"Cút ngay."

"Cảnh cáo mày đừng có xen vào việc của người khác, nếu không muốn gặp rắc rối." Tên thanh niên kiêu ngạo hoàn toàn không để ý đến người mới tới, cười cợt nói.

"Tiên sinh..." Tiểu Trinh thấy người lạ, giống như thấy cứu tinh. "Cứu, cứu tôi!"

Nhưng người đó phảng phất không nghe thấy, thái độ lạnh mạc, xe chưa tắt máy, liền đứng xuống, đám người lách ra nhường đường.

"Đừng để tao nói lần thứ ba, cút ngay, bọn mày chắn đường tao!"

Ngữ khí thô bạo so với đám thanh niên cũng không hề kém, lại còn nguy hiểm và hung ác hơn, kiên trì bất đối phương nhường đường.

"A Thông, dạy dỗ hần một chút, lấy cái xe đi." Cô gái hiền kẻ bên tai bạn trai.

Đám thiếu niên không có hảo ý nhìn người ấy, anh ta ăn mặc đơn giản, áo phông quần bò, dưới chân đi đôi giày cao, trong bóng đêm mờ lung, không nhìn rõ ngũ quan, chỉ thấy đôi mắt lóe lên.

Xe Harley! Cười trên chiếc xe này nhìn hần sẽ vô cùng oai phong! Đám thanh niên trong mắt xuất hiện lòng tham, nhìn người chủ nhân của chiếc Harley không có hảo ý.

Một tên xuống xe, cười đi lại gần.

"Chiếc xe này được lắm, tao rất thích, nhìn mày ở trên xe không hợp lắm, để xe lại, tao sẽ không đánh mày."

Ánh mắt người đó trầm xuống. "Tao cho mày năm giây, biến khỏi đây."

Không khí như thất lại, Tiểu Trinh nắm chặt tay nhìn đám thanh niên và người mới đến giằng co, đột nhiên, tên thanh niên đưa tay nhằm thẳng hướng người ấy đâm xuống, nhưng chưa kịp đánh tới, cổ tay đã bị nắm chặt, hần kêu lên đau đớn.

"Đau, x!" Một tên thanh niên khác ngay lập tức cũng nhảy xuống hỗ trợ, đánh lên từ phía sau.

Rầm... Tên thanh niên đánh lên bị người kia xoay người một quyền đánh bại, anh ta xuống xe, ra đòn vô cùng hiểm vào hai tên thanh niên, xuống tay dứt khoát, hoàn toàn không lưu lại đường sống.

Các cô gái kêu lên sợ hãi, người kia thủy chung không nói gì, chỉ có tiếng va chạm, cùng với tiếng kêu rên của hai tên thanh niên.

Khi anh ta đã khiến hai tên thanh niên không ngẩng đầu lên được, thì tiếng xe máy rít gào đến gần, hai cô gái kinh hoàng nhảy xuống xe, nói cho đám đồng bọn biết.

"Xử lý hần!" Không biết ai đó đã lấy một chiếc gậy bóng chày, giơ lên cao ra lệnh một tiếng, hơn mười tên thanh niên xông lên.

Tiểu Trinh tròn tròn mắt, nóng lòng nhìn về phía người kia, "Cẩn thận!"

Nhưng không kịp nữa, chiếc gậy đánh vào người anh ta, hoàn toàn chọc giận anh, anh rống lên một tiếng, quay đầu tóm lấy gậy, đoạt lấy bắt đầu đánh trả.

Một trận hỗn chiến xảy ra ngay trước mắt, Tiểu Trinh sợ đến ngây người, toàn thân run rẩy, sự hỗn loạn bất ngờ này cũng khiến những cô gái kia chạy trốn, vắng lại tiếng la hét.

"Dừng tay, đám chết tiệt này!"

Tiếng hét này là từ tên cầm đầu đám thanh niên bắt lương này, con trai trường phổ, hần cuối cùng mới đến, thấy thủ hạ đang đánh nhau với một người nhìn rất quen, còn làm cho đối phương chảy máu, lập tức ngăn cản.

"Lão đại, hần..." Đang muốn cáo trạng, lại lập tức bị lão đại cho một quyền vào đỉnh đầu.

"Câm miệng, mẹ nó. A Đàn, ngại quá! Đám tiểu đệ của em không hiểu chuyện, không biết là anh." Tên cầm đầu đến trước mặt người lái xe Harley cúi đầu.

Quan Trí Đàn "Hừ" một tiếng phun nước bọt trong miệng ra, một đôi mắt đen không chút cảm xúc nhìn người đang cúi đầu trước mắt. Anh đối với tên này không có ấn tượng, cũng không có tâm tình để ý đến, anh đang đói gần chết, phải vội đi mua thức ăn khuya!

"Lần sau còn chắn đường tao, tao sẽ giết cả đám bọn mày." Chẳng hề để ý, chứng tỏ vừa rồi không hề đem những người này để vào mắt.

"...Thật có lỗi, em sẽ mang chúng về quản giáo! Thật có lỗi, thật có lỗi!" Tên cầm đầu đám thanh niên, sai đám tiểu đệ tránh đường, chọc ai không chọc, lại chọc vào ôn thần.

Mọi người vội vàng rời đi, trò "giải trí" cũng đành buông tha.

Tiểu Trinh đang lo lắng mình có thể thoát được không, lại thấy kết quả bất ngờ, đám thanh niên phóng xe đi hết, con đường mòn mắt đi ánh đèn, lại trở về về yên tĩnh.

"Mẹ nó." Quan Trí Đàn đi lại phía xe máy. Anh đang chết đói, không biết nhà bán đồ kho trong thị trấn có còn mở cửa không nữa?

"Bọn khốn..." Anh đang đói bụng, quả thật đói muốn chết!

"Chờ một chút!" Tiểu Trinh nhìn anh định rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng áy náy. "Anh bị thương, thật có lỗi, hại anh gặp phiền toái."

Cánh tay anh bị thương, máu chảy ra, nhưng may là vết thương nhìn không sâu, tên khuôn mặt kiệt ngạo bất tuân, cũng có vài vết thâm

"Cám ơn anh ra tay giúp tôi." Cô cầm tay anh, cảm động nói.

Quan Trí Đàn hừ lạnh một tiếng, ngẩng lên nhìn cô gái trẻ con trước mắt. "Tôi không hề muốn giúp cô."

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Anh nào có nhân hạ thoải mái mà cứu người? Là những tên đó cản đường anh, còn động thủ đánh anh, anh ra tay chỉ vì khó chịu, không phải vì người khác.

Cứu người? Cái việc vô ích đó, anh không làm!

"Nhưng anh thật sự đã giúp tôi, ai, miếng vết thương của anh vẫn chảy máu, tôi, nhà của tôi ở ngay phía trước, anh đến nhà tôi một chút, tôi giúp anh băng lại."

Vết thương nhỏ ấy, có gì đáng ngạc nhiên sao? Anh cũng đâu mất nhiều máu!

Mặc kệ cô, Quan Trí Đàn nở mày, chân ga đạp xuống, định chạy lấy người, nhưng cô nữ sinh này không biết sao lại kiên trì như vậy, anh đã ngồi lên xe, cô còn cố gắng ôm lấy cánh tay anh.

"Buông ra." Anh rít lên, bắt đầu nổi nóng, cô tốt nhất không nên khiêu khích giới hạn của anh! Tuy anh không thường đánh phụ nữ, nhưng nếu chọc giận anh...

"Không được! Anh bị thương." Tiểu Trinh vẫn kiên trì không chịu buông. "Năm phút thôi, năm phút là xong, anh làm ơn..."

Anh đáng lẽ nên mặc kệ cô mà chạy đi, thấy việc nghĩa nên làm làm gì? Trong từ điển của anh không có bốn chữ này, anh là Quan Trí Đàn, từ điển chỉ có bốn chữ "Làm theo ý mình".

Nhưng là, cô gái này vừa bị đám bắt lương kia trêu chọc, không phải sao? Một mình đi trên con đường nhỏ vắng vẻ này... Đưa cô về nhà sao? Bữa ăn khuya của anh phải làm sao bây giờ?

"Lên xe." Quên đi, anh không phải người tốt, nhưng thỉnh thoảng cũng có chút lòng trắc ẩn.

Lấy ra một chiếc mũ bảo hiểm, quăng vào về mặt ngậy ngọc của cô.

"Cô ở đâu? Tôi đưa cô về, đỡ bị người ta cường bạo giữa đường."

A... Người này nói chuyện thật sự rất thoải mái!

"Ở ngay phía trước..." Cô không phải không đề phòng, cũng biết người con trai trước mắt rất nguy hiểm, đánh nhau rất chuyên nghiệp, tính tình cũng không tốt, vừa rồi nói chuyện mấy câu liền đánh người, xúc động nóng nảy, giống như quả bom có thể nổ bất kì lúc nào.

Nhưng là, cô tin anh không phải người xấu, cũng tin rằng anh sẽ không thương tổn cô, vì thế nói cho anh biết nhà cô, leo lên phía sau xe anh.

Xe đi qua con đường mòn, qua một công viên nhỏ, ở một công trường có một chiếc container cũ chứa đầy gỗ, cô gái yêu cầu anh dừng lại phía trước thùng xe container.

"Đến nhà tôi rồi, cám ơn anh đưa tôi về." Xuống xe, đứng trước ngọn đèn mờ mờ của ngôi nhà, Tiểu Trinh ngượng ngập cười.

Đèn không quá sáng, nhưng đủ để anh thấy rõ ngũ quan cô gái, không thể nói là xinh đẹp, nhưng dễ nhìn, vẫn còn mang theo vẻ trẻ con của học sinh trung học.

"Ừm." Về nhà là tốt rồi. Quan Trí Đàn quay đầu xe, quyết định rời đi.

Nhưng cô vội ngăn anh lại, không cho anh đi. "Không được không được, anh không thể đi! Miếng vết thương của anh phải bôi thuốc, không xử lý tốt sẽ bị nhiễm trùng, vào nhà đi."

Cô gái này, sao lại phiền như vậy chứ?

Muốn cự tuyệt, nhưng... Cự tuyệt có làm tổn thương cô không? Cô sẽ cho rằng anh ghét gia đình nghèo khó của cô?

* * *

Anh không phải người tốt, nhưng cũng không muốn làm người xấu, bề ngoài tưởng vô tâm, nhưng kỳ thật anh suy nghĩ rất nhiều... Xem ra, đêm nay anh nhất định sẽ đối bụng lên giường.

Rầu rĩ gật đầu một cái, anh xuống xe, để cô gái kéo tay vào nhà.

"Xuyết, nói nhỏ thôi, ông nội tôi đang ngủ, ngồi ở đây, xong ngay thôi." Tiểu Trinh để anh ngồi trên ghế, cô vội vã rửa sạch hai tay, lấy ra một hộp thuốc, bôi cồn iot vào bông, giúp anh xử lý vết thương trên cánh tay.

"Ai, cô không phải muốn giết tôi chứ?" Quan Trí Đàn nhìn không được thấp giọng oán. Cô rất vụng về, khiến miệng vết thương vốn không đau của anh trở nên đau đớn, hơn nữa anh rất đối bụng, tính tình sắp không khống chế được.

"Xin lỗi, xin lỗi..." Cô nhẹ nhàng hơn, dùng băng gạc băng vết thương lại, cuối cùng buộc lại thành hình nơ bướm.

"...." Anh hồi hận, làm người quả nhiên không nên quá hào tâm, xem đi! Trên tay buộc ái quý này, có thể ra ngoài sao.

"Được rồi, tốt lắm" Tiểu Trinh không khỏi thở ra nhẹ nhàng. Cuối cùng cũng giúp ân nhân bôi thuốc xong! Anh thỉnh thoảng lại mắng cô và tỏ vẻ bất mãn, khiến cô thật sự vội vã.

"Thái độ gì vậy? Tôi mới phải cảm ơn trời đất!" Quan Trí Đàn nổi giận, nhưng lúc này bụng bỗng kêu lên, khiến khí thế của anh bị giảm đi hơn phân nửa.

Cô đương nhiên nghe thấy, nhưng không dám cười, anh đã hơi đỏ mặt, không nên cười nhạo người khác vào lúc này.

"Giờ các cửa hàng trong thị trấn đều đóng cửa rồi, nơi này cũng không có cửa hàng tiện lợi... Tôi làm đồ ăn khuya, nếu không ngại thì, anh ăn một chút được không? Tôi nấu mì, nhanh thôi."

"Này..." Ai muốn ăn đồ cô nấu? Anh sẽ đi mua!

Nhưng chưa kịp ngăn cản, cô đã đi vào phòng bếp nhỏ bên cạnh nấu nước sôi, lôi ra một đồng rau xanh chuẩn bị.

Hiện tại đi, có kịp không? Nhưng cô nói rất đúng, đã trễ thế này, trên thị trấn cũng không còn ai bán đồ ăn, ai bảo anh đi Đài Loan học đại học thì không đi, lại ở lại trường ở nông thôn này, muốn tới nhà gần nhất cũng mấy cây số, đi qua đi lại cũng phải mất một giờ đi xe máy!

Quên đi, phải giải quyết cái bụng trước, Quan Trí Đàn anh cái gì cũng có thể chịu đựng, nhưng không chịu được đối bụng, hiện tại anh đói đến mức muốn đi đánh người!

Anh thừa dịp đánh giá chỗ ở của cô gái, dù sao biến thùng container thành nhà, đối với Quan thiếu gia từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng mà nói, là kinh nghiệm rất mới mẻ.

Năm phút sau, anh ngửi được mùi hương thanh đạm, một bát đồ ăn đặt trước mặt, khói bốc lên nghi ngút.

"Trong tủ lạnh không có nhiều đồ lắm, anh chịu khó ăn một chút..." Không có gì để báo đáp anh, cô chỉ có thể dùng cách này, biểu đạt lòng biết ơn của cô.

Quan Trí Đàn cũng không nói nhiều lời, cầm bát uống một ngụm canh, thất thần, sau đó lại uống một ngụm.

Vốn tưởng rằng nước mì thanh đạm không vị, nhưng lại có mùi thuốc sắc trong veo, ngon ngoài ý muốn, ngay cả mặt mũi cũng rất QQ.

Trong bát không có thịt, chỉ có một đồng rau xanh, nhưng không hiểu sao lại rất hợp khẩu vị, chỉ hai ba miếng đã hết.

Con đói được giải quyết, tính tình thô bạo cũng hết, Quan Trí Đàn nhìn chiếc nơ bướm trên tay, còn có nữ sinh ngồi trước mặt chậm rãi ăn mì, hàng lông mi đen khê nhướn lên.

"Cô tên gì?"

"Tôi? Tôi là Ki Tiểu Trinh." Cô nhu thuận trả lời ân nhân.

"Ki Tiểu Trinh..." Anh cao giọng, sau đó mắng: "Cô là đồ ngốc hả?"

"Sao?" Đột nhiên bị mắng, Tiểu Trinh cảm thấy kinh ngạc.

"Tùy tiện đưa một tên cont rai về nhà, cô mấy tuổi rồi? Không quen không biết, cô biết tôi là ai không? Ngay cả tên cũng không biết mà cho người ta

vào nhà, cô tưởng xã hội này không có người xấu phải không?" Đây là xuất phát từ hảo tâm mà trách cứ, Quan Trí Đàn không thể thể hiện bộ mặt ôn nhu được.

"Nhưng là... Anh sẽ không như vậy." Tiểu Trinh bỏ bát đĩa, ánh mắt đơn thuần nhìn anh, kiên định nói: "Anh sẽ không như vậy, anh giúp tôi, anh sẽ không hại tôi."

Cô có phải đã quá tự tin không? Ngay cả anh cũng không tint ờng anh sẽ không tùy hứng làm thương tổn người khác, cô hiểu được anh bao nhiêu? Mọi người đều nói anh không cứu, cô lại biết trong anh vẫn còn phần thiện lương sao?

"Đồ ngốc." Anh mắng, nhưng khóe miệng không tự giác cong lên.

Quả là không ngờ tới, anh đánh nhau thuận tay cứu một nữ sinh ngốc, ngay ả anh là ai cũng không biết, ngay lập tức tin anh là người tốt.

Lúc này, Quan Trí Đàn mới hiểu được, tin tưởng không lý do, là thứ anh cần nhất.

"Kì Tiểu Trinh, cô mấy tuổi... Mười bảy? Học sinh trung học ả? Tôi là Quan Trí Đàn, hai mươi hai tuổi... miệng mở to như vậy làm gì?"

Miệng mở lớn đâu phải lỗi của cô? Anh... Anh lại là Quan Trí Đàn rất "lừng danh" sao...

Tiểu Trinh nằm mơ cũng không nghĩ tới, cô lại có cơ hội gặp gỡ với một đại thiếu gia.

Anh đến từ Đài Bắc... Thật ra sinh viên trong trường đại học tư ở thị trấn, hơn phân nửa đến từ nơi khác, nhưng Quan Trí Đàn thì khác, anh rất nổi danh.

Bởi vì gần đây nhất anh đã giao chiến với con trai của trưởng thị trấn, còn đánh hấn thành đầu heo. Bình thường trêu chọc đến hấn, thường kết cục sẽ rất thảm, nhưng Quan Trí Đàn rất lợi hại, hậu phương vững chắc, đánh đối phương đến mức phải nhập viện, còn bắt gia đình hấn phải tự mình đến giải thích... Đơn giản vì bố anh là Quan Hữu Đạt, là giám đốc một ngân hàng tài chính lớn.

Chuyện này lưu truyền khắp nơi trong thị trấn, mọi người đều nói không nên chọc giận Đài Bắc đại thiếu gia, anh ta rất hung dữ, tính tình khó chịu, không nhẫn nại, khiêu khích anh tuyệt đối sẽ không toàn mạng, hậu phương của anh vô cùng chắc chắn, đặc tội anh sẽ bị nghiền xương thành tro.

*

"Khăn mặt đâu?"

Nhìn đó, đại thiếu gia đó lại khó chịu rống lên.

"Ồ đây!" Tiểu Trinh vội vàng lấy khăn mặt, đưa cho anh.

Kết quả đòi lấy cái tròng mắt hung dữ của anh.

"Anh đâu có tay rảnh để lau, em lau đi!" Quan Trí Đàn trừng cô, khó chịu rống.

Ánh mắt Tiểu Trinh không dám nhìn xuống dưới, bởi vì nửa người anh cời trần, chiếc búa trên tay đều đều gõ xuống, giúp cô đóng ghế.

Anh một tay giữ ghế, một tay cầm búa, quả thật không có tay cầm khăn mặt.

"Chuyện đó..."

"Làm sao nữa?" Quan Trí Đàn rống lên với cô nàng lè mề, "Mồ hôi rơi vào trong mắt anh rồi, sau không mau lau đi?" anh hung dữ nói, ngẩng đầu để cô nhìn thấy mồ hôi rơi vào hốc mắt.

"Được rồi, được rồi!" Tiểu Trinh bị dọa không có biện pháp, đành vừa thẹn vừa tức lại giúp anh lau mồ hôi, gần gũi một người con trai như vậy, khiến cô có cảm giác rất quái dị, rất thẹn thùng, mặt đỏ tím đập.

Nhưng là, anh là Quan Trí Đàn, không phải người cô có thể vọng tưởng... Nữ sinh trong lớp thường nói, anh chỉ là thương hại cô mà thôi. Trong mắt không khỏi có chút cô đơn, nụ cười dần dần nhạt đi.

Mùa hè năm ngoái cô đã lên cao nhĩ, từ đó về sau, Quan Trí Đàn thường xuyên quan tâm chăm sóc cô, biết cô đi làm thêm, sẽ tới trường đón cô tan học, đưa cô tới chỗ làm; Sau biết cô vì tiết kiệm tiền xe buýt mà đi bộ về nhà, tức giận mắng cô một trận, sau đó không chỉ đưa cô đi làm, mà làm xong còn đưa cô về nhà.

Ngẫu nhiên có ngày nghỉ, anh sẽ đến nhà cô tìm cô hoặc nói chuyện phiếm với ông nội, ông nội tuổi đã lớn, không thể tiếp tục làm thợ mộc nữa, nhưng ông lại là một sư phụ có tay nghề rất cao, gặp Quan Trí Đàn cảm thấy rất hứng thú, đem toàn bộ kinh nghiệm truyền cho anh. Vì thế về sau, Quan Trí Đàn lại có thêm cơ hội đến nhà cô, lấy mấy miếng gỗ đóng thành ghế dựa, bàn, chậm rãi, thay đổi toàn bộ những đồ vật đã cũ kỹ trong nhà.

"Còn cổ nữa? Chỉ lau mồ hôi thôi sao? Đừng có làm việc nửa chừng thì bỏ đấy!" Quan Trí Đàn không buông tha cô, soi mói nói.

"Anh, anh tự lau không được sao?" Là ảo giác của cô sao? Tại sao luôn có cảm giác bị đùa bỡn? Chẳng qua lau mồ hôi thôi, anh sai bảo, làm cô khó xử, bắt cô lau hết mồ hôi.

Anh cố ý. Tiểu Trinh biết như vậy, nhưng không dám vạch trần, cảm giác nói ra sẽ gặp phiền toái.

"Ngại sao, Kiể Tiểu Trinh, em báo đáp ân nhân cứu mạng như vậy à?" Quan Trí Đàn trừng mắt, lấy ân tình áp bức cô.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Đúng vậy, anh là ân nhân, sau khi quen biết anh, anh giúp cô rất nhiều việc, ngoài việc sau khi làm thêm không phải đi bộ về nhà nữa, ban ngày cô đi học, không thể đưa ông nội đi bác sĩ bốc thuốc, là Quan Trí Đàn ngoan cố đưa ông nội đến bệnh viện.

Anh rất nhiều tiền, nhìn anh cũng có thể thấy, cô đọc tạp chí của các bạn học nhìn thấy những bộ quần áo có giá rất khoa trương, một chiếc áo phông mà có giá năm ngàn tệ, loại quần áo này lại trở thành áo lao động của Quan Trí Đàn, cho dù hồng cũng không đau lòng.

Anh ra tay rất mạnh, trong ví da lúc nào cũng đầy tiền mặt, tiền tiêu vặt một tháng của anh gấp hai mươi lần tiền làm thêm của cô, anh không ở trong kí túc xá, mà thuê một ngôi biệt thự trong thị trấn, cô từng đi qua vài lần, kiểu dáng là kiểu mẫu trên tạp chí... Chỉ tính trong cuộc sống, họ đã là hai người không cùng một bầu trời.

Nhưng anh chưa bao giờ đưa tiền cho cô để cải thiện cuộc sống, ngược lại tự mình giúp cô làm cái này làm cái kia, khiến cô thật sự cảm động, cảm kích anh không dùng tiền làm nhục cô.

"Nước đâu? Nước đá đi, anh rất khát." Quan Trí Đàn lại sai cô chạy vặt.

"A, được". Tiểu Trinh ngơ ngác, lập tức chạy vào container, lấy nước đá cho anh.

Nhìn cô chạy đi, nụ cười bùng lên trên mặt anh. Khi dễ cô nàng này thật dễ, nhưng lại khiến tâm tình anh tốt hẳn lên.

"Đồ ngốc." Tuy ngốc, nhưng, anh thích.

Sửa chiếc ghế gãy chân xong, lại sửa tiếp chiếc ghế dựa, rồi cầm lấy dao, chỉnh lại những điểm chưa bằng phẳng trên một tấm gỗ, bảo cho đến khi nhẵn bóng.

Anh định giúp Tiểu Trinh làm một chiếc bàn có ngăn, có thể bỏ các bản vẽ vào.

Trước đây có một ngày chơi đùa với cô, đoạt lấy một đồng giấy của cô, thấy cô đang học thiết kế.

Giấy là đoạt lấy, nhưng, lại làm cô khóc, cũng là vì cảm thấy xấu hổ, sợ anh cười nhạo. Cô vừa khóc vừa nói: "Em đã bảo anh không nên nhìn, anh nhất định đang cười em..."

Cô khóc làm anh giận chính mình, cảm thấy bản thân mình làm sai, nhưng cũng vì vậy mà khiến anh phát hiện một chuyện...

Quan Trí Đàn anh cũng biết sợ hãi, sợ cô bị anh chọc giận sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa, sợ cô không thể mở rộng trái tim với anh.

Anh thích cô, thích đến mức chỉ cần nhớ tới trước đây có người khi dễ cô, một đám người cười xe máy vây quanh cô, lấy sự sợ hãi của cô làm vui, một cơn tức giận dâng lên trong bụng, phần nộ muốn đánh người.

Nếu nói cho cô biết anh thích cô, có thể bị dọa đến mức chạy trốn không?

"Muốn chạy? Không có cửa đâu." Quan Trí Đàn bá đạo hừ một tiếng, trong lòng quyết định, dùng mọi biện pháp, đem nữ sinh ngốc này giữ trong tay.

Vừa giúp cô đóng bàn học, anh đồng thời mưu tính kế hoạch...

~*~*~

Thời tiết Đài Loan chỉ có mùa hè và mùa đông, mùa đông vừa qua đi, thời tiết bắt đầu nóng lên, giờ mới tháng ba, nhưng lúc nào cũng thấy anh kêu nóng.

Tiểu Trinh đi ra khỏi cổng trường, hôm nay không phải đi làm thêm, trong lòng nghĩ định đi bệnh viện lấy thuốc cho ông nội, lấy thuốc xong sẽ đi đến siêu thị, mua chút đậu xanh về nhà. A, còn phải mua đường phèn, thời tiết nóng như vậy, Quan Trí Đàn lại luôn tức giận, làm canh đậu xanh cho anh ăn giải nóng, đồ phải tìm cô gây sự...

"Ki Tiểu Trinh, em chậm chạp quá đấy! Vừa đi vừa nhìn xuống đất, xem có nhặt được vàng không hả?"

Vừa ra khỏi cổng trường, chợt nghe thấy giọng nói của anh, ngẩng đầu lên nhìn thấy thủ phạm hai tay khoanh trước ngực quở trách cô, phía sau là chiếc xe máy Harley rất nổi bật.

Đang lúc tan học, học sinh ở đây rất đông, mà Quan Trí Đàn, lại đặc biệt nổi bật.

Anh mặc chiếc áo phông màu tím đậm phối hợp với quần bò màu xanh thẫm, nhìn không khác gì những sinh viên thông thường, nhưng anh lại khác, bởi anh rất cao, nên quần áo cũng có kích cỡ khác. Có lúc không nhận được hỏi anh, mới biết anh cao mét tám hai, ước chừng cao hơn cô đến hai mươi cm.

Quan Trí Đàn rất nổi tiếng, tuy tính tình anh không tốt, thường gây chuyện, nhưng trong cảm nhận của những nữ sinh vùng quê, lại rất cao suất, gia thế tốt, là khát vọng của các cô, cao không thể với tới.

Nhưng anh đối xử với cô lại đặc biệt ưu ái...

Anh chỉ là thương hại cậu mà thôi! Người ta là đại thiếu gia, cậu dựa vào cái gì mà mơ tưởng?

Lời nói của bạn học đâm vào trong lòng, cô không khỏi tự ti. Đúng vậy, cô dựa vào cái gì?

"Cái mặt kia là sao hả?" Quan Trí Đàn vò vò mái tóc cô, miệng rất xấu, nhưng động tác rất nhẹ nhàng.

Anh thích tóc cô, chỉ ngắn đến bả vai, không nhuộm màu mà đen bóng tự nhiên, anh thích cảm giác những sợi tóc mềm mại của cô chạm vào, nhưng sợ nếu quá nhu tình sẽ dọa cô, đành phải dùng cách này để chạm vào cô.

Ki Tiểu Trinh còn quá nhỏ, anh không dám ra tay.

"Làm gì mà nhìn như muốn khóc vậy? Ai bắt nạt em?"

Cô không giống mọi khi bấu môi đánh vào tay anh, nói anh không được làm loạn, ngược lại ngơ ngác để anh bắt nạt, anh nhìn kĩ, nhận ra sắc mặt cô là lạ, thoạt nhìn thấy có vẻ không vui, anh cau mày.

"Không sao." Tiểu Trinh đẩy tay anh ra, "Anh sao lại đến đón em? Không phải đi học sao? Anh như vậy sẽ bị đuổi học đấy!" Cô đột nhiên nghĩ ra, trường học hai người ở cách nhau khoảng bốn mươi phút đi xe, hiện giờ mới bốn rưỡi, anh không phải đi học sao?

"Anh không thể bị đuổi." Quan Trí Đàn nhếch môi, cười trào phúng.

Cho dù anh không đến lớp, cả ngày ngồi đánh điện tử, anh cũng có thể lấy được bằng tốt nghiệp và phiếu điểm đẹp, từ lúc anh đến nơi hẻo lánh này học đại học, người nhà của anh đã vì anh "chơi oản tù tì", tuyệt đối sẽ để anh bình an tốt nghiệp.

Người nhà của anh quả thật "tín nhiệm" năng lực của anh, ngay cả khả năng anh đi học đại học hay tốt nghiệp được đại học, nghĩ đến điều này, trong lòng thấy tràn ngập tức giận....

"Người thông minh thật tốt." Tiểu Trinh nhún nhún hạ mũi, đôi mắt tròn mở to nhìn anh, "Có phải mọi chuyện đều không làm khó được anh phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Kỳ quái, cô không hề nhận ra anh đang tức giận, đương nhiên cũng không phải đang an ủi anh, nhưng anh lại cảm thấy anh đang được an ủi.

Tiểu Trinh không nhận ra sự trào phúng trong giọng nói của anh, cô tự lý giải anh tự tin với việc học của mình — đúng, anh rất tự tin, kì thi hai năm trước là anh ngu ngốc, vì tức giận với bố mà cố tình thi hỏng, cho đến khi đến thị trấn nhỏ hẻo lánh này, sau khi kết bạn với cô, anh mới nhận ra mình chỉ vì giận dữ mà tự mình thi rớt, là chuyện rất ngu ngốc.

Anh có gia đình tốt, cho dù anh thi tốt, người nhà vẫn sẽ vì anh mà chuẩn bị tiền, nhưng Tiểu Trinh... Từ sau khi quen biết cô đến giờ, cô gái này chỉ có thể học xong trung học, hoàn cảnh gia đình không cho phép cô học lên cao hơn.

Cô bé nữ sinh kém anh năm tuổi này, luôn tin tưởng anh, khiến anh cũng tự xem xét lại bản thân, nhân sinh của anh không nên hoang đường như vậy, nên thật sự suy nghĩ đến tiền đồ của bản thân thì tốt hơn.

"Đó là do đầu óc thôi."

Trước khi cô bắt đầu một kỳ thi, anh thường giúp cô ôn bài, vì một bài hàm số mà giảng đến hai giờ cô vẫn không hiểu, anh tức giận đến mức muốn bóp chết cô, cũng bởi vì anh dạy thêm mà rất nghiêm khắc, khiến Tiểu Trinh học bài đến phát khóc.

"Tuy rằng học hành không được, nhưng kỹ thuật tạo hình lại có thiên phú, đồ ăn nấu cũng không tệ lắm, coi như là sở trường của em rồi." Quan Trí Đan hí hóp nhìn cô, nhìn không được hồi tưởng lại những món ăn cô làm, không có thịt, nhưng thuốc sắc trong veo, anh có ăn một hơi hai bát to.

Nghĩ ghĩ, anh đói bụng.

"Anh đói bụng rồi, lên xe nhanh lên, lấy thuốc xong về nhà em nấu cơm cho anh ăn." Anh giống như đại gia vậy, nói như một lẽ đương nhiên.

"Em không phải người giúp việc..." người này thấy cô tại sao lúc nào cũng kêu đói vậy? Mỗi lần đều bắt cô nấu thứ này thứ nọ.

"Em nói cái gì? Nói to lên." Anh ngồi lên xe máy, bàn tay khum quanh tai, làm bộ muốn nghe cẩn thận.

"Không, không, em nói lấy thuốc xong muốn đi mua đậu xanh và đường phèn."

"Canh đậu xanh sao? Tốt lắm, anh thích, đi mua cả đá nữa, nấu xong anh muốn ăn ngay!"

Xem này, siêu thô phi!

Tiểu Trinh trong lòng không ngừng mắng, giống như nếu làm vậy có thể ngăn cản những mơ mộng của cô đối với anh.

Nhưng cô nhận ra, anh lại nhớ rõ cô hôm nay không đi làm thêm, muốn giúp ông nội đi lấy thuốc.... Đối với công việc của cô anh tại sao lại hiểu rõ như vậy? Như vậy sẽ làm cô nảy sinh ý niệm không tốt mất.

Theo thói quen nhận lấy mũ bảo hiểm anh đưa cho, cũng rất quen thuộc đưa túi sách cho anh, lại quen thuộc đưa tay ôm lấy thắt lưng anh, bởi vì nếu không làm như vậy, anh nhất định sẽ mắng cô "Muốn chết hả"....

Ôm chặt một chút, lộ ra chút biểu cảm cũng không sao cả, anh không nhìn thấy nên không biết, cô thích anh, thích đến mức đau khổ vì tự ti.

Cùng cô đi lấy thuốc, mua nguyên liệu nấu bữa tối, tuyệt đối không quên mua đậu xanh, Quan Trí Đan đưa cô về nhà.

"A Đan, con tới rồi." Ông nội bảy mươi tuổi của Tiểu Trinh, đã bắt đầu yếu đi, các đốt ngón tay cũng suy yếu, chỉ có thể dựa vào gậy mà bước đi chậm rãi, đương nhiên cũng không thể có cách nào làm ra tiền cho gia đình, vì thế áp lực kinh tế dồn hết lên người Tiểu Trinh.

Nhưng cô chưa bao giờ kêu khổ, không để ý mình chỉ có hai chiếc áo phông, hai bộ đồng phục thay đổi, lại luôn lạc quan đối diện với cuộc sống.

Bố mẹ cô đâu? Anh từng hỏi vấn đề này, nhưng không hỏi Tiểu Trinh, mà hỏi ông nội.

"Con đã chết, con dâu bỏ đi, chỉ để lại một đứa bé mười tuổi cho ông." Ông thờ dài, trả lời anh.

Từ đó về sau, Quan Trí Đan không bao giờ hỏi về chuyện bố mẹ cô nữa.

"Ông nội, 'cái đó' đã đến chưa?" Một bước đi vào container, anh lập tức hỏi.

"Đến rồi, ở trên ngăn tủ ấy, thấy không?"

Trên ngăn tủ góc, có một gói bưu phẩm.

"Tốt quá!" Quan Trí Đan lập tức ôm gói bưu phẩm ra ngoài, trước khi đi không quên nói với Tiểu Trinh, "Tiểu Trinh, nấu cơm xong gọi anh!"

"Anh định đi đâu?" Cô thấy anh là lạ, ông nội cũng lạ, ông nội cười rất tươi, không biết có chuyện gì vui?

"Đừng lười thôi, đi nấu cơm đi." Quan đại thiếu gia thần bí tiêu sái đi ra ngoài.

Chắc là chạy đến nhà xưởng rồi! Tiểu Trinh nhủ mảy. Gần đây anh rất lạ, thần thần bí bí, không biết đang làm cái gì?

Ngay sau khi ăn cơm xong, anh lại vội vàng chạy đi, còn nói với cô...

"Anh không gọi, em không được đến đây."

"Vậy canh đậu xan thì sao?"

"À..." Quan Trí Đan trầm ngâm, bởi vì anh muốn uống, "Em đặt trước cửa sắt là được rồi."

* * *

Chương 5

Làm chuyện gì mà thần bínhw vậy?! Anh hoàn toàn kích thích được lòng hiếu kì của cô, rất muốn đi xem anh làm gì. ...

"Tiểu Trinh, con muốn đi đâu?" Chân cô vừa bước ra ngoài, tiếng của ông nội lập tức vang lên.

Cô quay đầu, thấy biểu tình của ông nội, nhất thời hiểu được Quan Trí Đàn và ông nội thông đồng, đành ngoan ngoãn quay trở lại.

"Không, con chỉ là muốn... muốn ra ngoài hóng gió thôi." Lý do sứt sọc như vậy, ngay cả cô cũng không tin được.

Cứ như vậy một thời gian, Quan Trí Đàn và ông nội không biết liên thủ gạt cô cái gì, cho đến đêm trước kì nghỉ xuân, Tiểu Trinh mới biết hai người này đang làm cái gì.

Ngày hôm đó, là sinh nhật của cô. ...

"Kì Tiểu Trinh, đi lấy nước đá đi, anh khát sắp chết rồi." Ngày nghỉ lễ, Quan đại thiếu gia không màng đến bạn bè, thị nường, KTV, chạy đến nhà cô, lại trốn sau cánh cửa sắt nhà xưởng gỗ gõ đập đập.

"A, vâng." Có đôi khi Tiểu Trinh hoài nghi, anh luôn đến nhà cô, thật ra là muốn bắt nạt cô.

Cô vội cầm nước chạy đến đưa cho anh, mở nắp bình. "Đây, anh cầm lấy."

Một ý nghĩ muốn trêu đùa nữ sinh này nảy lên trong đầu, trong mắt Quan Trí Đàn lóe lên tinh quang.

"Anh nóng gần chết, tay lại đau nữa." Không chịu nhận nước đá, "Khăn mặt đâu? Chỉ lấy nước không lấy khăn à? Mồ hôi của anh chảy nhiều quá rồi!"

"Được, được, anh chờ một chút." Tiểu Trinh ngậy ngốc lại xoay nười, chạy vào lấy khăn.

Quan Trí Đàn lộ ra một nụ cười, chờ xem kịch vui, đi vào nhà xưởng, lấy ra một vật bị trùm kín hình cái bàn, chậm rãi đặt trước cửa.

Lúc Tiểu Trinh cầm khăn mặt và nước đá ra, không hiểu gì nhìn anh kì lạ.

"Gì vậy? Anh làm à? Gần đây lén lút chính là cái này sao?" Cô hỏi, vẻ mặt tò mò.

"Cái quý gì mà lén lút, em không biết hình dung từ à? Sao không nói là thần bí?! Thật là, anh vất vả cả tháng qua làm quà sinh nhật cho em, nhận lấy đi."

Cái gì? Quà sinh nhật? Tiểu Trinh còn đang ngây người, kinh ngạc nghe anh nói mới nhớ ra, hôm nay là sinh nhật cô, là cô vừa tròn mười tám tuổi.

Anh giúp cô làm quà sinh nhật? Thật hay giả? Còn chưa tỉnh lại khỏi sự khiếp sợ, đã thấy Quan Trí Đàn vẻ mặt đắc ý bỏ ra tám vải đen, một vật quen thuộc hiện ra trước mắt cô. ...

"Bàn học của em!" Một hình vẽ cô nguyệt ngọc trên vờ, chiếc bàn học trong ước mơ của cô, giờ lại xuất hiện thật sự trước mắt cô.

Cô không thể tin tiến lên, cẩn thận chạm vào mặt gỗ cứng loáng, kéo ngăn kéo ra, quả nhiên có những bản vẽ cô đã vẽ, nhìn xuống dưới mặt bàn, quả nhiên có một mặt gương.

Đồ vật này, cô từng nghĩ không bao giờ có thể thực hiện ý tưởng, nhưng giờ lại trở thành hiện thực.

Đây là anh vì cô mà làm, anh bí mật gạt cô, hoàn thành sau một tháng trời. ...

Không thể khắc chế cảm xúc kích động trong lòng. Quan Trí Đàn, vì sao lại tốt với cô như vậy?

"Sinh nhật vui vẻ, Kì Tiểu Trinh, em cuối cùng cũng mười tám tuổi rồi." Không có sự trào phúng, không có vẻ tùy hứng của một thiếu gia, anh ôn nhu nói với cô.

Anh đã hạ quyết tâm, khi cô tròn mười tám tuổi, sẽ triển khai kế hoạch theo đuổi kịch liệt, hiện giờ cô không còn là cô bé nữa. Không cần phải cãi nhau âm ỉ để che dấu tình cảm của anh.

"Trưởng thành rồi, không còn là cô bé nữa." Anh nói đầy thâm ý, hai tay đút túi, cười như không cười nhìn cô.

Tiểu Trinh nhận ra ánh mắt khác lạ của anh, không khỏi sợ hãi, trốn tránh không dám nhìn ánh mắt của anh, sợ sẽ bị nhìn ra tình cảm của mình.

Họ lúc đó, không có tương lai, không có khả năng.

"Cám ơn anh..." Vì nhớ sinh nhật em, vì đã hao tâm tư chuẩn bị quà cho em, đối xử với em tốt như vậy. Rất nhiều cảm xúc, cô không nói ra khỏi miệng, chỉ còn ba chữ đơn giản.

"Anh cố gắng vì ngày sinh nhật em mà làm đủ thứ, không phải vì muốn nghe em nói cảm ơn, Tiểu Trinh." Tiếng nói anh trầm trầm, đầy kích thích, không hề gọi cả tên cả họ của cô, mà chỉ gọi tên cô một cách thân thiết, như muốn kéo gần khoảng cách của hai người.

"Đó... Đó... Em làm đồ ăn cho anh ăn vậy." Tiểu Trinh giả ngu, nhưng kỹ xảo quá kém, mặt đỏ như quả táo, tiết lộ tâm tình của cô. "Anh không phải muốn uống nước sao? Cầm lấy này."

Mất Quan Trí Đàn mị đi.

Lúc trước anh nhớ rõ thời khóa biểu của cô, thời gian làm thêm của cô, còn tự mình đưa đón cô đi học, bắt cô giúp anh lau mồ hôi, giúp anh uống nước, ăn đồ ăn của cô... Anh dùng những hành động thân mật chỉ những người đang yêu nhau mới làm để ám chỉ — anh thích cô! Anh không tin cô không cảm nhận được ý đồ của anh, cô mặc dù hơi ngốc, nhưng không phải là tri độn.

Cô tựa hồ không hề nguyện ý... Anh không nói gì, nhận lấy bình nước, khoe mắt thoáng nhìn thấy cô thở dài nhẹ nhõm, làm anh phát hỏa.

Uống xong nước trả lại bình cho cô, lúc cô nhận lấy, liền nắm lấy cổ tay cô, trong tiếng thét chói tai của cô, ôm cô vào lòng.

"Quan... Quan Trí Đàn! Anh làm gì vậy?" Mặt đỏ lên, bàn tay nhỏ bé liều mạng ngăn cản, nhưng khi tay động phải thân thể trần của anh, cô xấu hổ đến mức toàn thân chuyển hồng.

"Anh sợ xa quá em không nghe thấy! Tiểu Trinh, đây là lần đầu tiên anh đối xử tốt với một người, nhất là một người con gái, nếu hành động đó vẫn chưa đủ để làm em hiểu ra, anh không ngại sẽ đi xa hơn một chút."

"Gi... Gi... Quan Trí Đàn, anh đang nói gì, em nghe không hiểu!" Khuôn mặt Tiểu Trinh hồng lên, ánh mắt không biết phải làm thế nào. Cô sợ nhìn mặt anh, mặt anh nhất định rất khó coi, nhưng nếu nhìn thẳng về trước, cũng chỉ thấy vòm ngực anh, người này... Sao lại thích cời trần như vậy?

"Một khi đã như vậy, anh chỉ còn cách nói rõ ràng một chút, không có em lại ngu ngốc đến mức nghe không hiểu. Tiểu Trinh, ngày mai anh về Đài Bắc tảo mộ, nghỉ xuân anh không thể ở bên cạnh em, em tốt nhất hãy ngoan ngoãn, không được giúp bất kỳ tên con trai nào khác lau mồ hôi, uống nước, cũng không cho phép làm đồ ăn cho người khác ăn, nghe thấy không?" Giọng nói đầy vẻ ghen tuông.

"Em..." Sao lại giúp người khác làm những việc này chứ? Đều là anh lấy tư thế đại thiếu gia bức em!

Định phản bác, lại cảm thấy mình bị ôm chặt, tiếp theo đó một giây, một cảm giác ấm áp lan tỏa trên môi. Tiểu Trinh mở to mắt, thấy khuôn mặt Quan Trí Đàn như bị phóng đại ngay trước mắt. Anh anh anh anh... Hôn cô!

"Thờ ỉ, không sao đâu." Anh cười tủm tỉm nhìn khuôn mặt ngậy ra của cô.

Mặt cô hồng hồng thật đáng yêu!

"A.... vâng." Chờ một chút, cô đang nói gì đó?!

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

"Tốt lắm, ngoan lắm, nghe lời anh, khi anh từ Đài Bắc về, sẽ mang quà cho em." Không cho cô cơ hội để nghi ngờ, anh vỗ vỗ mặt cô, giống như thỏ phi đang tuyên cáo, "Tiểu Trinh, hiện giờ, em là bạn gái anh, không được tùy tiện cười với thằng con trai nào khác, anh rất nhỏ nhen, rất hay ăn dấm chua, anh ăn dấm chua rồi nhất định sẽ giận phát điên, đừng chọc giận anh, phải ngoan ngoãn, được không?"

"Hả? Bạn gái?! Anh thích em sao? Sao có thể?! Bạn học của em đều nói anh chỉ là thương hại..." Đầu óc cô loạn lên, không ngừng vang lên làm sao có thể? Sao có thể? Anh sao có thể thích cô được? Nhưng lại không thể phủ nhận, lòng vô cùng vui sướng, niềm hạnh phúc tràn đầy trong lòng cô.

Ở cảm nhận của cô, anh là anh hùng, từ lần đầu gặp đã cảm kích, rồi trở thành thích, tích lũy ngày qua ngày, nhưng bởi vì tự ti, nên không dám hi vọng.

Nhưng hôm nay anh lại nói, muốn cô làm bạn gái, anh nói anh chỉ đối với một mình cô tốt, lại vì cô mà làm quà tặng.

Làm sao bây giờ? Vốn không dám hi vọng xa vời, nhưng lại rất thích...

"Chắc, vừa nói đừng có chọc giận anh, em lại làm! Anh có nói là thương hại em à?! Mấy bà tám đó nói loạn cái gì vậy! Anh tức giận rồi." Quan Trí Đàn thay đổi nét mặt, giọng lạnh như băng.

"A, đừng giận, em..." Tiểu Trinh lo lắng, kéo tay anh muốn giải thích, nhưng không biết làm thế nào, "Quan Trí Đàn..."

Cô thật dễ bị lừa! Khi tức giận lại còn nói ra "Anh tức giận", người khác thì anh không biết, nhưng Quan Trí Đàn anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngớ ngẩn như vậy, anh tức giận thì sẽ lập tức hành động, nói cho người khác biết mình đang tức giận, quả là thừa thãi... Được rồi, với cô thì luôn là ngoại lệ.

"Muốn làm anh không tức giận nữa cũng có thể." Anh nhin cười đến mức nội thương, nhưng vì anh sắp hái được trái rồi, nên anh phải nhẫn nhịn.

"Phải làm sao để anh không tức giận?" Tiểu Trinh ngây ngốc hỏi, ngốc nghếch bước vào bẫy.

"Thừa nhận là bạn gái anh, sau đó đổi giọng gọi anh là A Đàn, còn có..." Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, đã trở thành động tác. Anh khẽ chạm vào đôi môi hơi run của cô, ánh mắt rõ ràng đang làm càn, còn ái muội nhử mày nhìn cô. "Hôn anh."

Có thể ở bên cạnh anh sao? Chuyện tốt như vậy rơi xuống người cô, liệu có bị trời phạt không?

Nhưng cho dù bị trời phạt, cô cũng muốn nắm bắt hạnh phúc này.

"A Đàn." Cô đỏ mặt, gục đầu xuống, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi gọi anh. Kỳ thật, cô đã sớm thích anh, chỉ là không dám nói ra.

"Còn nữa?" Biết cô thẹn thùng, nên anh không quá phận muốn cô gọi lớn ra để mọi người đều biết, nhưng yêu cầu cuối cùng anh muốn cô làm để dập tắt lửa giận của anh, anh rất kiên trì.

"A...." Muốn cô chủ động hôn anh? Chuyện này... không tốt lắm thì phải? nếu ông nội đột nhiên đi ra thì phải làm sao bây giờ? Nhưng mà... anh đang giận...

Nhìn xung quanh, Tiểu Trinh sợ có ai nhìn thấy, xác nhận không có ai, vội kiễng mũi chân lên, nhẹ nhàng chạm vào môi anh.

Động tác thoáng qua, cô còn hơi run run.

"Quá đơn thuần, xem ra anh còn phải dạy dỗ em thật tốt, phải hôn thế nào mới làm anh vui." Không phải là nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước, bàn tay anh để phía sau cô, kéo thân thể cô lại gần, bàn tay kia nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, anh mỉm cười, tràn đầy nhu tình cúi người, hôn rồi lại hôn.

*

Mưa to không ngừng rơi, mưa rơi như từng chậu nước đổ xuống, phía chân trời đen xẹt qua một tia chớp, soi rọi bóng người phóng xe máy trên đường cao tốc.

Một chiếc xe máy phóng như không muốn sống giữa đêm mưa, tốc độ của xe không hề vì mưa mà giảm bớt, hai bên đường mòn đầy cỏ dại, một con chó hoang chạy từ bụi cỏ ra, anh né sang một bên, bánh xe trượt dài, không khống chế được đầu xe, cả người cả xe ngã văng ra, quay cuồng, ngã vào bụi cỏ.

Đau, toàn thân đau vô cùng, đau đến mức không có sức đứng dậy, lồng ngực lên xuống phập phồng, anh cúi mũi bảo hiểm, quăng sang một bên, mặc cho mưa từng giọt từng giọt đập vào mặt.

Mưa đêm lạnh lùng vùi lấp anh, toàn thân ướt đầm, chặt vật, nhưng đời này anh chưa bao giờ tỉnh táo như vậy.

"Ha ha ha ha ha..." Giữa đêm mưa, Quan Trí Đàn cất tiếng cười to, cười đến trào phúng.

Không biết đã nằm bao lâu, anh chậm rãi đứng dậy, lảo đảo đi về phía chiếc Harley, khởi động xe, nhưng xe vừa bị va đập mạnh, không chạy được, lòi điện thoại ra tìm viện trợ, trong đầu vang lên một giọng nói, khiến anh dừng lại.

Mày định tới bao giờ thì không cần chúng tao chu cấp nữa?

Không, anh sẽ không để cho người ta nói những lời này lần nữa!

Đặt xe đứng bên đường, cầm chìa khóa xe, Quan Trí Đàn đi bộ, đi dọc con đường nhỏ, từng bước từng bước tập tễnh đi qua con đường mòn, đi qua một công viên hoang vắng, rất xa, anh thấy thấp thoáng giữa đêm mưa ngọn đèn âm áp của chiếc container cũ.

Anh không khỏi đi nhanh hơn, chịu đựng cảm giác đau đớn ở mắt cá chân, ba bước rồi hai bước, nhanh chóng đi đến trước cửa nhà.

Nhấc tay định gõ cửa, nhưng nghĩ đến thân thể chặt vật của anh, cô.... Sẽ nghĩ gì? Lại còn vết mặt bị thương, uất ức của anh, không, anh không muốn cô nhìn thấy anh trong tình trạng này!

Đang định xoay người đi, cánh cửa đóng chặt đột nhiên mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn mấy ngày anh luôn nhưng nhớ hiện lên trước mắt.

"Anh về lúc nào thế? Sao lại dính mưa như vậy? Sao... Mặt của anh sao lại dễ bị thương? Có đau không?" Cô lúc này ở trong phòng nghe thấy có tiếng bước chân, cô cười thầm mình ngốc, trời mưa lớn như vậy, sao có thể nghe thấy tiếng bước chân, nhưng cuối cùng vẫn lo lắng mở ra xem, quả thật thấy anh đứng ở cửa.

Quan Trí Đàn lẳng lặng nhìn cô. Cô không hỏi anh vì sao bị thương, không đoán rằng anh đánh nhau với người ta, gấp rắc rối, chỉ đau lòng hỏi anh có đau không? Về mặt không đành lòng, giống như sợ anh đau, cẩn thận đụng vào mặt anh, vén những sợi tóc ướt đầm nước mưa của anh, khiến trái tim anh ấm lại.

"Sắc mặt anh không tốt lắm, toàn thân lại ướt đầm, anh nhất định sẽ cảm, vào nhà nhanh lên." Tiểu Trinh vội vàng kéo anh vào, đẩy anh vào phòng tắm, muốn anh tắm nước ấm.

"A Đàn sao thế? Làm truy phong thiếu niên à? Sắc mặt con trắng như quỷ vậy, Tiểu Trinh, làm canh gừng cho nó uống nhanh lên." Ông nội nhô đầu ra từ trong phòng, nhìn hai mắt anh, dặn cháu gái nấu canh nóng, rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Họ không hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, không hoài nghi anh gây họa gì bên ngoài không, chỉ hoàn toàn tin tưởng, tiếp nhận anh.

Đi vào phòng tắm, quả thật rất đơn sơ, so ra còn kém hơn nhà kho ở căn biệt thự của anh, không hề có chút xa hoa, nhưng ở trong này, anh mới có cảm giác của gia đình.

Chỉ có ở đây anh mới được tin cậy, được tiếp nhận...

Đổ nước ấm từ đỉnh đầu xuống, nước chảy khắp toàn thân, khiến càng không thể phân biệt được trên mặt anh là mưa, là nước ấm, hay là nước mắt.

Sau khi tắm xong, Quan Trí Đàn thay quần áo của ông nội, đi ra khỏi phòng tắm, lập tức đã ngửi thấy mùi hương thơm, nhìn ra thì thấy, Tiểu Trinh đang đổ mì vào bát, rau dưa thơm ngon.

"Đã trễ thế này, anh nhất định rất đói bụng, nhanh lại đây ăn mì đi." Cô mỉm cười nhìn anh, nụ cười có chút thẹn thùng, cô đặt bát mì nóng trên mặt bàn, "A, còn có canh gừng nữa." Muốn lấy bát không để mức canh gừng, cô vội vàng chạy lại vào trong bếp.

Cảm giác xúc động, Quan Trí Đàn cản cô lại, nắm bả vai cô, ôm cô vào lòng, giống như một kẻ chết đuối nắm được cái phao, quyết không buông tay.

"A Đàn..." Bị anh ôm chặt, Tiểu Trinh có chút không hiểu, chỉ cảm thấy anh hôm nay là lạ. "Anh có khỏe không?"

"Em tin anh sao?" Anh không đầu không đuôi hỏi.

Tuy không hiểu vì sao anh hỏi như vậy, nhưng cô vẫn trả lời, "Em đương nhiên tin anh."

Bên người anh, có biết bao nhiêu kẻ nói tin anh, nói anh cứ thế tự quyết định mọi chuyện, nhưng thật ra sau lưng mọi chuyện đều can thiệp, không hề tin anh.

Không có việc gì người nhà không nhúng tay vào, họ khiến anh trở thành kẻ ngu ngốc, ngay cả việc kết bạn cũng vậy...

Mày họ Quan, mày là con tao, tất cả những ai đối xử với mày tốt, đều là coi mày như máy ATM di động, ngay cả bạn gái cũng vậy!

Không, Tiểu Trinh không phải người như thế!

"Tiểu Trinh, em sẽ luôn ở bên cạnh anh, phải không?"

Nếu cô trả lời phải, thì vì ở lại bên cạnh cô, anh sẽ lựa chọn.

"Em thoát được sao? Anh lại không buông tay..." Cô vui mặt vào ngực anh, nhỏ giọng trả lời. Người này nhất định sẽ ôm chặt không buông tay, cô đương nhiên sẽ ở lại bên cạnh anh, thật là câu hỏi ngốc nghếch.

Nhận được đáp án này, Quan Trí Đàn càng ôm chặt hơn, trong lòng không còn chút vẩn vương.

Cho đến thật lâu thật lâu sau, Tiểu Trinh mới hiểu được anh vì cô mà từ bỏ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Giữa trưa, mặt trời chói chang, những người đàn ông vẫn đổ mồ hôi dưới ánh mặt trời, ai cũng da ngăm đen, đáng người rắn chắc tinh tráng, không lên một đồng đồ còn nặng hơn cả trọng lượng cơ thể mình, ví dụ như đá, gỗ.

Mồ hôi ướt đầm ngực Quan Trí Đàn, mũ bảo hiểm trên đầu khiến người ta có cảm giác buồn ngứa, anh muốn cởi mũ bảo hiểm ra, nhưng vì quy định, nên dù nóng vẫn phải đội.

Bước chân hơi ngừng lại, nâng bó gỗ lên, anh tiếp tục đi về phía trước, đi từ ngoài vào trong, lập tức có một đồng nghiệp lên giúp đỡ.

"A Đàn, tôi đến đây!"

Hai người đàn ông tuổi tương đương nhau hợp lực đỡ đồng gỗ trên vai xuống, mỗi người một đầu, mang vào góc, xếp thành đồng.

"Ăn cơm thôi! Nghỉ một chút." Một người đàn ông trung niên có vẻ là quản đốc, tuyên bố nghỉ trưa.

Vài người công nhân ngừng tay, đi ra ngoài khuôn viên của công trường, có một vài người nằm xuống luôn ở một góc không có đồ đạc, ngủ trưa.

"A Đàn, trưa ăn gì?" Người đồng nghiệp vừa đến giúp đỡ, là bạn tốt Giang Văn Khôn, hơn anh một tuổi, hai người "ngưu tầm ngưu, mã tầm mã", tâm đầu ý hợp.

Quan Trí Đàn vừa định trả lời, lập tức nghe thấy tiếng của mấy người sư phó.

"Oa oa oa! A Đàn, đồ ăn trưa của vợ yêu kia!"

"Hầm mộ quá! Nóng hầm hập!"

Nghe thấy tiếng ồn ào hưng phấn của đám đàn ông trung niên, anh nhìn về phía ấy, thấy chiếc đầu nhỏ nhắn của Tiểu Trinh lấp ló phía ngoài, giữa những lời giễu cợt bằng tiếng Đài Loan hỗn loạn, cô mặt đỏ tai hồng đứng ở cửa, trong tay cầm một chiếc túi màu đỏ.

Quan Trí Đàn bất giác nở nụ cười, ánh mắt trở nên nhu hòa, anh cởi mũ bảo hiểm, đi về phía trước giải cứu vợ yêu đang tiến thoái lưỡng nan ở giữa đám sư phó.

"A Khôn, thật xin lỗi! Trưa nay anh ăn một mình đi!" Anh vẫy vẫy tay với bạn tốt kiêm đồng nghiệp.

"Nhanh cút đi! Chướng mắt quá!" Giang Văn Khôn cười trợn mắt, giục anh nhanh đi giải cứu bà xã đang xấu hổ, tự mình ra ngoài ăn.

"Sư tử, đừng loạn nữa!" Quan Trí Đàn đến bên cạnh Tiểu Trinh đang thẹn thùng, nắm tay cô. "Bà xã của tôi da mặt mỏng, sau này không dám đưa đồ ăn đến nữa thì phải làm sao?"

"Chắc chắc chắc, nhìn xem, nhìn xem! Người kia cười thích thú như vậy, tôi càng nhìn càng không vừa mắt..." Miệng nói ghen tị, vui vẻ đùa, cả đám đàn ông náo loạn âm ỉ, làm Tiểu Trinh xấu hổ vô cùng.

Đối mặt với sự trêu chọc của những người này, cô không biết phải làm sao, chỉ có thể ngơ ngác ngây ngô cười, nghe mọi người cười đùa, mặt cô càng đỏ bừng...

Quan Trí Đàn đầu võ miệng xong với đám sư phó, lôi cô ra ngoài, ngồi xuống chiếc ghế dài ngoài cửa.

"Em ấy, dễ đỏ mặt thẹn thùng như vậy, càng làm bọn họ thích trêu em." Ngón tay dài khẽ vén sợi tóc xòa trên mặt cô, giúp cô giải vào sau tai. "Thời tiết nóng như vậy, phòng điều hòa không ngồi, lại chạy đến đây làm gì?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng, không chỉ vì sự trêu chọc của nhóm sư phó, mà thời tiết oi bức cũng là nguyên nhân, Quan Trí Đàn không khỏi cảm thấy đau lòng, thời gian nghỉ trưa của cô rất ngắn, từ công ty về nhà, làm đồ ăn mang đến cho anh, chạy tới chạy lui, cô nhất định nóng đến phát bệnh.

"Hôm nay anh không ăn sáng, đã vội vàng ra ngoài." Tiểu Trinh nhìn mặt anh, muốn nói lại thôi. "Hôm qua nửa đêm mới về, chưa nói được gì đã ngủ, hiếm mới có khi anh làm việc ở gần như vậy, nên em... làm đồ ăn mang tới cho anh."

Nhìn cô do dự, dù cô không nói gì nhưng anh cũng hiểu ý, vì cô muốn gặp anh, muốn trò chuyện với anh, nên từ bỏ giờ nghỉ trưa và phòng điều hòa, đến đây gặp anh.

Khuôn mặt bỗng bừng lên một nụ cười, Quan Trí Đàn cười đến ôn nhu.

"Em về nhà nấu cơm đến cho anh, như vậy rất vất vả, cơm chắc chắn là chưa ăn." Mở lòng bàn tay ra, để cô cầm khăn tay ẩm lau hai tay cho anh, động tác của cô rất ôn nhu, anh hưởng thụ sự chăm sóc của cô.

Tiểu Trinh nhìn anh, vẻ mặt của anh giờ không còn bén nhọn, phản nghịch như lúc mới quen. Ngày đó, tính anh rất nóng, hơn nữa lại không chịu nổi đói, chỉ hơi đói là tính tình lại kém đi, mặt cau có, nhưng chỉ mới một thời gian ngắn, anh dường như thay đổi hoàn toàn, cho dù không ăn cũng không sao, thật sự hoàn cảnh quả nhiên có thể thay đổi con người.

"Tiểu Trinh, nói thẳng ra là muốn gặp anh, không phải dễ hơn sao?" Anh vô cùng thân thiết để sát mặt vào cô, cười tà mị.

"Anh... Anh thật phiền phức!" Mặt cô càng đỏ, ngượng ngùng đẩy chiếc cặp lồng vào tay anh, ra về tức giận nói: "Ăn nhanh đi!"

Động tác thô lỗ ném đồ ăn vào cho anh, nhưng lúc giúp anh lau đĩa lại vẫn cẩn thận, chậm chạp như trước.

Quan Trí Đan thấp giọng cười trộm, thỏa mãn nhìn vợ chăm sóc mình — đúng vậy, là vợ, Quan Trí Đan và Kì Tiểu Trinh, một năm trước đã kết hôn.

Không phải phụng tử thành hôn, mà là vì muốn dắt tay nhau cùng cố gắng, nên sau khi cô tốt nghiệp, họ liền kết hôn.

Hôn lễ đơn giản, không có lụa trắng, hoa tươi, chỉ có một chiếc nhẫn chế hơn hai ngàn tệ, nhưng đó là thứ quý nhất mà lúc ấy anh có thể cho cô.

Chiếc nhẫn đó, giờ vẫn nằm ở ngón áp út trên bàn tay cô, giống như một vật trang sức của mọi cô gái khác. Thật ra, chiếc nhẫn cưới ấy, dù giá rẻ, nhưng lại là thứ cô quý trọng nhất.

"Không được để thừa, anh nhất định phải ăn hết." Tiểu Trinh vừa mở hộp cơm, vừa ân cần dạy bảo.

Bình thường khi cô nói câu này là những lúc anh kén ăn, mày kiếm không khỏi nhướn lên, phồng bị nhìn cô.

"Gì vậy? Em lại cho anh ăn cái gì thế?"

Ngữ khí không tình nguyện đó làm Tiểu Trinh bật cười, liếc anh một cái, mở nắp hộp.

Cà rốt, trứng ốp lết, thịt ba chỉ, rau hẹ xào, và kim chi Hàn Quốc, đơn giản lại vô cùng phong phú, phối màu đẹp mắt, hơn nữa vẫn còn nóng, Quan Trí Đan biết, có rất nhiều sự phò nguyện ý dùng một cái chân gà mua ngoài cửa hàng tiện lợi để đổi lấy đồ ăn của vợ anh.

Anh đương nhiên không muốn đổi! Nhất là những món rau hôm nay.... Vụng trộm liếc vợ yêu bên cạnh, lại nhìn vào món đồ ăn Hàn Quốc duy nhất cô biết làm — Kim chi Hàn Quốc.

Cô đã mất bao nhiêu thời gian ngâm rau cải đến mềm như vậy? Rồi lại mất bao nhiêu thời gian để muối cải? Và bao nhiêu thời gian để làm nước chấm?

Cô làm gì có thời gian? Cô đã làm lúc nào? Anh cũng không biết...

"Sao lại chỉ nhìn vậy? Anh ăn đi, nguội sẽ không ngon." Tiểu Trinh đặt đĩa vào tay anh, cười thúc giục anh.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Quan Trí Đan nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, trong ngực tràn ngập sự cảm động.

Những thứ anh không ăn không giống người bình thường, rất nhiều người không thích ăn ớt xanh, cà tím, hay rau cần, rau thơm, hoặc những đồ ăn có mùi hương, nhưng những thứ đó anh ăn, ngược lại đối với rau lại liên tiếp nhứu mảy, chỉ cần nhìn thấy mặt đã xịu xuống, cho dù một nồi lẩu cô nấu đến mức mềm nhừ, canh anh uống, nhưng rau lại không động đến một miếng.

Hỏi vì sao anh lại bài xích như vậy, anh chỉ trả lời, "Khó ăn lắm, không ăn!"

Cho dù Tiểu Trinh dụ dỗ thế nào, hoặc thay đổi phương thức chế biến, anh nói không ăn chính là không ăn. Cô thử bỏ thời gian làm kim chi Hàn Quốc, anh ăn một lần liền thích, hơn nữa lại rất thích hương vị nhẹ nhàng mà cô làm.

Nhưng anh biết món này làm rất phiền toái, hơn nữa nguyên liệu cũng rất đắt, cho nên chỉ khi nào có chuyện ăn khao hoặc chúc mừng, anh mới có thể mở miệng năn nỉ cô làm món này.

"Tiểu Trinh..." Đây là vì anh liên tục về trễ sao? Anh đã hai tháng phải tăng ca cuối tuần, không về nhà.

"A Đan, anh vất vả rồi." Tiểu Trinh mỉm cười, dựa vào vai anh, nói cảm ơn. "Chiếc xe lăn chạy bằng điện của ông nội, tháng này có thể trả xong tiền rồi. Vất vả cho anh quá, còn có, cảm ơn anh."

Ông nội đã lớn tuổi, đầu gối bắt đầu thoái hóa, khi họ vừa kết hôn, Quan Trí Đan bỏ ra một số tiền, chữa đầu gối cho ông để ông có thể đi lại như mọi người, anh hy vọng làm như vậy có thể kéo dài thêm thời gian ông có thể đi lại được.

Sau khi mổ, các khớp đầu gối cũng được chữa trị, nhưng vẫn không thể đi lại quá nhiều, bốn tháng sau khi hồi phục, Quan Trí Đan quyết định mua một

chiếc xe lăn chạy điện cho ông.

Việc mở hai đầu gối cho ông nội, vì có chính sách dành cho người khuyết tật, nên được chính phủ hỗ trợ hai vạn tệ, nhưng khoản còn lại, hai người không trả được, là Quan Trí Đàm thương lượng với bệnh viện, sáu vạn đô họ sẽ trả hết trong vòng nửa năm, đến tháng này đã là tháng hẹn phải thanh toán hết.

Vì tiền thuê nhà, phí sinh hoạt, tiền thuốc cho ông nội... nên trong cuộc sống chi tiêu, họ ăn uống vô cùng tiết kiệm, cuộc sống vô cùng hà khắc, đi chơi chưa bao giờ tiêu tiền, Quan Trí Đàm thậm chí đã có thói quen có thể đi nhờ xe người khác thì sẽ không đi xe của mình, tiết kiệm tiền xăng.

Quan Trí Đàm thay đổi to lớn khiến người ta không thể tin được, anh chịu được khổ khổ vất vả, làm việc dựa vào lao động chân tay, tăng ca chưa bao giờ từ chối, không than mệt, khiến người ta không bao giờ tưởng tượng được hơn một năm trước, anh vẫn là một đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng.

"Chỉ vì chuyện này, em làm kim chi Hàn Quốc, còn mang đến công trường sao?" Quan Trí Đàm không đồng ý nhũn nhũn, "Sao lại khách sáo như vậy? Chúng ta là người một nhà."

"Anh đêm qua hai giờ mới về nhà, vốn là làm bữa tối cho anh, nhưng anh lại về trễ như vậy..."

Hôm qua là ngày nghỉ cuối tuần, để tăng thêm thu nhập anh đến Đào Viên nhận thêm một công trình. Nghĩ anh sẽ về ăn tối, cô từ trưa đã bắt đầu nấu nướng, muốn cho anh bất ngờ, không ngờ cô chờ hữu chờ, lòng tràn đầy chờ mong, lại nhận được điện thoại báo anh không về, khiến cô thật sự thất vọng.

"Còn nói nữa, anh đêm qua hai giờ về, không cần thận làm em thức giấc. Em ba giờ mới ngủ được, buổi sáng lại phải dậy sớm hầm cháo cho ông nội, đáng lẽ buổi trưa nên ngủ một chút."

"Nhưng em có tin tốt muốn báo cho anh." Tiểu Trinh vẻ mặt khó nén được hưng phấn.

"Lại là chuyện xe lăn đã trả xong tiền? Chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, về nhà nói cũng được mà!" Quan Trí Đàm vừa cho com vào miệng vừa nói, đột nhiên nhớ tới một việc, ngẩng đầu chất vấn cô, "Kì Tiểu Trinh, không phải hôm nay em lại không ăn com trưa để tiết kiệm tiền đấy chứ?"

Cô mỗi lần đều chỉ ăn một ít, để đồ ăn cho anh và ông nội, tự mình chịu đói. Còn nhớ sau khi kết hôn đến Tân Trúc làm việc, hai người không có nhiều tiền trong tay, lúc ấy ngày phát lương lại chưa tới, anh ngẫu nhiên phát hiện, ở công ty, cô không ăn com trưa, để bụng đói đến khi về nhà mới ăn nửa bát com. Lúc ấy anh thật sự đã mất bình tĩnh.

Kì Tiểu Trinh đã có tiền án, khiến anh khó mà tin được cô.

"Em có! Em có ăn." Cô cam đoan. "Không đúng không đúng, em có tin tốt muốn báo cho anh, không chỉ là chuyện đã trả xong tiền! A Đàm, anh nhớ bộ đồ tuần trước chúng ta gửi bán hộ không? Em nói cho anh biết — hôm nay bán được rồi! Hơn nữa giá cũng rất khá, khấu trừ tiền hoa hồng, anh có thể đổi được xe!" Cô hưng phấn báo cho anh biết tin này.

Quan Trí Đàm sững sốt. Đó là lúc anh thừa dịp rảnh rỗi, nhìn bản thiết kế cô vẽ, rồi đóng ra một bộ gia cụ, sau đó nắn ni thủ trường của cô để cho họ gửi bán.

Vốn nghĩ sẽ bị làm khó dễ, kết quả lại không hề có, thủ trưởng của Tiểu Trinh vô cùng hào phóng nói, tùy ý muốn để bao lâu thì để, nếu bán được thì chỉ lấy tiền hoa hồng thôi.

Cho dù là đã gửi, hai người cũng không nghĩ sẽ bán được nhanh, Tiểu Trinh hiện giờ làm việc cho một công ty độc quyền thiết kế gia cụ, hiện giờ công việc của anh đều do công ty của Tiểu Trinh thuê.

"Giá rất cao, em hoảng sợ, không thể tưởng tượng được đối phương thật sự nguyện ý ra giá, lúc khách đi rồi, quản lý khen anh không ngớt miệng! Quản lý hoan nghênh chúng ta tiếp tục gửi bán." Tiểu Trinh cảm thấy thật kiêu ngạo, vì người được khen chính là chồng của cô. "Mới một tuần đó. A Đàm, anh thật lợi hại, ngay cả quản lý cũng khen tay nghề của anh rất tốt, hoàn toàn không nhìn ra đường nối."

"Vậy sao em không nói là thiết kế của em tốt?" Quan Trí Đàm hỏi lại.

Kết quả cô vốn đang vui vẻ, lại trở thành muốn nói lại thôi.

"Em ấy, không nói cho quản lý biết, là em thiết kế giỏi sao? Anh chỉ biết, đồ gỗ này, em cứ vậy thì bao giờ mới đạt được sự khôn khéo của một thợ lý thiết kế?" Anh vừa tức giận vừa bắt đầu dỗi. "Sẽ khiến người ta lợi dụng em!"

"Được, lần sau em nhất định sẽ nói!" Tiểu Trinh hạ quyết tâm, không thể lại thẹn thùng như vậy.

"Em đừng có đem tiền đi mua xe cho anh! Miễn, trước tiên để đầy đủ, dùng thế nào thì chúng ta sẽ thảo luận sau." Quan Trí Đàm tiên hạ thủ vi cường, trước hết giải thích rõ, để cô không đem tiền tiêu cho bọn họ. Anh có kế hoạch dùng số tiền đó để mua thêm một số đồ mới cho ba người.

"Được rồi, em về công ty đâu, cũng đến giờ rồi." Cô nhìn đồng hồ, tính toán thảnh thơi, cũng gần rồi, giờ mà về là vừa vặn.

"Khoan đã, em đi một mình đến đây phải không?" Quan Trí Đàm nheo mắt. "Em đợi chút, anh đưa em đi làm."

Anh nhanh chóng ăn xong, gói hộp com vào túi, đi vào công trường nói với người quản đốc một tiếng, sau đó cầm chìa khóa đi ra.

"Thời tiết nóng như vậy em còn đi tới đi lui, muốn bị cảm nắng à? Anh nghĩ em nên gọi đồng nghiệp đưa tới chứ! Lên xe đi!" Anh ngồi trên chiếc xe máy 125cc cũ, giục cô.

Nhìn anh ngồi trên xe, Tiểu Trinh hơi sững sốt, sau đó cười đi lại, nhận mũ bảo hiểm từ tay anh, ngồi xuống, ôm chặt thắt lưng anh.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

"Ôm chặt vào nhé." Quan Trí Đàn dặn dò, khởi động xe, chở cô về công ty.

Dựa mặt vào lưng anh, Tiểu Trinh nhìn không được nghĩ, anh vì cô, mà đã hy sinh thật nhiều.

Hơn một năm trước, cô gặp vấn đề về việc làm khi mới tốt nghiệp, cơ hội làm việc trong trấn không nhiều lắm, mà lúc ấy có một thầy giáo đã về hưu cho cô một cơ hội, muốn cô đến Tân Trúc làm việc, khởi đầu là việc bán hàng, còn nếu vẫn muốn làm thiết kế, có thể từ từ học.

Cô rất muốn nhận công việc này, nhưng lại không có điều kiện.

Mà Quan Trí Đàn khi đó có xung đột với người nhà, tranh chấp, cuối cùng rời nhà, tạm nghỉ học, hai người đều có phiền não, đều bận rộn. Sau anh biết cô muốn đến Tân Trúc làm việc, nhưng không có tiền, anh đột nhiên biến mất một thời gian không thấy đâu, cho đến khi anh xuất hiện trở lại, là trong lễ tốt nghiệp của cô. Anh cầu hôn cô...

"Tiểu Trinh, người nhà anh không cần anh." Anh cười, ngữ khí tương thoải mái, nhưng vẻ mặt cô đơn lộ ra biểu hiện bất cần. "Anh đã phụ lại sự kỳ vọng của họ, mọi thứ đều làm không tốt, anh vô dụng, hiện giờ đã không còn chỗ nào để đi, Tiểu Trinh, em có đồng ý thu lưu một thằng đàn ông vô dụng như anh không?"

Ánh mắt anh nhìn cô, giống như anh chỉ còn mỗi mình cô.

"Hiện giờ, anh chỉ có thể tặng em một đóa hoa hồng và chiếc nhẫn này, anh không phải là một thiếu gia, không thể chu cấp cho em một cuộc sống tiện nghi, nhưng là anh sẽ làm được, anh tìm một công việc, ở phòng thuê cũng được, tiền lương không nhiều lắm, nhưng chỉ cần tiết kiệm một chút, vẫn có thể sống được."

Anh không nói hai người cùng nhau làm, áp lực cuộc sống sẽ không lớn, cũng không nói sẽ gánh vác gánh nặng kinh tế trên vai cô, nhưng Tiểu Trinh biết, việc này không cần phải nói, anh đều đã làm.

"Gả cho anh, sau đó đi Tân Trúc, đưa ông nội cùng đi, ba người chúng ta cùng nhau sống."

Lúc ấy, có rất nhiều nguyên nhân khiến cô xúc động đồng ý kết hôn — cô càng ngày càng thích anh, về mặt chỉ có một mình cô của anh, hoảng loạn khi đối mặt với tương lai... Vì thế, cô gật đầu đồng ý.

Ngay sau lễ tốt nghiệp, hai người kết hôn.

Công việc cũng đã sắp bắt đầu, họ nhanh chóng sửa soạn hành lý, đưa theo ông nội chuyển từ trấn nhỏ đến Tân Trúc.

Sau khi đến Tân Trúc, cô mới biết, Quan Trí Đàn bị người nhà cắt kinh tế, đoạn tuyệt quan hệ, không có tiền thuê phòng, phải thế chấp đồ để mua đồ dùng, còn tiền để ông nội đi chữa đầu gối... Anh bán chiếc Harley, thay bằng một chiếc xe kiểu cũ. Một năm kết hôn, cho dù cuộc sống khốn khổ như thế nào, anh chưa bao giờ oán giận.

Tiểu Trinh mặc cho gió thổi dòng nước mắt trào ra, hai tay ôm chặt thắt lưng anh, vùi mặt vào lưng anh.

A Đàn không thích cô suy nghĩ lung tung, cũng không thích cô tự trách khổ sở, nên cô vì anh mà đau lòng rơi lệ, không thể để anh thấy.

Thời gian vội vàng trôi qua, đảo mắt đã đến mùa đông, rét lạnh lại ẩm ướt. Khi hơi lạnh tràn về, một chai XO[1] ở trước mắt, lại là một sự kiện phi thường mê người.

Vốn là Quan Trí Đàn vừa bảo mặt bàn gỗ đến khi sáng bóng, vừa nhìn chai XO ở ngay trước mắt, rót vào yếm hầu, độ nóng tràn vào cổ họng, lan tỏa ra toàn thân.

Vì vậy, anh không làm tiếp nữa, nhận chai rượu từ tay bạn tốt Giang Văn Khôn, đi vào trong phòng.

"Anh hôm nay không phải nghỉ để đi hẹn hò sao? Sao lại còn rảnh rỗi đến đây?"

Anh vào bếp lấy hai cái chén ra ngoài phòng khách, Giang Văn Khôn xoay nắp chai, chờ đợi.

Chỉ thấy bạn tốt không nói câu nào rót rượu, sau đó một hơi uống hết.

Quan Trí Đàn nhìn biểu tình âm trầm trên mặt bạn tốt, khuyên nhủ: "Bà xã tôi không có ở đây, nếu cô ấy nhìn thấy anh uống như vậy, nhất định sẽ rất ngạc nhiên." Đúng, nhắc tới Tiểu Trinh, tuyệt đối không thể để cô nghĩ thấy mùi rượu, cô không thích anh uống rượu, nên chỉ uống một chút để ấm người là được rồi.

Không giống A Khôn, anh ta uống rượu nhiều như vậy, say thì mất hết ý nghĩa. A Khôn đến đây tìm anh, chắc chắn là tổ khổ mà thôi.

"Uống đi đã." Giang Văn Khôn liên tục uống hết hai chén rượu lớn, uống đến lúc mặt đỏ bừng, loại rượu này vừa uống đã say.

Quan Trí Đàn không nói tiếp, chỉ vỗ vỗ vai bạn tốt. Đàn ông với nhau, chỉ có thể nghe để an ủi nhau.

"Hôm nay là lễ tình nhân — nhưng cũng chỉ là một ngày lễ thôi, có cần thiết phải như vậy không? Chẳng qua là không mang hoa đến trường cho cô ta, cô ta không vui, cáu kỉnh..." Giang Văn Khôn giống như đang đổ rác, phun ra sự bất mãn, kể rõ cô bạn gái trẻ tùy hứng, nhiều yêu cầu.

Nghe bạn tốt tổ khổ, nói anh ta vì ngày hôm nay mà tốn bao tâm tư, đưa hoa, tổ chức bữa tối dưới ánh nến, xem phim, quà tặng, tất cả những thứ lãng mạn đó đều phải mất rất nhiều tiền.

Hôm nay là lễ tình nhân, cũng là ngày nghỉ, một ngày mưa dầm rả rích, vốn Quan Trí Đàn phải đi ra ngoài làm việc, nhưng bởi vì thời tiết quá tệ mà phải bỏ, vì thế anh làm việc trong nhà, chế tác đồ dùng, mà Tiểu Trinh ngoài việc làm trong công ty, còn làm phục vụ ở khách sạn, hơn nữa hôm nay là lễ tình nhân, đúng vào thời gian khách sạn bận rộn nhất, bởi vậy Tiểu Trinh đã ra ngoài từ sớm.

Vì sinh hoạt phí đè nặng trên vai hai người, ngày nghỉ rất ít khi có thể ở cùng nhau, càng không nói đến loại ngày nghỉ như hôm nay.

Năm trước cũng vậy, nhưng khác là hôm đó thời tiết rất đẹp, hai người phân công công việc cho nhau, vì đã gần đến năm mới nên phải kiếm thêm tiền, mới có thể tổ chức một lễ mừng năm mới khá một chút.

"Việc chia tay có lẽ tôi cũng đã đoán được! A Đàn, tôi thật khâm phục cậu..." Giang Văn Khôn chưa từng nghe bạn tốt oán giận bà xã một câu, mỗi lần cậu ta nhắc tới vợ, luôn cười rạo rờ, có vẻ hai người luôn luôn đề ý quan tâm lẫn nhau.

Địa điểm làm việc của họ không cố định, nếu đúng dịp có công trình ở Tân Trúc, cho dù xa thế nào, Tiểu Trinh đều cố gắng mang đồ ăn đến công trường, khiến đám đàn ông khác hâm mộ đến chết!

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Họ thật sự rất ngọt ngào, ngọt ngào đến mức làm người ta hâm mộ....

"Phải không?" Không tự giác, Quan Trí Đàn lộ ra nụ cười khổ.

Tiểu Trinh là vợ anh, cô không phải đối tượng đầu tiên anh hẹn hò, nhưng lại là người con gái duy nhất không tùy hứng mà đòi anh quà cáp. Họ từ khi quen biết, rồi kết hôn, đã hơn ba năm, anh chưa bao giờ nghe thấy cô yêu cầu một cái gì, thậm chí ngay cả lời hẹn ước cũng chưa từng có. Chỉ có lần anh cầu hôn, tặng cô một đóa hoa hồng và chiếc nhẫn, còn lại trước đó, họ ngay cả đi xem phim cũng không có. Sau khi kết hôn cuộc sống lại quá bận rộn, cố gắng kiếm tiền.

* * *

Giờ nghe thấy bạn tốt oán giận bạn gái nhiều yêu cầu, ngược lại làm Quan Trí Đàn tự trách. "Có đôi khi tôi nghĩ, là vì tôi vô dụng, nên bà xã của tôi không dám có yêu cầu gì, vậy mà lúc trước tôi ba hoa, nói sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt."

Rời khỏi bố mẹ, anh mới hiểu được thế giới này thật khó sống, mỗi phút trôi qua đều trả giá bằng một giọt mồ hôi.

"...Thật có lỗi, khiến cậu phải nghe tôi phun mật vàng." Giang Văn Khôn nghe vậy, rượu tình hơn phân nửa. Anh nói sai rồi!

Anh lau mặt, phát tiết nên không còn bình tĩnh, ý thức được chính mình quấy rầy bạn tốt làm việc, thấy Quan Trí Đàn có vẻ suy nghĩ, càng tự trách nhất thời nóng nảy, chạy tới đây than vãn, xem nhẹ mỗi phiên bản hơn một năm nay của bạn tốt...

A Đàn muốn giúp vợ mua một chiếc xe máy, nhưng vì công việc không ổn định, hơn nữa cuộc sống chi tiêu của ba người rất khó khăn, nên đang buồn rầu.

"Nói gì vậy, bạn bè làm cái gì?" Quan Trí Đàn cười, nói sang chuyện khác, cùng anh hàn huyên.

A Khôn hơn anh một tuổi, sau khi tốt nghiệp trung học đi vào quân đội, sau khi xuất nghĩa với đến đây làm việc, so với anh cũng đã làm được vài năm.

Họ vì tuổi tác tương đương, về phương diện khác cũng giống nhau. ... Tăng ca không chối từ, công việc nguy hiểm nười khác không muốn làm, hai người đều rất vui vẻ đồng ý, bởi vì [nguru tâm nguru, mã tâm mã] mà tâm đầu ý hợp.

Nhưng về tính cách, A Khôn có vẻ hấp tấp, thẳng thắn, thật dễ hòa đồng cùng mọi người, mà anh bình tĩnh, coi trọng tình cảm, có kế hoạch, tính cách hai người cũng bù đắp cho nhau trong công việc. A Khôn có thể mang lại bầu không khí thoải mái trong khi làm việc, còn anh lại có thể khôn khéo nhận được công việc từ các chủ thầu.

"Nếu không phải quá nóng giận, tôi sẽ không đến đây oán giận đâu, cô ta làm nhục tôi... Quên đi, không đề cập đến nữa."

Quan Trí Đàn nghĩ đến bạn gái còn đang học đại học của bạn tốt. Hai mươi một tuổi, bằng tuổi Tiểu Trinh, bộ dạng nũng nịu, gặp mặt cũng chưa bao giờ nhìn anh và Tiểu Trinh một cách tử tế, nhất là đối với Tiểu Trinh, khinh thường cô vì còn trẻ đã kết hôn, còn không dưới một lần tráo phúng cách sống tiết kiệm của cô... Tất cả những chuyện đó anh đều nhìn thấy.

"A Khôn, anh có nghĩ tới không, công việc hiện giờ của chúng ta không thể làm cả đời." Trong đầu anh đột nhiên có suy nghĩ, "Tôi cũng không thể chỉ lo việc trước mắt, cũng nên nghĩ cho sau này một chút, anh có nghĩ đến chuyện vài năm nữa tự mình gây dựng sự nghiệp không?"

Giang Văn Khôn sững sốt, cẩn thận suy nghĩ ý nghĩa trong lời nói của bạn.

"Tháng trước, Tiểu Trinh chính thức thăng chức lên làm trợ lý thiết kế, nghe nói thiết kế sư của công ty rất thích các mẫu thiết kế của cô ấy, dạy cô ấy rất nhiều thứ. Tôi nghĩ, công việc hiện giờ nếu tiếp tục làm, ba năm nữa ra ngoài, tay nghề cho dù lợi hại đến đâu, tiền công nhiều lắm một ngày cũng chỉ có ba ngàn, có khi còn phải nhìn trời ăn không khí thay cơm, như vậy không được.... Tôi thấy anh rất hào sảng, dễ kết giao với người khác, điểm này tôi thua anh."

Sau khi nói những lời này, chính Quan Trí Đàn cũng phải cười, "Tôi thua anh", ba chữ này trước kia anh chắc chắn sẽ không bao giờ thẳng thắn ỏ ra.

"Tôi không dễ hòa đồng với người khác, nhưng tôi có sự quyết đoán và suy tính, nên tôi nghĩ — trong vòng năm năm, bỏ ra một chút tiền vốn, chúng ta sẽ tự mình làm, tôi làm nghiệp vụ, Tiểu Trinh thiết kế, còn anh giới thiệu khách."

Anh nhắc tới ý tưởng này, lập tức khiến Giang Văn Khôn đồng ý, hai người thảo luận tiếp, có tranh cãi, nhưng sau khi tranh cãi là hy vọng.

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn rả rích, thời tiết lạnh đến kỳ lạ, hai người đàn ông nâng cốc chúc mừng, thảo luận về cuộc sống của họ trong tương lai.

Cũng tin tưởng rằng viễn cảnh đó, không còn xa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Bàn tay nhỏ bé nắm lấy bút, kiểm tra từng mục trong sổ thu chi, đầu ngón tay bấm máy tính, chỗ này phải chi nhiều một chút, ở bên kia ít hơn một chút, thêm thêm bớt bớt, tính ra thấy không có gì thiếu hụt, hàng lông mày nhũn nhặn giãn ra, thở ra một hơi.

"Thật tốt quá." Tiểu Trinh vui mừng buông bút xuống. Có dư tiền, họ có thể sống khá hơn một chút.

Cô và A Đàn lấy lương cách nhau năm ngày, tiền lương của cô cố định, nhưng anh thì không như vậy, tùy công việc mà lấy lương, đôi khi gặp được mấy ông chủ trả lương chậm hơn khoảng năm ngày, mười ngày, nên hai người phải tiết kiệm tiền, đề phòng những trường hợp bất ngờ cần sử dụng. Bình thường thu chi thường không cân bằng, phải lấy thêm tiền của tháng sau bù vào, từ khi anh nói với cô sau này muốn hợp tác với A Khôn, cùng nhau gây dựng sự nghiệp, cô lại bắt đầu tiết kiệm hơn.

Tính toán xong sổ sách thu chi, Tiểu Trinh nghiêng tai lắng nghe, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy và tiếng hát của Quan Trí Đàn, nghe rất vui vẻ.

Bài "My Love". Tiếng hát của anh không tệ, thích vừa tắm vừa hát, nhưng khi nào ông chủ mời đi KTV, anh lại liều chết cũng không cầm micro.

Tiểu Trinh khẽ cười, theo cô biết, anh sẽ còn ở trong phòng tắm khoảng năm phút đồng hồ, cơ hội tốt.

Rón ra rón rén vào phòng, mục tiêu là chiếc bóp da anh để trên giường.

Cô cầm lấy, mở ra.

Trong ví chỉ có chứng minh thư và mấy trăm tệ tiền mặt, lại nhìn túi hành lý vẫn còn mở, bên trong có mấy bộ quần áo.

Có một công trình ở Cơ Long, anh rời nhà một tuần, mà trong bóp da chỉ có mấy trăm tệ, anh tắm rửa xong phải đi ngay, nhưng không hề mở miệng hỏi cô lấy thêm tiền.

Đối với việc sử dụng tiền lương, A Đàn vô cùng tin tưởng cô, hàng tháng trực tiếp đem toàn bộ tiền lương đưa cho cô, thậm chí không biết mình một tháng lấy được bao nhiêu tiền lương, chỉ cầm một ít tiền tiêu vặt, có đôi khi cần mua thêm thực phẩm bổ dưỡng cho ông nội, tiền tiêu vặt cô đưa cho anh thiếu, anh chưa từng một câu oán giận.

"Đi xa, lại còn không mang theo tiền, đồ ngốc..." Vừa thầm mắng, cô vừa lấy ra hai ngàn tệ, nhét vào bóp da của anh.

Anh chưa bao giờ bởi vì trong tay không có tiền mà cần nhờ, ngược lại, mỗi lần cô đưa cho anh tiền tiêu vặt, anh lại nhét vào trong ví cô, để lại một tờ giấy, nói muốn cô đi mua quần áo hoặc giày dép.

Có đôi khi Tiểu Trinh không khỏi nghĩ, có lẽ anh sợ nếu như mở miệng hỏi, cô lại không có tiền để đưa sẽ xấu hổ! Sự chăm sóc của anh, làm cô cảm động vô cùng.

Anh đi công tác, không có nhà suốt một tuần, ông chủ của anh sẽ cung cấp ba bữa ăn, nhưng dù sao cũng không có ở nhà, cô muốn đưa cho anh nhiều một chút.

Vì thế vội trộm nhét một ít tiền cho anh, để dùng khi ở ngoài.

Đang định vội trộm để bóp da lại chỗ cũ, chợt nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra.

"Tiểu Trinh, có thấy đồng hồ đeo tay của anh đâu không?"

Nghe giọng anh, cô nhất thời hoảng hốt, luống cuống tay chân.

"Em đang làm gì vậy?" Quan Trí Đàn lấy khăn lau tóc, đứng ngoài cửa, hồ nghi nhìn về mặt của vợ.

"Em... Em giúp anh chuẩn bị đồ." Tiểu Trinh ra vẻ trấn định, đem đồ đạc của anh nhét vào túi quần áo, rồi lại bỏ xuống. "Ông chủ của anh vừa gọi điện đến, mười giờ sẽ đến đón anh, phải sấy tóc đi, đừng để bị cảm, ông chủ anh chắc sắp đến rồi... Khăn rửa mặt có cầm đi không? A, còn tất nữa, em đã giúp anh mua một đôi mới, còn áo khoác, thời tiết rất lạnh, lúc đi đường nhớ mặc, đừng để cảm lạnh."

Nhìn cô xoay như chong chóng, làm cái này cái nọ, nói linh tinh một đống, nhưng lại không nhìn anh.

Quan Trí Đàn nhướn mày, ung dung nhìn cô, mặc kệ ông chủ có thúc giục hay không. Kì Tiểu Trinh đang hoang mang bối rối trước mặt hấp dẫn sự chú ý của anh hơn.

Cô chỉ khi nào có tật giật mình mới nói nhiều như vậy, bình thường người nói nhiều là anh, cô luôn chỉ nhìn anh nói rồi ngây ngô cười.

Mỗi khi anh rời nhà đi công tác, ánh mắt cô dõi theo cô, khiến anh luyến tiếc thiếu chút là không đi nữa.

"Tiểu Trinh." Anh cười, giọng nói trầm thấp vô cùng thân thiết gọi tên cô.

Giọng nói này làm mặt cô nóng lên, lưng cứng lại, chỉ có lúc cầu hoan, anh mới dùng giọng nói khêu gợi này gọi cô, tiếp theo, anh đi tới gần, đưa hai tay kéo cô vào lòng.

Quả nhiên, cảm giác mình đang bị ôm vào lòng anh, thân thể tiếp xúc cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh, tiếng hít thở của anh vang lên bên tai, đôi môi dán trên gáy cô.

"Tiểu Trinh..." Anh gọi tên cô, môi di chuyển trên cổ cô, giống như nụ hôn lướt qua, kích thích lòng người. "Em gạt anh cái gì? Há?"

"Em... Em đâu có!" Cả người cô phiem hồng. Kết hôn đã hơn hai năm, đối với chuyện thân mật của hai người, cô vẫn vô cùng ngại ngùng, hơn nữa A Đàn ở trên giường rất mãnh liệt, khiến cô lại càng thẹn thùng hơn.

"Vậy sao không dám nhìn thẳng anh? Tiểu Trinh, em gạt anh." Nhẹ nhàng cắn gáy cô, tỏ vẻ tức giận. "Chúng ta chẳng phải không giấu diếm gì nhau sao, em lại gạt anh cái gì? Nói mau."

"Không có, em đâu có gạt anh! Không có." Tiểu Trinh nhanh chóng liếc anh một cái, sau đó gục đầu xuống.

Không có chuyện gì sao?

Quan Trí Đoàn thấy cô không nói cũng không miễn cưỡng cô, vì anh biết hỏi cũng không được gì, cô nói dối không tốt, nhưng khi quyết định giấu diếm cái gì, thì tuyệt đối sẽ không nói ra khỏi miệng.

Anh bắt đầu quan sát, rốt cuộc có chỗ nào không đúng? Hành lý OK, được bà xã sửa sang lại nên cũng chỉnh tề không ít, nhưng bóp da của anh, sao lại đặt ở trên gối? Anh nhớ rõ khi anh đi tắm, lấy hết tiền ra, rồi tùy tiện ném lên giường...

"Em đi giúp anh làm bữa tối!" Tiểu Trinh không thể ngăn cản anh cầm bóp da, đành phải thừa cơ đào tẩu, muốn tránh khỏi sự xấu hổ.

Nhưng cô vừa rời khỏi vòng tay của anh, lập tức đã bị anh giữ chặt lại.

"Tiểu Trinh..." giọng nói Quan Trí Đoàn đầy áp lực.

Anh đã mở bóp da, bên trong có nhét hai ngàn tệ, nhớ đến lúc này cô ngồi trong phòng khách tính toán chi tiêu, mày không khỏi nhăn lại.

Có lẽ đối với người bình thường, hai ngàn tệ cũng chỉ là một số tiền chi tiêu nhỏ bên ngoài, nhưng đối với họ, đây là tiền ăn hai tuần, cô tiết kiệm mọi thứ, mới có thể để dành được hai ngàn tệ này cho anh.

Cô không mua gì cho mình, lại luôn vì anh, vì ông nội mà mua đồ dùng, quần áo. Lễ tình nhân tháng trước, anh không thể cho cô một buổi hẹn lãng mạn, sinh nhật cô tháng sau, anh cũng không thể mua được một phần quà sinh nhật, anh đã luôn tự trách mình vô dụng, nhưng cô lại vì anh mà suy nghĩ như vậy.

"Bữa tối muốn ăn gì? Em nấu mì, làm món anh thích được không?" Tiểu Trinh muốn chạy trốn khỏi không khí này, không muốn nghe thấy anh tự trách và xin lỗi.

Anh rất tốt, họ ở bên nhau thật sự rất hạnh phúc, cuộc sống không phải lúc nào cũng suôn sẻ, nhưng hai người cùng nắm tay nhau bước đi, cho dù khổ sở đến đâu, cũng có thể cắn răng cùng nhau vượt qua.

"Thật xin lỗi, không có gì để cho em." Quan Trí Đoàn nghĩ đến lời hứa hẹn khoa trương năm đó khi cầu hôn cô, lại cảm thấy mình vô dụng.

"Em không thích nghe anh nói vậy." Tiểu Trinh buồn bã nói. "Anh rất tốt, thật sự rất tốt." Cuộc ổng hiện tại so với trước kia, so với cuộc sống túng quẫn lúc cô gầy còm làm thêm cùng với ông nội, thật sự tốt hơn nhiều. "A Đoàn, anh không nên xin lỗi em, nếu phải nói, phải là em xin lỗi anh."

Có một lần anh đi liên hoan, say rượu trở về, rượu phun thực ngôn — Thì ra vì người nhà phản đối hai người, bố mẹ anh cắt đứt kinh tế để uy hiếp, buộc anh chia tay với cô, anh quyết cường không đồng ý, vì thế tạm nghỉ học rời nhà, giữa người nhà và cô, anh đã lựa chọn cô.

Thấy anh thường vì công việc mà đi sớm về trễ, khi về nhà mệt mỏi ngủ luôn, cô thường nghĩ, là do cô sai, là vì có quan hệ với cô, nên anh mới phải sống cuộc sống vất vả như vậy, nếu họ chưa từng gặp nhau, không kết hôn, Quan Trí Đoàn hiện giờ, sẽ không phải ở đây làm công nhân. Anh rất thông minh, gia cảnh hậu đãi, anh sẽ có thể ra nước ngoài làm việc, trải qua cuộc sống nhiều màu sắc.

"Nếu không nhờ anh, hiện giờ em và ông nội vẫn sẽ còn ở trong container, đông lạnh hạ nóng, em cũng không thể kiếm tiền mở đầu gối cho ông nội, từ khi anh dẫn bọn em tới đây, ông nội đã khỏe hơn trước rất nhiều."

Không phải sao?

Trước đó ông nội vì thoái hóa đầu gối mà đi lại không tiện, ngay cả bước chèo khỏi cửa cũng khó khăn, mồ xong, ông nội có thể ra ngoài, đi đâu thì đi, dạo quanh khắp nơi, kết băng hữu, còn có cháu gái cháu rể mua cho chiếc xe lăn để đi, so với cuộc sống trước kia, cuộc sống hiện giờ thật sự rất hạnh phúc.

"Anh... thật không thích nghe em nói như vậy." Quan Trí Đoàn ảo não nói.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Chỉ vì lần uống rượu kia, để cô biết anh và người nhà xích mích, cô tự trách, khó chịu, thường cảm thấy có lỗi với anh. Anh không thích vậy, đó không phải cô sai, đó là lựa chọn của anh.

"Kết hôn đã hơn hai năm, hơn nửa lúc trước quen biết nhau, lâu như vậy, anh chưa bao giờ đưa em đi xem phim." Lúc họ bắt đầu yêu nhau, anh đã bắt đầu bị cắt đứt kinh tế.

Trước khi cầu hôn cô, anh bán đi chiếc Harley anh đi đã hai năm, dùng tiền để thuê nhà, thế chấp, mua đồ đạc và thuốc men cho ông nội, tiền mua thức ăn, cũng không còn dư lại bao nhiêu.

Sau đó anh bắt đầu theo đuổi kiếm tiền, ngay cả ngày nghỉ cũng phải kiếm việc làm, lúc có thể nghỉ ngơi, cũng đã sang năm mới.

"Anh hầu như ngày nào cũng đi sớm về trễ, nửa đêm mới về, rạng sáng đã phải đi, có khi em vẫn còn đang ngủ, chẳng những không thể chờ anh trở về, lại không thể tiễn anh đi làm." Là một người vợ, ngay cả chuyện chờ đợi cơ bản nhất, cô cũng không thể làm. "Anh vất vả như vậy..." Đau lòng, hốc mắt cô phồng hổng, giọng nói trầm xuống.

"Được rồi, anh đầu hàng." Quan Trí Đàn thờ dài, nhận thua. "Chúng ta ngừng tra tấn lẫn nhau đi."

Không thích nghe cô tự trách vì đã liên lụy anh, anh cũng như vậy, vì sao họ ngốc như vậy, hai người cứ tự trách mình rồi lại khiến đối phương khổ sở?

Anh kéo vợ lại, để cô ngồi trên đùi, hai tay ôm cô vào ngực.

"Mấy ngày anh không ở nhà, cẩn thận một chút, cửa sổ phải khóa kỹ." Mỗi tối kiểm tra cửa sổ một lần rồi mới ngủ, là thói quen của anh. "Anh và A Khôn đã bàn bạc qua, mấy ngày anh không có ở nhà, anh ấy thỉnh thoảng sẽ đến đây, trong nhà nếu có cái gì hỏng, gọi anh ấy đến sửa, không cần ngại."

"Vâng, được."

Giang Văn Khôn có quan hệ rất thân thiết với họ, là bạn tốt lại là đồng nghiệp, ngoài Tiểu Trinh, anh là người Quan Trí Đàn tin nhiệm nhất.

"Mỗi ngày anh sẽ gọi điện cho em, không cần lo lắng cho anh." Mất thấy thười gian phải đi đã gần đến, Quan Trí Đàn dặn dò không ngừng được. "Đừng vì anh có ở nhà mà ngược đãi chính mình, phải ăn đủ ba bữa, được chứ?"

"Được mà." Tiểu Trinh buồn cười đáp lại. "Anh thật dài dòng."

"Anh dài dòng? Cái này em không được nói! Kì Tiểu Trinh, đó là vì anh để ý em, được không?" Chữ "yêu" này, anh không thể nói lên lời. "Em xong rồi!" Anh ra về hung thần ác sát, về mặt nghiêm túc giáo huấn cô, nhưng tay lại cù cù lên người cô.

"Không, ngứa quá! A..." Tiểu Trinh né tránh, hai người giống như đôi tình nhân đùa giỡn thét chói tai, lộ ra vẻ mặt ngây thơ.

Họ quả thật vẫn còn rất trẻ, cô mới hai mươi một tuổi, anh mới hai sáu, nhưng vì hoàn cảnh làm họ trưởng thành hơn, thời gian có thể ở bên nhau thật sự không nhiều lắm, có thể thỉnh thoảng có như hôm nay, họ không coi ai ra gì đùa vui âm ỉ.

Nhưng khi đùa vui da thịt tiếp xúc nhau, ma sát, khiến hô hấp trở nên dồn dập, không khí xung quanh họ đột nhiên thay đổi.

"A, A Đàn." Tiểu Trinh đỏ mặt, tay anh đặt trên ngực cô. "Anh còn phải đi, em còn chưa làm bữa tối nữa."

"Ăn cơm không quan trọng." Anh không hề có ý đứng dậy, đặt cô dưới thân, ngã xuống đệm, vùi đầu vào cổ cô, nhẹ nhàng cắn lên da cô, khiến cô ớn lạnh, anh cúi đầu nở nụ cười, vì cô không hề có ý kháng cự.

Anh không ngừng cố gắng, dùng lưỡi, môi thăm dò nơi mẫn cảm trên thân thể cô, hai người vì da thịt tiếp xúc mà động tình không thôi.

Anh đưa tay về phía đầu giường, định lấy đồ bảo hiểm, lại phát hiện. ... không có!

Để tránh mang thai vẫn luôn là anh làm, anh không cho phép cô uống thuốc, nhưng hoàn cảnh hiện tại không thích hợp để có con.

"Đáng tiếc, chờ anh trở về." Anh áp chế dục vọng bùng bùng, hôn lên môi cô, định từ bỏ, anh rất muốn bảo vệ cô.

Anh xoay người xuống giường, đang định mặc quần áo, lại cảm giác được thân thể mềm mại của Tiểu Trinh áp lên lưng anh, hai tay bám chặt lấy gáy anh, ghé vào tai anh thở nhẹ, dịu dàng gọi tên anh, "A Đàn..."

Ôm chặt anh, không chịu buông tay, nhưng cô thẹn thùng, không nói lên lời muốn cùng anh.

Chuyện này... thật đúng là khó xử!

Thiên sứ và ác ma trong lòng giao chiến, khiến đầu óc anh quay quay, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng đỏ bừng của cô, nhất thời lý trí đứt đoạn.

Anh không chờ được tuần sau trở về mới được ôm cô, ác ma chiến thắng thiên sứ, xúc động chặt đứt lý trí, quên hoàn toàn chuyện phải dùng đồ bảo hiểm, Quan Trí Đàn trở lại giường, tình ý nan xả ôm lấy cô.

Sáng tháng ba, trời se lạnh.

Năm giờ sáng, trên ngã tư vắng vẻ, một đội nhân viên mặc đồng phục, đeo khẩu trang, cầm chổi dọn dẹp đường phố.

Một chiếc xe điện bốn bánh chậm rãi chạy qua đường, ngồi trên đó là một ông cụ tinh thần rất phấn chấn, ông lái xe, chạy về phía công viên, mỗi buổi sáng đều đứng sáu giờ ra công viên tập thái cực quyền, đã trở thành thói quen suốt hai năm nay của ông. Vận động giúp thân thể khỏe mạnh, tinh thần

cũng khá hơn, lại không hề có dấu hiệu đau đớn của bệnh tuổi già, ngẫu nhiên còn có thể làm chút việc nhỏ giúp mọi người, không hề già mà thành phế nhân vô dụng.

"Dậy sớm vậy, bác Kì, đi tập quyền ạ." Một người trong đội vệ sinh cười chào ông cụ.

"Cháu cũng dậy sớm quá, vất vả cho cháu." Ông cụ dừng xe bên đường, cười trả lời. "Tập quyền giúp tôi đỡ đau người, tuổi lớn rồi, trở nên vô dụng, thành gánh nặng cho con cháu, phải khỏe mạnh hơn mới giúp được chúng."

"Bác nói vậy, sẽ làm cháu gái bác buồn đấy."

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Nói nói cười cười, tán chuyện nhà xong, ông cụ lại cho xe chạy về phía công viên.

Công viên ở ngay bên đối diện đường, ông cụ đứng ở giữa đường nhìn trái nhìn phải, xác định không có xe, đèn xanh sáng lên, ông lái xe xuyên qua đường cái.

Nhưng một chiếc xe vượt đèn đỏ, lao từ bên phải đến, khi nhìn thấy phía trước có người, đã không kịp giảm tốc độ, "Rầm" một tiếng lao vào chiếc xe lăn.

Tiếng va chạm kịch liệt khiến đội vệ sinh chú ý, họ quay đầu lại đã không kịp ngăn cản, chỉ thấy chiếc xe lăn bay vào ven đường, ông cụ nằm trong vũng máu, toàn thân chấn động.

"Nhanh lên! Gọi cấp cứu!"

Tiếng xe cấp cứu chói tai vang lên, cắt ngang buổi sáng yên tĩnh.

Tiểu Trinh mờ mịt ngồi ngoài phòng phẫu thuật, ánh mắt thất thần, cô không nghe thấy gì, không biết gì, có rất nhiều người muốn nói chuyện với cô, có cảnh sát đến làm rõ về vụ tai nạn, cũng có y tá yêu cầu cô ký giấy xác định bệnh tình nguy kịch, còn có những bạn bè quan tâm đến ông nội, hàng xóm, mọi người lúc ẩn lúc hiện trước mắt cô, cùng cô nói chuyện, cô cũng muốn mở miệng, nhưng lại không thể nói lên lời. Đầu óc cô trống rỗng, chỉ biết mỗi một việc, ông nội đang ở trước quý môn quan, ông chảy rất nhiều rất nhiều máu....

"Tiểu Trinh."

Giữa sự hỗn loạn, chỉ có giọng nói của anh có thể truyền vào tai cô.

Cô ngẩng đầu, thấy Quan Trí Đan đáng lẽ đang ở xa lại xuất hiện trước mặt cô, cô sững sốt, nghĩ sao có thể? Đây là mộng, đúng không?

Cho đến khi anh đứng trước mặt cô, bỏ hành lý xuống, đưa tay ôm cô vào lòng, cô mới nhận ra, đây là thật.

"Đừng sợ, anh về rồi."

Anh đã trở về, ở bên cạnh cô, cô không cần một mình đối mặt với tin dữ, ông nội đã nuôi nấng cô từ năm mười bốn tuổi, sống nương tựa lẫn nhau, đã nằm trong phòng phẫu thuật suốt ba tiếng đồng hồ, tình huống nguy cấp.

"A Đan..." Cô rất sợ hãi, muốn nói thật nhiều với anh, nhưng lời nói lại trở thành tiếng nức nở, nước mắt ầm ầm lâu ngày rớt cuộc vỡ òa, cô nhào vào lòng anh, gào khóc. "Tại sao có thể như vậy... Sao có thể như vậy..."

"Không sao, đừng sợ, ông nội sẽ không sao đâu." Quan Trí Đan không ngừng an ủi cô, "Em phải tin tưởng, ông nội sẽ không sao đâu."

Nhưng trong lòng anh hiểu được, tình huống rất khó khăn, khi A Khôn đến sân ga đón anh đã nói cho anh biết...

"Ông Kì bị văng ra ngoài, trên người có nhiều chỗ gãy xương, còn xuất huyết trong, nghiêm trọng nhất là, trong đầu có một lỗ thủng."

Ông nội có khả năng không thể cứu được — Quan Trí Đan đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng rất khó tiếp nhận. Trên đường đến bệnh viện, đi qua hiện trường tai nạn, trên đường nhựa vẫn còn vết máu loang lổ, khiến người ta vô cùng kinh hãi.

"Ông nội cần truyền máu, anh và A Khôn đều là nhóm máu O, bọn anh giờ sẽ đi truyền máu, Tiểu Trinh, nhìn anh nào." Anh nâng mặt cô, để cô nhìn thẳng vào mắt anh. "Em phải kiên cường lên, phải tin tưởng ông nội sẽ không sao, ông sẽ khỏe lại!"

Đúng, cô phải tin ông nội sẽ không sao! Sẽ không sao!

Quệt nước mắt, cô gạt đầu, đồng ý ngoan ngoãn ngồi chờ bên ngoài phòng phẫu thuật, cô tự nói với mình phải tỉnh táo, sự tình sẽ không tệ như vậy.

Tiểu Trinh cố gắng giữ tinh thần, Quan Trí Đàn đi truyền máu, cô bắt đầu xử lý sự việc, ký tên lên giấy tờ, nộp tiền viện phí, cùng cảnh sát nói chuyện, sau đó, lại tiếp tục chờ đợi.

Không biết từ khi nào, Quan Trí Đàn đã truyền máu xong, trở lại bên cạnh cô cùng nhau chờ, nắm chặt tay cô, hai người mười ngón tay giao nhau, kiên định tin tưởng, ông nội đang ở quý môn quan nhất định sẽ trở về bình an vô sự.

Sáu giờ sáng, đèn trong phòng giải phẫu đang sáng cuối cùng tắt đi.

Tiểu Trinh căng thẳng nắm tay Quan Trí Đàn, cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ mệt mỏi đi ra, sắc mặt ngưng trọng nói với hai người:

"Tình trạng của người bị thương trước mắt đã ổn định, nhưng đầu bị thương nghiêm trọng, vẫn đang hôn mê, trước mắt không thể xác định liệu có thể tỉnh lại không, chúng tôi sẽ đưa ông ấy vào phòng quan sát, trong một tuần tới, mong người nhà có thể ở lại bệnh viện, bệnh tình có thể chuyển biến xấu, tùy thời điểm có khả năng phải đưa vào phòng giải phẫu."

"Tình trạng hiện tại là..." Quan Trí Đàn hỏi kỹ thêm.

Nếu tình trạng ông chuyển biến tồi, đối với tác động bên ngoài có phản ứng, một tuần sau ông nội có thể đưa vào phòng bệnh bình thường, sẽ tỉnh lại sớm, nhưng nếu tình huống chuyển biến xấu đi, không có phản ứng với tác động bên ngoài, thì nghĩa là vẫn chưa thể tỉnh lại, có khả năng cả đời chỉ có thể nằm đó, trở thành người thực vật.

Bác sĩ nói một tràng dài, đi vào tai Tiểu Trinh, lại cảm thấy giống như đứng trên đám mây lơ lửng không chân thật.

Ông nội hôn mê, được đưa vào bệnh viện, ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô là sợ hãi sẽ mất đi một người thân, cho dù thế nào, cô cũng muốn cứu ông nội, nhưng tiền thuốc men phải làm sao đây?

Cô và A Đàn, có một người ở lại bệnh viện, vì vậy thu nhập lại trở nên khó khăn, họ... phải làm sao bây giờ?

"Tiểu Trinh, em xin nghỉ phép ở lại bệnh viện đi." Khi cô đang hoảng hốt, Quan Trí Đàn lên tiếng. "Chuyện tiền nong không cần lo, anh sẽ nghĩ cách, em chỉ cần chuyên tâm chăm sóc cho ông nội, nhất định sẽ không sao đâu."

Giọng anh đầy vẻ cam đoan, nói cho cô biết sẽ không có chuyện gì, hai người chỉ là đang vượt qua một cửa ải khó khăn thôi.

Tiền lương của cô tuy cố định nhưng thấp hơn của anh, cô ở lại đây là biện pháp tốt nhất, đúng không? Nhưng nếu vậy, tất cả gánh nặng lại dồn vào vai anh... Sắc mặt cô khó xử.

"Tiểu Trinh, đừng có nghĩ bậy bạ! Nghe lời anh đi." Quan Trí Đàn biết cô lại đang tự trách, để tâm vào những chuyện vụn vặt, trầm giọng nói. "Giờ không nên để ý xem gánh nặng đang ở trên người ai, Tiểu Trinh, chúng ta là vợ chồng, ông nội em chính là ông nội anh, chúng ta là người một nhà, anh cũng rất quan tâm đến ông nội, ngoài em ra, cũng chỉ có ông là người thân của anh." Anh phải hóa giải sự tự trách trong lòng cô.

Không sao, nhất định sẽ không sao! Anh không ngừng lặp đi lặp lại, giống như thôi miên cô tin tưởng, nhưng cô sao có thể không biết? Tình trạng của ông nội bây giờ đã rất xấu rồi!

Nhưng vì có anh bên cạnh, có ánh mắt cố định ấy nhìn cô, nói cho cô biết, chỉ cần hai người ở bên nhau, mọi việc dù khó khăn đến đâu cũng có thể giải quyết được.

Cô cần phải tin tưởng, vì vậy cô tin tưởng.

"Được, em sẽ xin nghỉ dài ngày để ở bệnh viện chăm sóc ông nội." Khi Tiểu Trinh ngẩng đầu, vẻ mặt đã không còn mê vờng, sầu lo. "Cho đến khi ông nội tỉnh lại, cùng chúng ta về nhà."

Quan Trí Đàn thấy cô tin tưởng trở lại, như trút được gánh nặng nở nụ cười, lúc này anh cũng tin tưởng, tất cả mọi thứ đã không thành vấn đề nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Trong khu nghỉ ngơi của người nhà bệnh nhân, có rất nhiều người ở lại, nhưng bệnh viện chỉ cung cấp hai chiếc ghế sofa làm nơi nghỉ, thật sự làm khó người khác. Tuy nhiên, so với người thân đang bị bệnh tật dày vò, chút việc nhỏ này không tính là gì.

Đêm khuya, mọi người đều nằm trên ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Điều hòa trong bệnh viện thật sự rất mạnh, Tiểu Trinh co chân trên sofa, đắp một cái chăn mỏng mang từ nhà đến, co người lại ngủ.

Quan Trí Đan đi vào bệnh viện khi trời đã hừng đông, khoảng lúc sáu giờ sáng, nhìn cô nằm co ro trên ghế sofa, ngủ không yên ổn, không khỏi đau lòng, để bữa sáng vào tủ cho cô, rồi lấy thêm chiếc chăn phủ lên người cô.

Chiếc túi plastic phát ra tiếng động làm Tiểu Trinh tỉnh lại, hơi kéo chiếc chăn, cô buồn ngủ mở mắt ra, khuôn mặt tiêu tụy mệt mỏi của Quan Trí Đan lập tức đập vào mắt.

"Đánh thức em à?" Giọng anh rất nhỏ, vì không muốn đánh thức người khác nên giảm âm lượng, nhân dịp không ai chú ý, nhanh chóng hôn lên môi cô một chút.

Trong mắt anh đầy tơ máu, cho thấy anh mệt chết đi, nhưng cứng rắn không lộ ra trước mặt cô, không để cô lo lắng.

"A Đan, sao anh lại đến đây?" Bối rối vì bị hôn, tuy không ai thấy, nhưng cô vẫn thấy xấu hổ, nhìn đồng hồ trên tường, kinh ngạc thấy mới có sáu giờ. "Anh vừa về đã nghỉ ngơi đâu? Sao lại đến bệnh viện sớm như vậy?"

Thời gian này anh làm hai công việc, ngoài công việc cũ, còn làm thêm ở công trường kiếm thêm thu nhập, rất vất vả, nhưng tiền kiếm được không ít, mấy hôm trước anh đến Đào Viên thực hiện một công trình, nhưng tiến độ công trình đó chậm hơn so với mong muốn hai ngày, tối muộn anh mới về nhà, không hề nghĩ ngơi đã lập tức đến bệnh viện.

"Em ở bệnh viện nhiều ngày như vậy, nhất định rất mệt, anh đến đổi với em, gọi A Khôn đến đón em, em về nhà tắm rửa một chút, ngủ một giấc, anh hôm nay được nghỉ, ban ngày anh sẽ trông ông, tôi em đến."

Nghĩ đến việc anh không ở đây mấy ngày nay, cô một người cô linh tức trực bên ngoài phòng bệnh, anh cũng không ngủ được, A Khôn từng len gọi điện thoại cho anh, tình trạng của ông nội càng ngày càng xấu.

"A Đan..." Tiểu Trinh ngửa đầu, nhìn người chồng trẻ tuổi trước mặt.

Anh càng ngày càng đen lại gầy, cả người rõ ràng gầy đi rất nhiều, hai tháng vừa chạy công trường, lại chạy bệnh viện, căn bản không hề được ngủ.

"Anh rất gầy." Giọng nói khó nén đau lòng.

"Em nhìn lầm rồi, anh đâu có gầy." Anh cười phủ nhận.

"Anh lần nào cũng nói vậy!" Cô nhún mày quở trách anh, "Anh mới cần nghỉ ngơi cho tốt, ăn cơm nhiều một chút, A Khôn nói anh làm việc như không muốn sống, cũng không ngủ, như vậy sao được? Người làm bằng sắt cũng không chịu nổi."

Trên mắt anh đã có quầng thâm, anh nhất định rất mệt, mỗi khi sau khi tan tầm, đều về nhà tắm rửa xong, lại lập tức đến bệnh viện thay ca cho cô, để cô về nhà nghỉ ngơi, đôi khi thậm chí ép cô ở nhà ngủ, cách một ngày anh lại đến bệnh viện túc trực.

Anh ép mình phải làm như vậy, vất vả như vậy, luôn vì cô mà suy nghĩ, cũng không một lần đối xử tử tế với bản thân mình.

"Vừa mới đến đã lái nhái anh hả? Tiểu Trinh, em càng ngày càng giống bà già lắm điều đấy." Quan Trí Đan dùng nụ cười che giấu sự mệt mỏi và lo lắng.

Ông nội phải ở trong khu chăm sóc đặc biệt hai tháng, bệnh tình có thể chuyển biến xấu bất kỳ lúc nào. Tiểu Trinh ở trong khu vực chờ chờ đợi, nghe tiếng gọi liền lập tức đi vào nghe bác sĩ giải thích bệnh tình, cô không biết đã cảm bao nhiêu thông báo bệnh nguy kịch, không biết đã ký bao nhiêu giấy tờ, cũng không đếm được vì ông nội chưa từng có chuyển biến tốt, cùng với bệnh viện nhiều lần thúc giục viện phí, cô luôn vụng trộm khóc, không để anh phát hiện.

Người gây tai nạn bỏ chạy đến nay vẫn chưa tìm được, lúc ấy camera theo dõi trên đường cũng không chụp được thời điểm xảy ra tai nạn, viện phí đều đặt trên vai hai người, vì để chăm sóc cho ông nội, Tiểu Trinh không thể xin nghỉ dài hạn ở lại bệnh viện, gánh nặng kinh tế chỉ còn một mình anh gánh.

Quan Trí Đan cả đời này lần đầu tiên cảm nhận được, cái gì gọi là "Một xu tiền bức tử một hảo hán."

"A Khôn bây giờ sẽ đến đây, em đi rửa mặt đi, rồi đem bữa sáng về ăn." Anh nhẹ giọng nói với cô, không cho phép cô phản đối. "Nhanh lên."

Chuẩn bị bữa sáng cho em, vậy còn anh? Tiểu Trinh muốn nói lại thôi nhìn anh, áp chế xúc động muốn hỏi.

Mấy hôm trước khi anh rời nhà ra ngoài làm việc, trong bóp da của anh chỉ còn ba trăm tệ, tiền lương của anh đều đưa hết cho cô để lo viện phí cho ông, trên người anh... chắc chắn đã không còn tiền, mà cô cũng không có cách nào trước ngày anh đi, vụng trộm bỏ tiền vào ví của anh.

Cô không dám nói cho anh biết, hôm qua bệnh viện thúc giục cô trả tiền thuốc... Tiền tiền tiền, không nghĩ rằng, họ không có quyền lợi của bệnh nhân.

Cô rất sợ, sợ làm anh phiền não, cũng sợ không cứu được ông nội, làm sao bây giờ?

"Vậy... em sẽ quay lại ngay." Tất cả cảm xúc đều đè nén trong lòng, Tiểu Trinh trong một khoảng thời gian ngắn không thể chống đối lại ánh mắt anh.

Đây không phải cuộc sống anh nên sống, nhìn anh mỗi ngày một gầy yếu, cô không chỉ một lần nghĩ như vậy.

Khi đứng lên, đột nhiên trước mặt tối đen, đầu cô choáng váng, bước chân mềm nhũn, thiếu chút nữa không đứng nổi.

"Cẩn thận." Quan Trí Đàn đứng lúc kéo cô. "Sao vậy? Không thoải mái à?"

Cô không thoải mái, gần đây cô căn bản không ăn được, không khí bệnh viện khiến cô buồn nôn, thỉnh thoảng lại chạy đến toilet nôn ra.

"Ngồi lâu quá, nên chân tê thôi." Cô bám vào cánh tay anh, cười cười. "Đừng lo."

Đi vào toilet, Tiểu Trinh nôn khan vào bồn cầu, chỉ nôn ra dịch vị, nôn xong cũng cảm thấy thư thái hơn, cô rửa tay, vốc nước vỗ vỗ lên má.

Nhìn bản thân mình trong gương, tái nhợt giống như quỷ, sắc mặt cô khó coi giống hệt như bệnh nhân, khó trách anh có biểu tình như vậy.

Vỗ vỗ hai má, muốn làm mình có chút sắc thái.

Khi cô đi ra toilet, thấy người suốt mấy hôm nay đã giúp đỡ mình, coi cô giống như em gái mà chăm sóc, A Khôn.

Anh đi về phía A Đàn, đưa ra một tập tiền mặt, từ góc độ của cô nhìn lại, thấy A Đàn khốn quẫn, vẻ mặt cảm kích.

Cô lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra. A Đàn đã buộc phải vay tiền của người bạn tốt nhất này...

Hai tay đưa lên môi, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt. Sao có thể... Sao họ có thể đi đến bước đường cùng này?

"Hi, Tiểu Trinh, em khỏe không?" Giang Văn Khôn vẫy vẫy tay về phía cô, mỉm cười nói, "A Đàn đã về, em vui không?" Anh nháy mắt mấy cái trêu chọc cô.

"Sao anh đến sớm vậy?" Mới sáu rưỡi đã có mặt ở bệnh viện, Tiểu Trinh đối với sự quan tâm của anh rất cảm kích.

"Anh nghĩ A Đàn chắc ngủ một chút rồi mới đến, định đưa bữa sáng cho em rồi đến đón cậu ta, kết quả là anh vậy mà quên mất, A Đàn sao có thể không đến gặp em trước được chứ?"

"Đó là đương nhiên!" Quan Trí Đàn cười, cùng bạn tốt đầu khẩu.

Tiểu Trinh mỉm cười, nhưng ánh mắt tràn ngập đau thương.

Biết rõ A Đàn không thích cô suy nghĩ lung tung, nhưng cô lại không thể không tự trách.

Cuộc sống của cô vốn là như vậy, nhưng A Đàn không phải, anh là người có tiền, anh không nên sống như vậy...

"A Khôn, nếu đã đến đây, giúp tôi đưa Tiểu Trinh về đi." Quan Trí Đàn thấy vẻ mặt cô mệt mỏi, thu lại tâm tình đùa với bạn tốt. "Cảm ơn anh."

Tiếng cảm ơn này, không chỉ vì Giang Văn Khôn đưa Tiểu Trinh về mà nói ra.

Ánh mắt hai người giao nhau, gật gật đầu, hiểu ý nhau mà không cần lời nói ra.

"Đi nào, Quan phu nhân Tiểu Trinh, em nên về nhà thôi." Vừa quay đầu, Giang Văn Khôn vò vò mái tóc Tiểu Trinh, giống anh trai trêu đùa em gái.

"Ừm, được rồi." Tiểu Trinh rầu rĩ trả lời, nghĩ cũng tốt, trở về nghỉ ngơi một chút, sắp xếp lại suy nghĩ, để khi gặp A Đàn, cô sẽ không còn những ý nghĩ đáng ghét.

"Đi về đừng có nghĩ lung tung, được không?" Quan Trí Đàn nhắc nhở cô, nhìn cô và bạn tốt cùng rời đi.

Quay đầu, phát hiện bữa sáng vẫn còn trên bàn, đã quên bắt cô mang về.

"Quên đi, để lại ăn trưa." Anh lắc đầu bật cười, cầm lấy phần cơm bạn tốt mang đến, ngoài ý muốn phát hiện, Giang Văn Khôn cũng mang đến cho Tiểu Trinh một phần trứng chiên mà cô thích ăn, nhưng là mua ngoài quán.

Anh không khỏi mỉm cười. A Khôn luôn quan tâm chăm sóc người khác như vậy!

Thật là khó chịu... Rất không thoải mái...

Trong lúc về nhà, Tiểu Trinh vừa tiễn người anh trai Giang Văn Khôn về, đóng cửa lại rồi nhìn được vọt vào phòng tắm, ôm bồn cầu nôn ra.

Đầu cô choáng váng, thân thể nóng lên, vẫn còn muốn nôn, ăn cái gì cũng không vào, cô giống như bị bệnh, nhưng không được, cô không thể có bệnh vào lúc này.

Súc miệng cho hết vị chua rồi đi ra khỏi phòng tắm, Tiểu Trinh đứng giữa phòng khách, trong nhà rất yên tĩnh, cô cảm thấy rất mệt mỏi, không biết là vì thân thể, hay còn có tâm hồn? Trong nhà chỉ có một mình cô, không có ai ở đây, phòng ở... to như vậy sao?

Đang lúc cô sững sờ, chuông cửa đột nhiên vang lên, dọa cô nhảy dựng. Không phải A Khôn quay lại chứ?

Chẳng lẽ tiếng nôn của cô bị anh nghe thấy sao? Anh sẽ nói cho A Đàn sao?

Tâm trạng bất an, cô ra mở cửa, nhưng đứng ngoài cửa, lại không phải người cô nghĩ đến.

"Cô là Ki Tiểu Trinh?" Một đôi nam nữ ở tuổi trung niên đứng ngoài cewả, khiến người ta cảm thấy cao cao tại thượng không thể thân cận.

"Hai bác là...?" Cô không biết shọ, nhưng họ lại biết cô là ai.

Người đàn ông trung niên hừ hừ, giọng nói khinh thường, "A Đàn vì cô mà không về nhà?"

Nhìn kỹ, người đàn ông trung niên ấy và Quan Trí Đàn có nét tương tự nhau, Tiểu Trinh lập tức hiểu được hai người này là ai, đến đây làm gì.

Cô mỉm cười yếu ớt, đã khôi phục thân mời hai người vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Vuốt miếng băng trên sườn mặt, miệng vết thương vẫn còn đau.

Quan Trí Đàn không khỏi cười khổ, nghĩ đợi chút nữa anh mang theo vết thương này đến bệnh viện, Tiểu Trinh chắc chắn sẽ ngạc nhiên, nói không chừng còn có thể nước mắt lưng tròng.

"A Đàn, cậu hôm nay về nghỉ ngơi đi, hai ngày nữa đến." Chủ nhiệm kiêm ông chủ ở công trường anh làm việc, đưa anh đến bệnh viện khâu, băng bó, than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ vai anh. "Sự nghiệp muốn thành công, thân thể phải khỏe mạnh, trước hai ngày không được phép đến, cứ như vậy đi."

Hôm nay ở công trường, anh không cẩn thận bị cấp trên đang bê thùng dụng cụ đụng trúng, may mà có đội mũ bảo hiểm, nên không bị thương quá nặng, chỉ ở gần sườn mặt, thái dương có xuất hiện một vết thương, nhưng chảy rất nhiều máu, đến bệnh viện phải khâu sáu mũi.

Ông chủ muốn anh nghỉ hai ngày không công, như vậy thu nhập sẽ thiếu hụt, không được!

"Chủ nhiệm..." Anh nhủ mảy, anh không có quyền nghỉ ngơi, phải làm việc mới được.

"Nghỉ ngơi hai ngày sẽ không trừ tiền lương của cậu! A Đàn, về đi." Ông chủ đưa tay đuổi, thúc giục anh rời đi. "Về chăm sóc vợ cậu cho tốt, đi đi, đi đi!"

Quan Trí Đàn nhìn ông chủ, đối với sự chiếu cố của ông vô cùng cảm kích, chỉ có thể gật gù đầu, không nói một câu tiêu sái rồi khỏi văn phòng, đi về phía xe máy.

Đầu có hơi choáng váng, tốt nhất là không nên cậ mạnh, về nhà ngủ một chút, tĩnh ngữ, thư thái, lại đến bệnh viện báo cáo với bà xã. Anh không phải sợ nước mắt của vợ, chỉ là tạm thời không thể nghĩ ra cách an ủi cô!

Về nhà, anh cởi bộ quần áo lao động đã bẩn, vào tắm rửa, rồi nằm lên giường.

"Aiz..." Miệng vết thương nhói đau, cảm giác đau khiến anh nhe răng trợn mắt.

Anh đỏ người lên giường, nhắm mắt lại, chờ cảm giác đau dịu đi.

Một lúc lâu vẫn không buồn ngủ, anh rất mệt, nhưng ngủ không được, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của Tiểu Trinh, nghĩ đến khoảng thời gian ba người đã cùng nhau đi qua, từ chiếc container cũ, đến căn phòng bây giờ.

Cuộc sống không dư dả, không có tiền mua những thứ đồ xa xỉ, nhưng họ rất hạnh phúc. Tiểu Trinh nhìn anh ngây ngô cười, ánh mắt hiền lành bốn cọt của ông nội... Họ vô điều kiện tin tưởng anh, tin anh sẽ không làm họ thất vọng, vì hồi báo lại sự tin tưởng ấy, anh ngay cả tính mạng cũng có thể giao ra.

Nhà của anh, nơi có Tiểu Trinh, có ông nội.

Hỗn loạn, vì đã một thời gian dài không ngủ, hơn nữa hôm nay bị thương mất máu, Quan Trí Đàn không cần được con buồn ngủ, dần dần chìm vào giấc mộng.

Trong lúc mơ màng, loáng thoáng nghe thấy tiếng cửa mở, tiếng bước chân vội vàng vọt vào phòng tắm, liên tục nôn khan.

"Nôn... Nôn..." Tiếng nôn như muốn nôn toàn bộ những gì có trong dạ dày ra, khiến người ta lo lắng, sau khi tiếng nôn khan kết thúc, lại có tiếng khóc thương tâm.

Tiếng khóc này, anh không thể làm được, là Tiểu Trinh, sao cô lại khóc? Nôn đến như vậy, cô không khỏe sao? Sao lại không nói cho anh biết!

Anh lập tức nhảy dựng lên khỏi giường, vội vã lao ra khỏi cửa, nhưng đoạn đối thoại nghe được khiến anh cứng lại.

"A Khôn, em... em thật sự không làm được..." Tiểu Trinh khóc nghẹn ngào, nói với người đưa cô về, Giang Văn Khôn. "Em không thể đối mặt với anh ấy, em không làm được..." Cô khóc thương tâm, không thể vẫn hỏi.

"Tiểu Trinh..."

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Giọng nói nam tính quen thuộc này, Quan Trí Đàn cũng không lạ, là người bạn duy nhất trên đời này của anh, người duy nhất không tiếp cận anh vì anh là con của "Quan Hữu Đạt", Giang Văn Khôn, bạn tốt của anh.

"Anh nói cho em biết phải làm sao bây giờ? Anh ấy đối xử với em càng tốt, em lại càng khổ sở, nghĩ đến việc lừa dối anh ấy, em rất khổ sở... A Khôn, cứu em, anh phải cứu em..."

Cô ấy đang nói gì? Vì sao anh nghe không hiểu gì? Sao lại chột dạ? Lừa dối anh cái gì?

Quan Trí Đàn nhẹ nhàng mở cửa phòng, nhìn thấy khuôn mặt cô ướt đẫm nước mắt, cầm ống tay bạn tốt, khóc cầu cứu.

Tiểu Trinh gặp chuyện, chưa bao giờ than vãn cầu cứu anh, nhưng lại cầu xin bạn tốt nhất của anh cứu cô.

"Tiểu Trinh." Giang Văn Khôn thở dài, nhẹ nhàng nắm bả vai cô, giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu, khó xử nhìn khuôn mặt ướt nước mắt của cô: "Anh không muốn nói cho cậu ấy biết, vì cuộc sống hiện tại là cuộc sống cậu ấy tự lựa chọn, cứ duy trì như vậy được không?"

"Nhưng em phát điên rồi!" Nước mắt không ngừng trào ra, Tiểu Trinh nghẹn ngào khóc khàn cả giọng. "Em không muốn sống tiếp những ngày như thế này nữa, xin anh đồng ý với em, chúng ta xin A Đàn cho chúng ta bên nhau..."

Rất khoa trương, cô ấy đang nói cái quỷ gì vậy? Cô ấy và A Khôn bên nhau? Sao có thể?

Nhất định là vì thùng dụng cụ đập vào đầu, đáng lẽ phải nghe lời bác sĩ theo dõi sáu giờ, não anh có dấu hiệu bị chấn động, mọi thứ trước mắt đều là ảo giác, ảo giác!

"Tiểu Trinh, anh không nghĩ đó là ý kiến hay". Giang Văn Khôn nhíu mày phủ quyết, "A Đàn sẽ giết anh... Cậu ấy sẽ không tha thứ cho chúng ta."

Thế giới sụp đổ dưới chân anh...

Nếu trong lòng còn nghi ngờ, lời nói ấy đã chứng thực cho anh.

A Khôn không phủ nhận, còn nói anh sẽ không tha thứ cho bọn họ, chứng minh họ thật sự đã phản bội anh!

Không khỏi nhớ lại mấy ngày nay, anh tin tưởng A Khôn như vậy, phó thác vợ cho anh ta, để mình đi công tác xa nhà, kết quả thì sao?

Anh đã tự tay cho họ cơ hội lâu ngày sinh tình!

A Khôn mang cho cô bữa sáng, hiểu rõ sở thích của cô... Vô cùng thân thiết vò tóc cô, cô ngây ngô cười, không kháng cự động tác của A Khôn.

Lúc ấy không nghi ngờ gì, bây giờ nghĩ lại, anh không khỏi tự cười nhạo chính mình quá tin tưởng, chưa một lần hoài nghi!

"Nhưng em sợ, A Khôn, bây giờ em... sợ A Đàn chạm vào em..." Tiểu Trinh khóc không ngừng, cầm tay anh ta, nói cái gì không muốn buông tay. "Anh đồng ý đi, anh đồng ý được không? Giải quyết hết mọi thứ, em chịu đủ rồi, em không muốn tiếp tục nữa, em đã chịu đựng đủ rồi..."

Cô khóc đến khó chịu, hô hấp khó khăn, đột nhiên sắc mặt trắng nhợt, choáng váng ngã xuống.

Trước tình thế cấp bách, Giang Văn Khôn đưa tay đỡ cô, đề phòng cô ngã xuống, động tác lại thân mật như một cái ôm.

"Tiểu Trinh, cơ thể em..." Sức nặng của cô khiến anh cả kinh, Giang Văn Khôn đang muốn truy vấn tình trạng sức khỏe của cô, lập tức nghe thấy tiếng bạo rống.

"Hai người đang làm gì?"

"Rầm" một tiếng, Quan Trí Đàn đá văng cửa phòng, trừng mắt nhìn hai người, ánh mắt giống như dã thú bị chọc giận.

Anh đã thấy tất cả, nhìn bạn tốt ôm lấy thắt lưng của vợ mình, lộ ra vẻ chột dạ, né tránh ánh mắt anh.

"A Khôn..." Cô không gọi tên anh mà gọi tên người khác, cầu cứu nhìn Giang Văn Khôn. "Cứu em..."

Sắc mặt Giang Văn Khôn ngưng trọng, thấy ánh mắt kiên quyết của cô, lại nhìn về phía người bạn tốt đang giống như mãnh sư thịnh nộ, thờ dài, trầm giọng nói: "A Đàn, xin lỗi cậu..."

Cái gì cũng không thể nói, hai người ấy, cùng nhau phản bội sự tin tưởng của anh.

Trước mắt hiện lên một mảng màu hồng, không cam lòng và sự đố kỵ làm lòng Quan Trí Đàn đau đớn, đau đến mức muốn ngất đi.

Muốn hủy diệt cái gì đó, giống như năm đó rời khỏi nhà, không như ý thì tính tình lại bộc phát, thấy cái gì phá hủy cái đó, nhưng cho dù phá hủy bao nhiêu cũng không thể làm tan đi ngọn lửa giận trong lòng!

"A..." Mắt anh đỏ ngầu, nắm chặt tay, ra sức đánh vào bạn tốt.

Anh không nghe thấy gì, không nhìn vào người phụ nữ đang hét chói tai muốn anh ngừng tay, liều mạng ngăn cản anh.

Cho đến khi trên nắm tay dính đầy máu bạn tốt, anh mới dừng lại.

"A Khôn, xin lỗi, sao lại như vậy..."

Vợ anh khóc lóc chạy về phía tình nhân của cô, bạn tốt nhất của anh, vội vàng lau máu trên mặt anh ta, không hề liếc mắt nhìn chồng cô một cái.

Cô thậm chí không chú ý tới việc anh bị hương... Từ phòng khách chạy ra đến phòng tắm, anh đã rất chật vật, tiêu tụy, tự làm chính mình bị thương.

Quan Trí Đàn đột nhiên cất tiếng cười to, cười đến mức thể lương tự giễu, anh không nhận được tự hỏi: Quan Trí Đàn, mày tại sao lại trở nên như vậy?

Anh lại vì một người phụ nữ mà bất chấp tất cả, không màng đến bất kỳ thứ gì, mà cô đáp trả lại anh, chỉ là sự phản bội!

"Kì Tiểu Trinh, chúng ta ly hôn, tôi thành toàn cho hai người."

Nói xong, Quan Trí Đàn không quay đầu, đi ra khỏi nơi anh từng nghĩ là nhà của mình, không bao giờ quay trở lại.

Tám năm sau...

Ngồi trên sofa đen là một người đàn ông mặc tây trang, bộ quần áo làm tôn lên dáng người cao trắnh của anh. Ngồi quan anh tuấn, quý khí mười phần, nhưng lại có một vết sẹo nhỏ nhỏ dưới trán, khiến anh mang vẻ lãnh khốc vô cùng.

Anh gác chân, tay phải đặt nhẹ trên tay vịn sofa, mặt không thay đổi nhìn người phụ nữ khổ sở ngồi trước mặt, giống như vị đế vương tàn khốc vô tình ngồi trên ngai vàng, đang thẩm phán một nữ nô sai phạm.

"Chúng tôi... đã yêu nhau ba năm." Trước mặt anh, người phụ nữ có ngũ quan tinh tế, làn da trắng nõn, dáng người đoan chính, mặc một bộ đồ hợp lễ nghi, hai tay đặt trên đầu gối, mười ngón tay cắt tỉa gọn gàng, ánh lên lớp sơn móng trong suốt, bàn tay nõn nà, vừa nhìn đã biết là một thiên kim tiểu thư được che chở.

"Tôi rất yêu anh ấy, không thể không có anh ấy, tôi không thể tưởng tượng được cuộc sống không có anh ấy..." Người phụ nữ này đang nói với người đàn ông trước mặt, cô yêu một người khác. "Tôi không thể kết hôn với anh, anh có thể... hủy bỏ hôn lễ không?"

Cô cầu xin bố mẹ không gả cô cho một người cô không quen biết cũng không yêu thương, nhưng bố mẹ nhận định đây là một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối, ép cô phải chia tay với người bạn trai đã yêu nhau ba năm.

Trong mắt họ, anh không phải đối tượng tốt, không bằng cấp, không gia cảnh, anh chỉ là một người bình thường, làm việc đến nơi đến chốn, tuy không có gia tài bạc triệu, nhưng nuôi được cô không thành vấn đề, vấn đề là bố mẹ không đồng ý chính là không đồng ý, yêu đương ba năm, cô không muốn đột nhiên lại kết hôn với một người lạ.

Bố mẹ cũng không để ý đến suy nghĩ của cô, tự mình định đoạt hôn nhân cho cô, cho dù cô cầu xin bố mẹ hủy bỏ hôn lễ, nhưng họ nói với cô, quyền quyết định không thuộc về nhà gái.

"Van xin anh... đừng kết hôn với tôi." Trần Quan Phi cầu xin, xin đối phương buông tha cho cô.

Thân là con gái một, từ nhỏ ba ngàn sủng ái tập một thân[1], cô xuất thân giàu có, bố vô cùng cưng chiều cô, nhưng lại không đồng ý với người đàn ông cô yêu, nói gì cũng phản đối cô.

Nhưng cô không ngờ, bố lại đặt ra cuộc hôn nhân với Quan gia, Quan Trí Đàm — người thừa kế duy nhất của Quan gia.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Người này ở thương trường tiếng tăm lừng lẫy, là một người đàn ông kiêu hùng, vì lợi ích, mục tiêu, làm việc luôn không từ thủ đoạn.

Vô luận gia thế bối cảnh hay chính bản thân Quan Trí Đàm, đều khiến bố cô khen ngợi không dứt miệng, cho rằng chỉ có loại đàn ông khí thế thiên hạ này, mới xứng đôi với con gái yêu của mình.

Nhưng mà, cô không có cách nào chung sống với người đàn ông này, ngay cả dùng khí nhìn vào mắt anh ta cô cũng không có, đây là lần thứ hai họ gặp mặt, lần đầu tiên là ở bữa tiệc xem mắt ba tháng trước, cô bị ánh mắt lạnh như băng của anh thân nhiên lướt qua, liền không tự chủ được mà sợ hãi.

"Hôn lễ sẽ không hủy bỏ." Quan Trí Đàm nhìn người phụ nữ trước mặt — vị hôn thê xa lạ của anh, trong mắt không có một chút cảm tình, đàm luận giống như đang bàn công việc.

Cô đến công ty gặp anh, đúng là muốn anh hủy bỏ cuộc hôn nhân không có ý nghĩa này, còn nói với anh, cô có ý trung nhân khác — vậy là thế nào?

"Trước khi kết hôn cô yêu ai, tôi sẽ không hỏi, sau khi kết hôn cô tốt nhất là nên sạch sẽ một chút, Quan gia và Trần gia đều không chấp nhận nổi loại người này."

Anh bình thản khiến Trần Quan Phi cảm thấy sợ hãi, không có uy hiếp đe dọa, nhưng rõ ràng nhận ra nếu không làm theo lời anh, nhất định sẽ gặp bất hạnh.

"Tôi... Tôi có người trong lòng!" Cô nắm chặt váy, toàn thân run run. "Tôi rất yêu anh ấy... Tôi không thể kết hôn với anh..." Cô không muốn lấy thương nhân, nói cô ngốc cũng được, dù sao cô cũng không muốn bị quăng vào một cuộc hôn nhân không có tình cảm làm gốc. "Không thể hủy sao? Anh Quan, anh làm ơn..."

Đối mặt với sự cầu xin hèn mọn của cô, Quan Trí Đàm không biểu tình nhấp một ngụm cà phê.

"Tôi sẽ không nói lần thứ ba, hôn lễ sẽ không hủy bỏ." Ngực khí đậm bạc, cho thấy quyết định không thay đổi.

Họ vì sao phải ép buộc cô? Cái gọi là môn đăng hộ đối, thì không cần để ý đến suy nghĩ của cô sao? Như vậy cô cũng có thể.... Trần Quan Phi xiết chặt váy. Cô không cần, bất cứ giá nào, hôn lễ hôm đó, cô sẽ bỏ trốn!

"Bố mẹ tôi rất coi trọng cuộc hôn nhân này, mời rất nhiều khách quý, tôi không hy vọng sẽ xảy ra chuyện gì làm họ khó xử. Cô Trần, cô nghe rõ chứ?"

Không nói trực tiếp, nhưng cô hiểu được hàm ý câu nói ấy.

"Nếu ngày hôn lễ đó xảy ra chuyện gì khiến tôi không vui, tôi nghĩ, tôi sẽ cảm thấy có hứng thú với tên tình nhân mà cô yêu suốt ba năm đó."

Đây là uy hiếp!

Hôn lễ nhất định phải cử hành, cho dù cô đã yêu người khác, bắt chấp tất cả mà kết hôn. Nếu cô dám không nghe lời, anh sẽ trả thù, gây bất lợi đối với người mà cô yêu.

Sao lại có người vô tình đến vậy?

Anh ta không có trái tim! Người đàn ông này, sao có thể mang hạnh phúc cho cô?! Bố sai rồi, thập phần sai.

"Sao nhất định phải cưới tôi? Anh... căn bản không yêu tôi."

Quan Trí Đàn cười khinh miệt, như cười nhạo cô nói câu "yêu" là một chuyện xuẩn ngốc.

"Cưới ai tôi không quan tâm, nhưng bố mẹ tôi rất vừa lòng cô — hôn lễ cứ như vậy cử hành, cô Trần, cô không nên chạy trốn, cho dù như vậy, tôi cũng sẽ có cách khiến cô phải vào lễ đường."

Nếu như vừa rồi chỉ là ám chỉ, thì câu nói này của anh, lại rất rõ ràng.

Cô không thể trốn, không thể trốn, chuyện gì Quan Trí Đàn cũng có thể làm được, anh ta sẽ trả thù không chỉ người yêu của cô, mà còn cả bố mẹ cô...

Trần Quan Phi đứng dậy, cố gắng giữ dáng vẻ tao nhã, nhưng cuối cùng nhịn không được giận dữ nói với người đàn ông ngồi trên sofa:

"Nếu vậy anh sẽ có một cô dâu gào khóc trước thánh đường, đồ ác quỷ vô tâm vô phế!"

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Tiếng khóc nức nở thương tâm quanh quẩn trong phòng khách, tuyệt vọng như không còn ngày mai.

"Tiểu Phi, thời gian không còn sớm, anh... Đưa em về." Người con trai thấp giọng an ủi người con gái đang khóc, ngữ khí không đành lòng và bất dĩ.

"Anh sao lại có thể nhẫn tâm đưa em về? Anh không biết lần này em đi nghĩa là gì sao? A Khôn, chúng ta không bao giờ có thể gặp nhau nữa, không bao giờ..." Nói đến đây, tiếng khóc càng thảm thiết hơn. "Em không đi, em không muốn về..."

Tiếng khóc bồi hồi, truyền đến căn phòng chỉ cách đó một cánh cửa.

Trong căn phòng nhỏ nhỏ, vách tường được dán giấy màu vàng nhạt, phía trên tường có dán một bức tranh giấy vẽ bằng bút chì, ngăn tủ đầy búp bê và gấu bông, trên bàn học có bức tranh vẫn chưa hoàn thành, bức tranh vẽ chân dung, một người cười rạng rỡ, mái tóc ngắn cong cong đầy nữ tính.

Đây là một căn phòng trẻ con.

Trong phòng có một chiếc giường nhỏ, gần đầu giường có một ngọn đèn, điều hòa để ở độ ẩm vừa phải, không quá nóng cũng không quá lạnh.

Một thân ảnh nhỏ nhắn mảnh khảnh ngồi ở mép giường, đỡ ngủ một cô bé.

"Mẹ?" Ngước đôi mắt to tròn buồn ngủ, cô bé nhìn về mặt u buồn của mẹ, có một bụng vấn đề muốn hỏi: "Vì sao mẹ nuôi khóc vậy? Bố nuôi bắt nạt mẹ nuôi à?"

Tiểu Trinh nghe vậy nhủ mảy, thở dài: "Không sao, trẻ con đừng hỏi nhiều."

Lúc đó, bên cạnh lại truyền đến tiếng kêu to không khống chế được...

"Em thật không dám tin! Chị Trinh lại yêu loại đàn ông này, Quan Trí Đàn căn bản không phải người!"

"Suyt, em nhỏ giọng một chút, Hoan Hoan đang ngủ..."

"Nguyên nhân là vì hẳn ta là người như thế, nên mọi người không dám cho hẳn biết sự tồn tại của Hoan Hoan, phải không? Loại đàn ông vô tâm vô phế như hẳn, tuyệt đối sẽ chia rẽ chị Trinh và Hoan Hoan. Em không tin, Hoan Hoan là con gái của loại đàn ông này!"

"Được rồi, Tiểu Phi, đừng nói nữa." Giang Văn Khôn thống khổ tuyệt vọng, tự trách không thôi. "Đây đều là anh sai, anh... không thể bảo vệ em, tất cả đều là anh sai!"

"Em không muốn gả cho người khác, A Khôn, em không muốn..."

Giọng nói nhỏ dần, dần dần không còn nghe rõ nữa, nhưng từng câu từng chữ đều truyền vào tai hai mẹ con ở trong.

"Mẹ..." Cô bé kéo kéo tay mẹ, về mặt nghi hoặc.

"Không có gì, ngủ đi con." Tiểu Trinh cười giục con nhanh ngủ. "Mai phải dậy sớm tiễn mẹ ra sân bay, được không? Mấy ngày tới mẹ không ở nhà, phải

ngoan ngoãn nghe lời bố nuôi, biết không?"

Cô bé nhìn mặt mẹ, mấy lần muốn nói lại thôi, nhưng hiểu biết gật gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Sau đó cảm giác mẹ cúi người hôn lên trán bé, chúc bé ngủ ngon rồi rời đi.

"Làm ấm em và Hoan Hoan à? Xin lỗi nhé..."

"Chị Trinh..." Trần Quan Phi thấy cô, khi cô ôn nhu nắm tay mình thì nước mắt chảy ra.

Tiểu Trinh ngồi trên ghế sofa, nhìn cô gái đang khóc không ngừng, nắm lấy tay cô, trong thời gian ngắn không biết phải an ủi thế nào.

Ngẩng đầu, nhìn thấy người mà mấy năm gần đây đã giúp đỡ cô, trụ cột nâng đỡ cô, Giang Văn Khôn, đang xoay lưng về phía hai người, bóng dáng cứng nhắc lộ ra vẻ áp lực thống khổ.

Nhiều năm qua được xã hội tôi luyện, đã giúp anh trưởng thành hơn, thời gian làm người ta thay đổi rất nhiều, ngay cả "anh" cũng vậy...

"Tiểu Phi..." Tiểu Trinh không biết làm thế nào để an ủi, chỉ có thể vươn tay, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, khẽ thở dài.

Ngay cả khóc cũng vẫn xinh đẹp như vậy, không hổ là mỹ nhân! Cô muốn cười, nhưng cười không nổi.

"Hắn căn bản là không có trái tim! Hắn không phải người!" Thương tâm đến tuyệt vọng, Trần Quan Phi phẫn nộ. "Cho dù em cầu xin đau khổ đến thế nào, hắn vẫn muốn chia rẽ em và A Khôn, chị Trinh, hắn tại sao lại như vậy? Hắn không giống như chị nói là người ôn nhu, là một người đàn ông có trách nhiệm!"

Đúng vậy, ngay cả cô cũng không ngờ, một buổi trưa tám năm trước, anh tự giễu cười to xoay người rời đi, suốt một thời gian dài không có tin tức, cho đến khi Quan gia ủy nhiệm luật sư báo cho cô đến tòa thị chính giải quyết thủ tục ly hôn, hôm ấy, anh không nói gì, làm xong thủ tục là lên xe của Quan gia rời đi, không một lần quay đầu liếc nhìn cô. Vì vậy cô biết khi anh trở về nhà, lại trở về cuộc sống vốn có của anh, cô cảm thấy thật sự vui mừng.

Sau đó anh biến mất, lại biết tin hai năm trước, anh hoàn thành việc học ở Mỹ rồi bắt đầu sự nghiệp, quang vinh về nước, có một cuộc sống đầy đủ vui vẻ.

Cô biết anh rất thông minh, trong một thời gian ngắn như vậy có thể hoàn thành khóa học bên Mỹ, trở thành ông chủ của một công ty lớn, cô không hề bất ngờ.

Nếu lúc trước anh không rời đi, hoàn cảnh của họ căn bản sẽ làm anh không thể có được thành công trong thời gian ngắn như vậy.

"Anh ấy trở thành như vậy, là tại chị." Tiểu Trinh cười khổ nói, "Còn làm liên lụy đến A Khôn nữa."

Anh thay đổi, Quan Trí Đan bây giờ, lãnh khốc, vô tình, ánh mắt không chút lo lắng, so với một người thanh niên dễ xúc động lúc mới quen, người con trai dịu dàng hai mươi hai tuổi, anh năm ba mươi tư tuổi, khiến người ta nghĩ đến một người không bao giờ có điều gì lo lắng. Dường như anh... Không quan tâm đến bất cứ thứ gì, cái gì cũng có thể lợi dụng.

"Tiểu Trinh, đó không phải lỗi của em, anh cũng có phần." Không quen nghe cô tự trách, Giang Văn Khôn phản bác.

"Anh vốn là vô tội, bởi vì em ích kỷ, hại anh ấy hận cả anh." Cô không chỉ một lần hỏi hận chuyện hôm ấy, thật sự không nên kéo cả A Khôn vào.

Nếu cô muốn lấy lý do đã yêu người khác để A Đan rời khỏi cuộc sống khốn khổ đó, thì có thể lấy ai làm lá chắn cũng được, cô lại cố tình nhờ A Khôn, cô nhất định là điên rồi, mới lôi kéo anh diễn kịch cùng cô.

Vợ và bạn tốt cùng phản bội, quả thật sẽ làm A Đan đau đớn đến mức rời khỏi cô, nhưng lại khiến anh trở thành một người khác làm cô thật sự bất ngờ.

Hơn nữa, cô không nghĩ lại trùng hợp như vậy, bạn gái A Khôn là thiên kim tiểu thư, nhà cô tìm cho cô một đối tượng, nhưng không ngờ lại là A Đan.

Từ khi tin này truyền ra, trong lòng cô vô cùng buồn bực, quần quanh trong ngực, hỗn loạn không tìm thấy nguyên do, thứ duy nhất cô nhận ra là — thật xin lỗi.

"Thật xin lỗi, nếu bọn chị không tách ra như vậy, A Khôn có thể đứng trước mặt anh ấy, đúng tình hợp lý đòi người, A Đan cũng sẽ không đoạt người yêu của A Khôn." Tiểu Trinh tin là, nếu đối tượng là Giang Văn Khôn, Quan Trí Đan nhất định sẽ xem xét.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Nhưng bởi vì tình huống lúc ấy quá khó khăn, khiến A Khôn không thể trực tiếp đến tìm A Đàn, yêu cầu anh dừng lại.

"Thật xin lỗi, Tiểu Phi, chị xin lỗi..."

Qua nhiều năm như vậy, cô rốt cuộc cũng trở thành một nhà thiết kế có chút danh tiếng, tiền kiếm được cũng không ít, không ít phú hào danh nhân yêu thích thiết kế của cô mà tìm tới phòng làm việc của cô và A Khôn, đối tác không ít, kinh nghiệm cũng nhiều hơn, nhưng lúc này cô vẫn có cảm giác giống như tám năm trước, bất lực và thất bại.

"Chị Trinh, đừng như vậy, em không phải có ý trách chị." Nghe cô nói vậy, tâm địa thiện lương của Trần Quan Phi cảm thấy khổ sở. "Cho dù đối tượng bố mẹ ép em cưới không phải Quan Trí Đàn thì kết quả vẫn thế..."

Cô bé đang giả vờ ngủ trong phòng, thừa lúc mẹ rời đi, chạy xuống giường dán tai vào cửa nghe lén, khi nghe thấy mẹ nuôi nói những câu này, giận dữ mở tung cửa.

* * *

Ánh mắt mở to không thể tin được. Bé đang nghe thấy cái gì vậy?

"Mẹ nuôi... Sẽ kết hôn với bố?"

Chiếc đầu nhỏ không hiểu vì sao lại như vậy. Vì sao? Mẹ nuôi sao không kết hôn với bố nuôi?

Mẹ nói, bố và chúng ta không cùng một thế giới, không nên quấy rầy bố, cũng không được nói cho ai biết, bố tên là Quan Trí Đàn.

Bé không hiểu vì sao không thể nói, nhưng bé rất yêu mẹ, nhất định sẽ nghe lời mẹ, bé đã bảy tuổi, lên tiểu học rồi, nhưng vẫn chưa từng gặp bố. Tất cả bí mật bé đều kể cho bạn tốt Tổ Kì, nhưng bí mật bố là ai, bé đã hứa với mẹ sẽ không nói ra ngoài.

"Nói ra sẽ làm bố gặp phiền toái, chúng ta từ xa nhìn bố vui vẻ là được, được không con?" Khuôn mặt ôn nhu của mẹ khi thương lượng hiện lên trước mắt.

"Vậy không được đâu..." Hoan Hoan nhàu mày, tức giận chu miệng. "Bố không thể kết hôn với mẹ nuôi, không thể!" Bé nắm chặt bàn tay nhỏ nhỏ, bất nhẫn oán giận, "Mẹ nuôi kết hôn với bố nuôi, con làm hoa đồng mặc áo đẹp, bố đáng ghét, không được!"

Cô bé còn hỏi con gấu bông Tiểu Hùng đang ôm trong tay, "Hùng Hùng, đúng không? Bố không thể được phải không?"

Cô bé không ngừng oán giận, tức giận lặp đi lặp lại không thể, cho đến khi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Tiểu Trinh ngồi trên ghế trước của chiếc SUV nhỏ, để Giang Văn Khôn đưa đến sân bay, Hoan Hoan ngoan ngoãn ngồi ở hàng ghế sau, mặc dù có chút im lặng, nhưng vì trong lòng hai người lớn đều có việc, nên cũng không chú ý.

Cô hôm nay đi HongKong, gặp mặt vị khách đang ủy thác với họ, xem xét địa điểm, việc này cô đi một mình, giao con gái cho Giang Văn Khôn.

Anh nhìn vẫn trấn định lái xe, nhưng Tiểu Trinh biết, nội tâm anh nhất định rất dày vò.

Thở dài, cô nhẹ giọng nói: "A Khôn, đây không phải hướng ra sân bay."

Anh đã vòng quanh một vòng Đài Bắc, cuối cùng vẫn không thể khắc chế đi đến trước khách sạn, nhìn thấy ngoài cửa chật cứng giới truyền thông, phóng viên, và tân khách.

Đêm hôm qua, Tiểu Phi bị bố cô ép về nhà, hôm nay là hôn lễ của cô... Những ngón tay nắm tay lái của Giang Văn Khôn trở nên trắng bệch, ần ần đến thống khổ.

"Gặp mới biết được đau đớn thế nào, Tiểu Trinh, A Đàn năm đó nhất định rất hận anh." Anh cười khổ. "Anh ngay cả dũng khí xuất hiện trước mặt cậu ấy cũng không có, với cá tính của cậu ấy, tuyệt đối sẽ không nghe anh giải thích, mắt Tiểu Phi, là vì anh không biết trời cao đất rộng..."

Anh không biết trời cao đất rộng mà yêu một thiên kim tiểu thư, thuộc xã hội thượng lưu, kko để ý người khác phản đối mà kiên trì yêu cô, tin rằng tình yêu có thể vượt qua mọi khó khăn.

Biết rõ những người xuất thân từ gia đình cao quý giống cô, hôn nhân đại sự không thể tự chủ, yêu cầu môn đăng hộ đối là chuyện bình thường, tuy rằng anh có sự nghiệp, tiền thu được mỗi năm cũng hơn trăm vạn, nhưng những thứ ấy ở trong mắt hào môn lại không là gì.

Dù không muốn, hôn sự của cô vẫn được tổ chức, nhưng bất ngờ là, đối tượng đính hôn của Tiểu Phi lại là bạn tốt ngày xưa.

Vì chột dạ, vì đủ thứ nguyên nhân, anh không có cách nào đứng trước mặt Quan Trí Đàn, đúng lý hợp tình nói chuyện, yêu cầu ngừng đám cưới.

"Nghĩ đến việc cô ấy đang ở ngay trong này, mặc lễ phục cô dâu gả cho người khác, anh..." Lửa giận và đố kỵ cuộn trào trong lòng, cơ hồ muốn bức anh phát điên.

"A Khôn..." Tiểu Trinh muốn nói lại thôi, không biết nên làm thế nào an ủi anh.

"Xin lỗi, Tiểu Trinh, đừng để ý lời nói của anh, xin lỗi, anh quên mất em cũng khổ sở không kém anh." Giang Văn Khôn hiểu ánh mắt đơn thuần đã mất hết hy vọng của cô, cô bây giờ vẫn yêu Quan Trí Đàn, yêu đến mức không thể gạt con gái, cứ như vậy nói rõ cho con gái nghe về bố nó.

Cô thậm chí còn tự mình nói với Hoan Hoan, thế giới của họ không giống nhau, không nên quấy rầy cuộc sống của chồng cũ, muốn con gái và cô cùng nhau đứng từ xa nhìn là được!

Làm ơn, Quan Trí Đàn đại danh đỉnh đỉnh, con trai duy nhất của Quan Hữu Đạt, giá trị con người cao tới mấy trăm triệu, đương nhiên không cùng thế giới với họ.

Năm ấy, cho đến khi A Đàn căm giận rồi đi, Tiểu Trinh mới nói cho anh biết, A Đàn là con phú hào, ánh mắt anh thiếu chút nữa không khép lại được, không thể tin đó là người đã cùng anh xưng huynh gọi đệ suốt gần hai năm!

Giá trị con người A Đàn bất phàm, nếu là người con gái khác mang trong mình giọt máu của Quan gia, sẽ không ai ngốc nghếch như Tiểu Trinh, cái gì cũng không tranh thủ mà giành lấy, dạy con gái đứng từ xa chúc phúc!

"Em không sao." Tiểu Trinh mạnh mẽ phủ nhận, "Em chỉ là cảm thấy đau lòng cho anh và Tiểu Phi."

"Anh nghĩ em và anh mù quáng giống A Đàn sao?" Nhịn không được muốn lôi bạn tốt ngày xưa ra chơi một chút, coi như mua vui trong khổ sở. "Anh không thể làm gì, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện A Đàn sẽ đối xử tốt với cô ấy..." Giống như năm đó cậu ta đối đãi với em. Nguyện vọng không nói ra khỏi miệng, Giang Văn Khôn yên lặng nuốt lời nói vào trong bụng.

Lại nhìn vào đại môn khách sạn hỗn loạn, tưởng tượng người con gái mình yêu mặc váy trắng, anh đeo kính râm che dấu đôi mắt phiếm hồng của mình, nhìn thẳng về phía trước, chờ đèn xanh.

Không khí trong xe ngưng trọng, khiến người ta cảm thấy ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

"Bố đang ở trong này kết hôn với mẹ nuôi sao?"

Tiếng nói non nớt phá vỡ sự yên lặng, giống như quả bom nguyên tử, khiến hai người lớn kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

"Con không muốn!" Cô bé tức giận nói, đột nhiên mở cửa xe, khi hai người lớn còn chưa kịp phản ứng lại, nhảy khỏi xe.

Bố—

Tiếng còi xe rầm rĩ, còn có người mở cửa kính ngó đầu ra chữ bậy, khiến người ta kinh hãi.

"Hoan Hoan!" Nhìn con gái nhảy khỏi xe, chạy qua dòng xe cộ, Tiểu Trinh dường như thét chói tai.

Cô sợ hãi, không rõ con gái tại sao đột nhiên nhảy khỏi xe? Nó muốn đi đâu?

"Trời của tôi ơi! Hoan Hoan đang làm gì? Rất thái quá, em nhất định phải mắng nó mới được!" Tiểu Trinh nói năng đến lộn xộn, vội vã xuống xe, nhưng đèn xanh đã sáng, tiếng còi không ngừng vang lên, cô chỉ có thể ngồi trên xe, nhìn xung quanh, lo lắng tìm kiếm con.

"Tiểu Trinh..." Giang Văn Khôn nóng lòng không thua cô, nhìn vào kính chiếu hậu thấy bóng dáng nhỏ bé, may mắn không bị xe đụng vào, nhưng cô bé thừa dịp xông vào khách sạn đang cử hành hôn lễ, da đầu anh không khỏi run lên. "Anh nghĩ chúng ta có phiền phức rồi..."

Hội trường hôn lễ tràn ngập hoa hồng, trang hoàng xa hoa, chú rể đứng phái trước thánh đường, mặc lễ phục màu trắng, dáng vẻ cao ráo, giống như một vị vương tử, nhưng làn môi hơi mím, ánh mắt lãnh đạm không chút độ ấm, hoàn toàn không giống vẻ vui mừng trong ngày cưới.

Hai tay anh để sau lưng, cặp mắt sáng như đuốc nhìn về một góc khác của thảm đỏ.

"Hu hu hu..."

Giữa tiếng nhạc du dương, truyền ra tiếng khóc không hề phù hợp với không khí vui mừng ấy.

Tất cả tân khách đều ghé tai nhau thăm thì, cha xứ xấu hổ, bố mẹ chú rể ở bên dưới cũng lộ ra vẻ mặt quái dị.

Duy chỉ có chú rể, mặt không thay đổi, không hề bị tiếng khóc này làm ảnh hưởng, thấy người chủ trì hôn lễ ở trước cửa ra dẫu OK.

Quan Trí Đàn gật gật đầu.

Dàn nhạc giao hưởng diễn tấu khúc quân hành dành cho hôn lễ, che lấp đi tiếng khóc nức nở, toàn bộ tân khách đều quay đầu nhìn về phía cửa lớn.

Một đôi hoa đồng phấn điều ngọc mài, dắt theo cô dâu mặc áo cưới trắng bước vào, áo cưới giống như được bện lại từ hàng ngàn chiếc lông thiên nga, tạo cảm giác vô cùng lãng mạn, vừa thấy đã biết cô dâu này rất được yêu thương.

"Híc híc..."

Nhưng bên dưới lớp khăn voan, cô dâu lại khóc không thành tiếng, bước đi chậm chạp, chỉ có hai mươi mét thảm hồng mà mất một lúc lâu không đi hết, mấy lần đứng lại, bị bố cô cứng rắn kéo đi, đến trước mặt chú rể.

Quan Trí Đàn khuôn mặt bình thản, không vui giận, anh vươn tay về phía cô, đợi bố cô dâu giao con gái cho anh.

Trần tổng đứng trước mặt con rể, do dự trong chốc lát.

Nên giao con gái cho người đàn ông này sao? Hôm qua lúc ông ép con gái về, ép cô hôm nay tham gia hôn lễ, cô khóc khàn cả giọng, mấy lần định bỏ trốn, lúc này trước khi hôn lễ bắt đầu, Quan Trí Đàn đến phòng nghỉ thăm con gái ông.

"Coi chừng cô ấy."

Anh chỉ thân nhiên lướt qua Quan Phi đang khóc không ngừng, cũng ra lệnh cho thủ hạ canh giữ bên ngoài phòng nghỉ của cô, không một câu hỏi han quan tâm tại sao cô khóc, ngược lại sợ cô chạy trốn, phải người trông chừng cô.

Một người đàn ông như vậy, thật sự có thể làm con gái ông hạnh phúc sao?

"Trần tổng?" Quan Trí Đàn đã đưa tay ra cả buổi, không thấy bố cô giao cô ra, anh cúi đầu gọi bố vợ một tiếng.

Trần tổng như bị điện giật, giao tay con gái cho Quan Trí Đàn, nhưng lập tức hối hận — ở trong hôn lễ, người đàn ông này vẫn khách sáo gọi ông là Trần tổng, dường như không coi trọng hôn sự này!

Nhưng không còn kịp nữa, con gái đã bị người thừa kế Quan gia ác danh rõ ràng, đưa tới trước mặt cha xứ.

"Cha xứ, có thể bắt đầu." Quan Trí Đàn không thèm để ý đến cô dâu bên cạnh đang khóc đến gần tắt thở, nhét tay cô vào khuỷu tay, xoay người đối diện với cha xứ.

"Ack, phải." Trong nháy mắt, vị cha xứ lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Cô dâu này khóc thảm thiết như thế, chú rể lại mặt không đổi sắc, khiến người ta không thể không nghi ngờ hay nghị luận!

Quan Trí Đàn không nói một câu với người con gái bên cạnh, cho dù chỉ là một lời an ủi. Nếu thật sự anh có cảm xúc gì, thì đó là muốn cười phá lên!

Thật đúng như cô nói, cô sẽ cho anh một cô dâu khóc sụt mướt trong hôn lễ, sẽ làm anh mất mặt, nhưng cách này cũng sẽ không giải quyết được gì... Anh tối tăm nghĩ, biểu tình âm ngoan rơi vào mắt cha xứ đang niệm cầu.

"Hai con nếu lựa chọn cuộc sống hôn nhân, sẽ nguyện ý cả đời hỗ trợ lẫn nhau chứ?" Sau khi lời cầu khẩn dài dòng kết thúc, hôn lễ bước vào giai đoạn chính.

"Vâng." Quan Trí Đàn trả lời, giọng nói xa vắng, không chút thành ý.

Cô dâu vẫn khóc nức nở, lắc đầu nói nhưng không ai hiểu.

"Xin cứ tiếp tục." Quan Trí Đàn nói với cha xứ, khẩu khí ra lệnh. Thật không nghĩ cô gái này quật cường như vậy, không thèm để ý đến thể diện của anh.

Cha xứ nhíu mày, tiếp tục dẫn dắt, "Quan Trí Đàn, con nguyện ý cưới Trần Quan Phi làm vợ, dù cho bệnh tật hay khỏe mạnh, nghèo khó hay giàu có, mỹ mạo hay thất sắc, thuận lợi hay thất ý, con đều nguyện ý yêu cô ấy, an ủi cô ấy, tôn kính cô ấy, bảo vệ cô ấy, nguyện ý vĩnh viễn trung tâm không thay đổi?"

Anh nguyện ý giữ cuộc hôn nhân bằng mặt không bằng lòng này, cho đến khi sông cạn đá mòn mới thôi, ai cũng được, chỉ cần có thể chặn miệng bố mẹ, cho dù là ác ma anh cũng cười!

"Con..."

"Không được!"

Một giọng nói non nớt phản bác lại, khiến người ta chú ý.

"Không được không được..." Hoan Hoan chạy thờ hồng học, gấp đến mức suýt khóc, bé chạy khắp khách sạn, không dám hỏi người khác, đành phải đi theo hướng đám đông, cuối cùng cũng tìm được.

Hôn lễ đột nhiên bị phá ngang, Quan Trí Đàn nhăn mày, quay đầu, thấy một cô bé mặc chiếc váy hồng, mái tóc bông bênh, anh không khỏi kinh ngạc.

Ánh mắt tròn tròn, những sợi tóc đen, môi anh đào, bàn tay nhỏ bé nắm chặt nhẵn nhụi, khiến anh nhớ tới một người.

Cô bé xa lạ này, rất giống cô ấy...

"Không được, không được, không được!" Hoan Hoan lo lắng chạy về phía thăm dò, miệng nói liên tục không được, mắt mở to, đây là lần đầu tiên bé gặp bố, cô bé tham lam muốn ghi tạc hình ảnh của bố vào trí nhớ,, thăm gñĩ, mẹ nuôi không thể kết hôn với bố, mẹ nuôi và bố nuôi mới là một đôi, bố không thể kết hôn với mẹ nuôi, như vậy bố nuôi sẽ đau khổ, mẹ cũng sẽ đau khổ, bé cũng sẽ rất đau lòng.

"Hoan Hoan?" Trần Quan Phi nghe thấy tiếng nói quen thuộc, vội vén khăn che đầu, không tin trờng mắt nhìn cô bé trước mắt, "Con sao lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Hoan Hoan dời mắt về phía mẹ nuôi, thấy mẹ nuôi luôn dịu dàng chăm sóc cho bé, ánh mắt lại đỏ còn hơn cả tiểu bạch thỏ. Trong khoảng thời gian ngắn, bé cảm thấy khổ sở, nhìn Quan Trí Đàn, lộ ra vẻ đáng thương, cái miệng nhỏ chu lên, khóc.

"Bố.... Không được, không được, oa...."

Đó là nỗi sợ thế giới nhỏ bé của mình bị phá hủy, cũng vì sợ hãi người bố xa lạ, cô bé sợ hãi khóc, nhưng lại chạy lên ôm đùi Quan Trí Đàn, vừa khóc vừa gọi bố.

Cô bé xông vào hôn lễ, ôm chú rể khóc ầm lên "Bố không được", màn hí kịch này khiến người ta xôn xao.

"Cái gì? Quan Trí Đàn, cậu đã có con gái lớn như vậy! Quả thật là khinh người quá đáng! Không cho tôi một lời giải thích hợp lý, tôi tuyệt đối không giao con gái tôi cho cậu!" Trần tổng đang hồi hận có cơ hội lập tức phát tác, ra vẻ tức giận kéo con gái xuống khỏi thánh đường.

"Hoan Hoan, đừng khóc, Hoan Hoan..." Trần Quan Phi nhìn cô bé đang khóc thương tâm, đau lòng vô cùng, định xoay người ôm bé để an ủi, nhưng lại bị người nhà lôi đi, cô chỉ có thể quay đầu, thấy Quan Trí Đàn sắc mặt tối tăm, lờm Hoan Hoan đang ôm đùi anh.

Hoan Hoan...

Cái tên này, cảm giác xúc động trào ra trong lòng anh, khiến anh cơ hồ muốn quên đi chuyện cũ.

"Con là Hoan Hoan?" Anh cúi đầu hỏi, cô bé khe gật đầu.

Anh nhìn khuôn mặt cô bé, xuyên thấu trở về nhiều năm trước, trở lại căn phòng chỉ có một chiếc giường đơn...

Ngày ấy, anh cùng người con gái năm đó anh yêu, vừa tham gia một bữa tiệc cưới về, anh uống hơi nhiều rượu, vì cảm thấy bất mãn với chính mình.

"Sẽ có ngày anh bồi thường cho em! Khi kết hôn chưa thể cho em cái gì, không có khách khứa, không có áo cưới... tất cả những thứ đó anh sẽ mua cho em! Tiểu Trinh, anh hứa."

"Được được được... Thật là, say đến vậy... Anh nhanh nằm xuống đi, em đi lấy khăn rửa mặt cho anh." Cô dịu dàng cởi quần áo cho anh, đặt anh nằm lên giường, vội vã lấy một chiếc khăn mặt nóng, giúp anh lau mặt, lau mồ hôi trên người.

Khuôn mặt của người vợ trẻ tuổi ấy, khiến anh nhìn đến mê mẩn, một tay kéo cô nằm lên người anh, khoảng của hai người lúc đó gần đến mức có thể ngửi thấy hơi thở của đối phương.

"Tiểu Trinh, em chưa bao giờ yêu cầu anh cái gì... Tháng sau, anh mua nhẫn vàng cho em." Anh không muốn lại thấy người khác đùa cợt hôn lễ đơn sơ của anh, người ta đứng trước mặt cô, khoe chồng cho mình thứ đồ xa xỉ gì, mà anh, lại chỉ tặng cho cô một chiếc nhẫn chưa đến ba ngàn....

"Mua nhẫn cho em, sau đó anh mỗi ngày chỉ ăn mì ăn liền sao? A Đàn, em thấy cái này không cần thiết." Cô bĩu môi, làm nũng muốn thay đổi sự chú ý của anh.

"Mặc kệ, anh muốn em tùy hứng một lần, nhận quà của anh!" Anh kiên trì nói.

"Ừm... Nếu thật sự muốn tặng quà em, vậy em có một... không đúng, là hai món." Tiểu Trinh vươn ngón trỏ, sau khi nghĩ, đỏ mặt, lại đổi lại. "Chờ chúng ta mở văn phòng, kinh tế ổn định, dư dả, em muốn có hai đứa con...."

Anh kinh ngạc, không thể ngờ lần đầu tiên vợ mình mở miệng đòi "quà", lại là muốn có con.

"Muốn đầu tiên sẽ sinh con trai, sau đó sinh con gái, anh trai nhất định sẽ bảo vệ em gái, em muốn đặt tên con trai là Tiểu Hải, hy vọng nó có một trí tuệ rộng lớn như biển cả...."

Ánh mắt cô long lanh, t hen thùng, đáng yêu nghĩ về mộng đẹp tương lai.

Trong lòng anh tràn ngập nhu tình, yêu thương vuốt ve cô. "Vậy con gái sẽ gọi là Hoan Hoan, dưới sự bảo vệ của bố và anh trai, hạnh phúc vui vẻ lớn lên, đợi chút, nếu con gái giống em, thì phải làm sao bây giờ?" Anh cố tình nói, nhưng nghĩ đến đứa con gái giống cô, khóe miệng không tự kiềm chế mà cong lên.

Nếu con gái giống cô... Một tiểu Ki Tiểu Trinh, đáng yêu ngây thơ, cũng có nụ cười ngây ngô như vậy, anh nhất định sẽ rất yêu rất thương, tuyệt đối không để ai bắt nạt bảo bối của anh.

"Em ngốc... Vậy anh đi tìm ai thông minh mà sinh con gái đi!"

Bị anh đùa thẹn quá hóa giận, cô tức giận muốn đẩy anh ra, ngày ấy anh liên tục xin lỗi, hôn cô một lần lại một lần, mới khiến cô hết giận mỉm cười...

"Đứa trẻ điên này là ai? Sao lại nhận bố loạn lên vậy? Nói mau! Là ai bảo mày đến đây?"

Tiếng chữ âm ỉ cắt ngang hồi tưởng của Quan Trí Đàn, anh nhìn lên, thấy bố mẹ đang tiến lên, thô lỗ kéo đứa bé.

"A..." Hoan Hoan không kịp phản ứng, té ngã, sợ khóc lên.

Quan Trí Đàn căng thẳng, giống như trái tim bị ai bóp nghẹt... Anh không hôn giận nhàu mày, đang định lên tiếng bảo bố mẹ dừng tay, đừng quá mạnh tay với trẻ con, một tiếng nói kinh hoàng truyền vào tai.

"Hoan Hoan! Hoan Hoan...."

Tiểu Trinh vội vàng chen vào hội trường, thấy con gái đang khóc, ngã trên thảm đỏ, lòng đau đớn.

"Hoan Hoan, con có sao không? Con dọa mẹ sợ chết, mẹ còn sợ con bị xe đâm..." Cô không ngừng xông lên trước ôm lấy con, vội coi bé có bị thương không.

"Mẹ, mẹ..." Hoan Hoan nhào vào lòng mẹ, không kìm được gào khóc. "Bố không thể kết hôn với mẹ nuôi được, không được không được không được...."

"Cô Ki, thì ra là cô!" Quan Hữu Đạt nhận ra cô, nheo mắt, không hôn giận nói: "Tôi nhớ là năm đó đã nói rất rõ ràng, hôm nay cô lại tùy tiện tìm một đứa trẻ con đến phá hôn lễ của A Đàn, cô đến tốt cùng là muốn gì? Cô đừng vọng tưởng Quan gia sẽ cho cô tiền nữa!"

Tiểu Trinh không nói lên lời, cho dù bị ông mắng cầu huyết lâm đầu, cô cũng không dám ngẩng đầu, không dám nhìn về phía trước thánh đường, nhìn người đàn ông cô vẫn yêu.

Anh nhất định rất hận cô, cô không muốn nhìn thấy biểu tình thống hận của anh.

"Xin lỗi, cháu không định làm phiền cuộc sống của mọi người, cháu xin lỗi..." Tiểu Trinh ôm con gái thật chặt, liên tiếp giải thích, muốn thoát khỏi sự lúng túng này.

"Cô nghĩ xin lỗi là xong sao? Hôm nay là ngày gì? Quan gia bị mất mặt hết! Cô chờ xem, hôm nay cô dám tùy tiện sinh một đứa bé rồi vu oan cho A Đàn, Quan gia sẽ làm cho cô thân bại danh liệt!"

Hoan Hoan trong lòng mẹ sợ phát run, lại phát hiện mẹ lệ rơi đầy mặt, miệng liên tiếp nói xin lỗi.

"Mẹ..." Cô bé sợ hãi ngẩng đầu, chỉ biết bé đã hại mẹ bị mắng, hai mẹ phải giúp bé nói xin lỗi, bé không ngoan, bé là trẻ hư!

"Con xin lỗi mẹ.... Con xin lỗi, Hoan Hoan nên nghe lời mẹ, không nên quấy rầy cuộc sống của bố, con xin lỗi.... Bởi vì con rất giận rất giận, về sau con

sẽ không tức giận nữa, xin lỗi mẹ...."

Lời cô bé từng câu từng câu truyền vào tai Quan Trí Đàm. Anh không dự đoán được trong chính hôn lễ của mình lại gặp được cô, khiếp sợ hơn, cô làm mẹ, đã sinh một đứa con gái, tên là Hoan Hoan!

Không nên quấy rầy cuộc sống của bố...

Có ý gì? Mọi thứ rất quái dị! Cô sinh con gái của người khác, lại dùng nhũ danh mà anh đặt cho con gái từ khi chưa ra đời, hơn nữa cô bé kia, khi đi vào hội trường hôn lễ, đôi mắt to nhìn anh không nháy mắt, như đang nhớ kỹ bộ dáng của anh....

"Cô Kì Tiểu Trinh, Hoan Hoan.... là con gái tôi?" Anh dùng cách nói của một vị thẩm phán chất vấn cô.

Bị anh gọi tên không chút cảm tình, toàn thân co cứng đờ.

"Em... Em không muốn quấy rầy cuộc sống của anh..."

Quan Trí Đàm nhú mắt, nhìn cô quay lưng về phía anh trả lời, không hôn giận nói: "Biến hôn lễ của tôi thành một mảng hỗn loạn, lại đường hoàng nói với tôi như vậy mà được sao? Hừ, phải rồi, cô cứ đi... Nhưng con bé để lại đây, trong hôn lễ của tôi lại nhảy ra một đứa trẻ gọi tôi là bố, tôi phải làm sáng tỏ chuyện này mới được. Cô Kì, luật sư Quan gia, sẽ liên lạc với cô."

Tiểu Trinh đột nhiên quay đầu, sắc mặt tái nhợt nhìn Quan Trí Đàm tám năm không gặp, biểu tình lãnh khốc của anh, khiến thân thể cô run run không ngừng....

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Cảm giác thất bại chưa từng có trước đây, khiến Quan Trí Đàm nhú mày, sắc mặt thay đổi, tầm mắt nhìn về phía nguồn gốc khiến anh thất bại.

Một cô bé mờ mịt bất lực ngồi ở trên ghế sofa, mắt mở to sợ hãi, thân thể nhỏ nhỏ không ngừng run rẩy, cô bé không dám nhìn xung quanh, không dám khóc thành tiếng, chỉ có tiếng khóc nhỏ nhỏ kìm nén.

Trong hôn lễ, anh không khống chế được giật lấy cô bé này từ trong lòng mẹ nó, không để ý bé khóc lóc ôm lấy mẹ.

"Hoan Hoan." Anh mềm giọng gọi, đưa tay ra với cô bé.

Bé không né tránh, nhưng lộ ra vẻ sợ hãi nhìn anh.

"Bố, mẹ... Mẹ, mẹ tới đón con ạ?" Cô bé ngửa đầu nhìn anh, xa lạ.

Không dám nhào vào vòng tay anh, bàn tay nhỏ kéo vạt áo, úy khuất méu máo, tiếng khóc nức nở muốn tìm mẹ.

Tiếng khóc này khiến lòng Quan Trí Đàm thất lại, không biết nên làm thế nào.

"Có phải vì con làm sai không? Vậy nên mẹ mới không đón con về nhà?"

Cô bé ần nấn nước mắt, khiến anh nghĩ đến cô.

Giống nhau như đúc, diện mạo, cá tính, ngay cả cách khóc, đều giống hệt Tiểu Trinh, khiến anh thật sự không muốn buông tha.

"Bố ở đây với con, không được sao?" Giọng anh mềm mại, ngữ khí không tự kìm hãm được trở nên dịu dàng, sợ sự lãnh khốc của mình sẽ làm cho con gái sợ hãi.

"Con muốn mẹ..." Hoan Hoan úy khuất méu máo, tiếng khóc nhỏ nhỏ.

Kết quả giám định đặt trên bàn, chỉ sáu giờ sau khi kiểm tra AND anh đã có kết quả — Kì Hoan Hoan, là con gái của Quan Trí Đàm.

Cô bé đã tám tuổi, anh mới biết được mình đã làm bố được tám năm.

Thật sự rất buồn cười, năm đó khi người phụ nữ đó nói phải ở cùng anh khiến cô phát điên, cùng với người bạn tốt nhất của anh phản bội anh, nhưng cô lại sinh con gái cho anh, dùng cái tên anh chọn để đặt cho con.

Thậm chí, tám giờ trước, trong hôn lễ long trọng của anh, còn lộ ra biểu tình đau lòng!

Nếu không phải tình huống không cho phép, nếu không, anh thật sự đã cười phá lên, cười chính mình ngu ngốc, ngu ngốc, đã nhiều năm như vậy, còn nhớ rõ biểu tình ấy, ánh mắt ấy của cô, là tâm tình như thế nào.

Quan Trí Đàn, mày thật vô dụng!

"Còn ở đây làm gì?" Quan Hữu Đạt ra đại sảnh, thấy con và cô bé nhỏ hai mặt nhí nhau, ông nhú mày, không hòng giận nói: "Đã mấy giờ rồi? Còn không đưa con bé đi ăn cơm?"

Người khác có lẽ không biết, nhưng Quan Trí Đàn hiểu rõ bố của mình...

Bá đạo, cường thế, cô chấp, gian ngoan, miệng luôn nói những lời không dễ nghe, nhất là đối với đứa con duy nhất của mình, đặc biệt rất nghiêm khắc.

Nhưng nếu cẩn thận quan sát, khuôn mặt đầy nếp nhăn vì tuổi già của ông hiện lên vẻ ôn nhu, ánh mắt nhìn Hoan Hoan, tràn ngập sự yêu thương.

Dù là đã chinh chiến thương trường nhiều năm, khi tuổi cao đều hy vọng được nhìn con cháu đầy nhà. Sau khi ly hôn tám năm trước, anh không còn hứng thú với chuyện nam nữ, toàn tâm học tập và dốc sức cho sự nghiệp, vì muốn được ôm cháu nội, bố anh mới an bài việc hôn nhân với Trần gia cho anh.

Hôn lễ gián đoạn, truyền thông âm ỉ, Quan gia vội vã rời khỏi khách sạn, trở lại biệt thự của mình ở núi Dương Minh, tránh né phóng viên.

Trên xe, Hoan Hoan tuy khóc đến thương tâm, nhưng vẫn rất lễ phép gọi bố mẹ của anh là: Ông nội, bà nội.

Một tiếng "Ông nội" ấy khiến bố anh cứng người, không tránh khỏi ánh mắt anh, hơn nữa sau khi xác nhận Hoan Hoan là con gái anh, biểu tình bố anh không hề giống như gặp phiền toái, ngược lại là... Vui vẻ?

"Hoan Hoan, từ trưa đến giờ chưa ăn gì cả, ông nội giận rồi, bố đưa con đi ăn một chút, được không?"

Cô bé lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Con nhớ mẹ..."

Quan Trí Đàn rất muốn cứng rắn dùng mệnh lệnh để nói, nhưng anh không làm được.

"Ông chủ, cậu chủ." Ông quản gia đã làm việc ở Quan gia suốt hai mươi mấy năm khom người xuất hiện. "Bên ngoài có anh Giang nói là bố nuôi của đứa bé, muốn tới đón bé, có cho vào không ạ?"

Anh Giang? Giang Văn Khôn? Họ vẫn còn ở với nhau? Còn quang minh chính đại đến đòi con với anh sao? Dám sao?

Ánh mắt Quan Trí Đàn lạnh lùng. "Cho anh ta vào."

Không lâu sau, một người đàn ông mặc tây trang cao ráo, bước chân tự tin đi vào, anh ngẩng đầu mà bước, một tư thái đỉnh thiên lập địa.

Giang Văn Khôn, cho dù hóa thành tro, anh cũng nhận ra được, vậy mà anh ta dám bước vào nhà anh!

"Bố nuôi!" Hoan Hoan thấy người quen, lập tức kêu to, vốn đang kềm nén khóc không thành tiếng, nhưng vừa thấy người sống cùng mình từ khi lớn lên, so với bố ruột còn quen thuộc hơn, trong nháy mắt, nước mắt trào ra. "Bố nuôi! Oa oa oa..." Bé khóc âm lên, chạy vào vòng tay của bố nuôi.

"Hoan Hoan đáng thương, con sợ lắm phải không?" Anh ôm lấy cô bé đang khóc thảm thiết.

"Oa oa oa, con gặp rắc rối, bố nuôi, mẹ đâu rồi? Con muốn về nhà..." Hoan Hoan gục đầu trên vai bố nuôi, khóc lóc. "Cho con về nhà, con muốn tìm mẹ, oa... Mẹ giận lắm phải không ạ? Vậy nên mẹ mới không đến đón con..."

Quan Trí Đàn không tự giác nheo mắt, nhìn con gái của mình thân mật ôm một người đàn ông khác, tận tình khóc không có gì ngăn cách, xa lạ, so với bố ruột của mình còn thoải mái hơn.

Hoan Hoan gọi anh là bố, biết rõ anh là bố của cô bé, nhưng lại sợ anh, ủy khuất không dám nói với anh, kềm nén ần ần.

Con gái đối với Giang Văn Khôn lại không hề phòng bị, cho thấy họ luôn ở cùng nhau...

Càng nghĩ càng khiến người ta nổi giận!

Quan Trí Đàn không thể khống chế sự tức giận trong lòng, hô hấp của anh dồn dập, ánh mắt không hề lãnh liệt mà giống như có hai ngọn lửa thiêu đốt, bạn tốt khi xưa, anh nắm chặt tay, áp chế xúc động muốn hủy diệt.

Đã lâu như vậy, anh vẫn... không thể quên.

"Tôi không nghĩ anh còn dám xuất hiện trước mặt tôi." Anh giận dữ cười. "Sao anh dám?" Dám đến trước mặt anh ôm con gái của anh, diều võ dương oai với anh.

"Vì sao không dám?" Giang Văn Khôn không chịu thua trừng mắt.

Anh đã hiểu rõ, anh phải đứng ra bảo vệ mẹ con tiểu Trinh, cho dù Quan Trí Đàn là siêu cấp phú hào thì sao? Ngân hàng cho công ty vay là ngân hàng của Quan gia thì sao? Anh không thể cho phép sự yếu đuối của mình hủy hoại hạnh phúc của người khác.

"Con gái cậu khó sinh, thiếu chút nữa đã chết cùng Tiểu Trinh trên bàn sản, thật vất vả mới bình an ra đời, nhưng Tiểu Trinh lại bị băng huyết phải truyền máu gấp — máu là tôi cho, đơn đồng ý phẫu thuật là tôi ký, vì sao tôi không dám đứng trước mặt cậu? Chưa kể đến việc con bé cần tiếp máu, tôi không nói hai lời truyền máu, Hoan Hoan tuy không phải con gái tôi, nhưng trong người có máu của tôi, tôi nói vậy, cậu có ý kiến gì không?"

Khó sinh, băng huyết?! Quan Trí Đàn giật mình, cho dù hiện vẫn rất hận Tiểu Trinh phản bội, nhưng nghĩ tới việc cô suýt chết, anh thiếu chút nữa sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy cô nữa, ý tưởng ấy khiến toàn thân anh lạnh băng.

Giang Văn Khôn thấy khuôn mặt cao ngạo lạnh lùng của Quan Trí Đàn, nhận định anh và Tiểu Trinh phản bội cậu ta, lửa giận trào lên, khiến anh muốn phát điên. Anh từng nghĩ chỉ cần Quan Trí Đàn tỉnh táo lại, sẽ nhận ra Tiểu Trinh căn bản không hề phản bội cậu ta, anh vẫn chờ cậu ta trở về tìm cô, nhưng không hề.

Bởi vậy bây giờ cho dù Quan Trí Đàn có giàu hơn cả Bill Gates, trong mắt anh, cậu ta vẫn chỉ là một thằng nhóc, chỉ cần liên quan đến Tiểu Trinh sẽ trở nên mù quáng, xúc động đến ngu ngốc.

"Hôm nay tôi sẽ dẫn con bé đi, dù sao Quan gia các người cũng không hiếm lạ gì!" Hóa đại mắng một câu, ôm Hoan Hoan xoay người định rời đi.

"Sự tình nào loạn như vậy, tôi sẽ không quên đi dễ dàng." Giọng nói Quan Trí Đàn đầy mùi thuốc súng. "Hoan Hoan là con gái tôi, nó sẽ mang họ Quan." Giọng nói cường điệu hơn, "Kì Tiểu Trinh muốn bao nhiêu tiền mới từ bỏ quyền giám hộ? Một trăm ngàn, tiền phí tám năm cô ta dưỡng dục, vẫn còn dư dả."

Nghe vậy, Giang Văn Khôn rung mình, xoay người ôm cô bé ra ngoài phòng khách, mỉm cười dặn, "Hoan Hoan, bố nuôi muốn nói chuyện với bố con, con ở bên ngoài đợi một lát nhé."

"Vâng." Cô bé ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc này Quan Hữu Đạt đi về phía co obé, cứng ngắc, không tự nhiên nói. "Ông đưa con đi ăn cơm, đừng làm phiền người lớn nói chuyện."

Bé nhìn bố nuôi hỏi ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

"Hoan Hoan, nhớ phải nói cảm ơn, hiểu không?" Giang Văn Khôn gật gù đầu.

Bé vươn tay ra, sợ hãi nắm bàn tay ông nội thoát nhìn có vẻ hung dữ. "Cảm ơn ông nội." Quan Hữu Đạt cứng người, không rút tay ra, cứng ngắc để cho cô bé nắm, kéo bé rời khỏi phòng khách đến phòng bếp.

"Người nhà họ Quan làm cái gì cũng dùng tiền để giải quyết?" Giọng nói châm chọc, mỉa mai, một đám lại một đám tung về phía trước.

Quan Trí Đàn gợn gờng né, có chút kinh ngạc, không tưởng tượng được anh ta dám động thủ, sau đó nhớ đến những năm gần đây, người này lấy thân phận chồng, thân phận bố, làm hết những chuyện mà đáng lẽ anh phải làm, ghen tị và không cam lòng, khiến anh không thể bình tĩnh mà phản công.

"Một trăm ngàn để mua chuộc Tiểu Trinh, cậu nghĩ cô ấy làm cái gì? Cắt thịt bán lấy tiền sao?!" Nhiều năm vẫn làm trên công trường, thể lực của Giang Văn Khôn tốt hơn người ngồi văn phòng Quan Trí Đàn nhiều.

Sau vài hiệp, anh đã chiếm được thế thượng phong, túm lấy áo Quan Trí Đàn, ép vào tường.

"Tám năm trước, bố cậu dùng một trăm vạn để ép buộc Tiểu Trinh, bắt cô ấy rời khỏi cậu, rồi tám năm sau, cậu dùng một trăm ngàn để mua con gái của cô ấy, còn trung ra về mặt người ta nợ cậu. . . Quan Trí Đàn! Cậu cho là để có địa vị ngày hôm nay, là ai giúp cậu hả?!"

"Cô ta nhận tiền, không phải sao?" Anh lãnh huyết cười nhạt, "Còn cùng anh song tặc song phi."

Sự cười nhạt và khinh miệt của anh đối lấy một đám của Giang Văn Khôn, anh lau khóe miệng dính máu, nổi giận!

Khi đang định đánh trả, đột nhiên nghĩ đến lời của Giang Văn Khôn, nhất thời cảm thấy không thích hợp.

Bố anh đưa cho Tiểu Trinh một trăm vạn, muốn cô rời khỏi anh? Chuyện này không giống với lời bố anh nói, năm đó bố anh đón anh đang suy sút về, nhục nhã anh, nói tình yêu của anh chỉ đáng giá một trăm vạn.

"Không phải cô ấy mở miệng đòi một trăm vạn sao?" Lúc ấy đã kích khi bị vợ và bạn phản bội còn chưa bình phục, lại nghe bố nói, cô cảm tiền của ông khiến anh cảm thấy sỉ nhục.

Chẳng lẽ, cô chưa bao giờ chủ động?

"Cậu còn không hiểu Tiểu Trinh sao? Đúng vậy, mặc kệ là ai chủ động, cô ấy nhận một trăm vạn kia, muốn tôi giúp cô ấy diễn một vở kịch, để cậu trở lại cuộc sống giàu có của mình — Quan Trí Đàn, cậu cho là cậu có thể có ngày hôm nay, là ai hy sinh?"

Choáng váng, ngây người, anh thật không ngờ, năm đó cô khóc lóc kể về với Giang Văn Khôn, chỉ là một vở kịch?

"Hai người. ... chưa từng. ...?" Chẳng lẽ anh hiểu lắm? Họ chưa bao giờ phản bội anh?

Vấn đề Quan Trí Đàn hỏi chọc giận Giang Văn Khôn, mắt anh đỏ lên, nắm chặt tay.

"Cậu nghĩ tôi là cậu sao? Biết rõ Tiểu Phi là người yêu của tôi đã nhiều năm, còn nhất quyết kết hôn với cô ấy, kẻ vô tâm vô phế như cậu, tôi nhất định không tha!"

Thù mới hận cũ, hai người đàn ông lao vào nhau.

"Muốn gặp con gái thì tự mình đến nói chuyện."

Đây là lời nhắn Quan Trí Đàn gửi cho Tiểu Trinh thông qua Giang Văn Khôn.

Một ngày trước, cô từng cầu xin Giang Văn Khôn đến Quan gia, giúp cô đưa con gái về, cô không tiện xuất hiện trước mặt Quan gia.

Cô không được hoan nghênh, bố mẹ anh không tha thứ cho cô, vĩnh viễn cũng không, cô là người. ... Hại đứa con trai duy nhất của họ chịu khổ bên ngoài, cũng là người đã vứt bỏ gia đình của chính mình.

"Mẹ, mẹ đã hứa mà..."

Tiếng khóc úy khuất của con gái vang lên trong điện thoại, khiến cô rất đau lòng.

"Mẹ đã hứa sẽ đến đón con, sao lại không đến? Mẹ giận ă? Vậy nên không đến thăm con, cũng không đón con về nhà, mẹ, con muốn về nhà..."

"Không phải, mẹ không giận con, không giận..." Tiểu Trinh bên đầu dây này, cố nén tiếng sụt sịt.

Ngày ấy, con gái đại náo hôn lễ, lập tức bị Quan Trí Đàn đưa đi, bảy ngày cô không hề gặp con.

Từ khi Hoan Hoan sinh ra đến nay chưa từng xa cô, mới bảy ngày không gặp con gái, cô sống một ngày mà thấy dài như một năm.

"Vậy mẹ đến thăm con đi. Mẹ, con rất nhớ mẹ..."

Tiểu Trinh nắm chặt điện thoại, nhin tiếng nghẹn ngào vào cổ.

Quan gia đã sắp xếp luật sư, chuẩn bị đến gặp cô.

Chỉ biết Quan gia muốn Hoan Hoan nhận huyết thống, dù chưa làm xong thủ tục nhận nuôi, nhưng có thể xác nhận, Quan gia muốn Hoan Hoan, không hề có ý định sẽ trả lại con gái cho cô.

"Mẹ cũng rất muốn gặp con, tổ chức sinh nhật cho con, nhưng mà... Mẹ không đến được."

"Vì sao không được ă?"

"Bởi vì..." Sao một đứa trẻ mà lại dồn được người lớn vào đường cùng như vậy? "Đó là nhà của ông bà nội, mẹ không được mời, không thể đến được." Cô đành phải nói có lẽ, trấn an con.

"Sao ă? Không có đâu, bố đã đưa con rời khỏi nhà ông bà rồi! Mẹ, con hỏi bố nhé? Bố đồng ý rồi, mẹ phải tới nha!" Cô bé lập tức nói, sau đó buông điện thoại, "Bố, bố, con hỏi này..."

"Không! Hoan Hoan..." Tiểu Trinh muốn ngăn con, nhưng không còn kịp nữa, chỉ nghe thấy tiếng buông điện thoại, rồi tiếng gọi bố.

Tai cô kề sát vào ống nghe, muốn nghe rõ tiếng nói ở đầu dây bên kia — tiếng nói của anh.

Không có, cô không thể nghe thấy, giọng anh rất nhỏ, chỉ có thể nghe thấy tiếng hỏi của con gái, "Có được không, có được không ạ?"

"Kì Tiểu Trinh?" Đột nhiên, trong ống nghe truyền đến giọng nói của anh, xa lạ, lãnh đạm, gọi đầy đủ họ tên cô.

Trái tim cô như bị rơi xuống, may mắn là qua điện thoại, anh không thể thấy được khuôn mặt thất kinh của cô.

"Em... em đây."

"Trong tay có bút không? Ghi lại." giọng anh lãnh đạm như đang nói với một kẻ râu ria nào đó, nói một dòng địa chỉ cho cô. "11 rưỡi sáng mai, có vấn đề gì không?"

"Ack?" Cô không hiểu. Có ý gì?

"Em không phải muốn tổ chức sinh nhật cho con sao?" Nghe giọng nói của cô là biết, cô lại ngây người.

"Vâng."

"Mai trực tiếp đến đây đi." Nói xong, Quan Trí Đàn ngắt máy.

Tiểu Trinh ngơ ngác ôm ống nghe, thật vô dụng... nhớ lại giọng nói của anh.

Cô rất nhớ anh, Quan Trí Đàn, xa cách suốt tám năm, không một ngày nào cô không nhớ anh, nhớ giọng nói của anh, A Khôn nói cô yêu đến mù quáng sự hy sinh của cô anh vĩnh viễn cũng không nhìn thấy, cười nhạo cô là nhân vật chính trong mấy vở bi kịch.

Không phải cô muốn làm nhân vật chính trong những vở bi kịch, cô chỉ là... Tự ti.

"Anh nhất định hận em đến chết."

Tiểu Trinh cười khổ, nói với chiếc điện thoại đã ngắt, làm bầm lều bầu.

Cho dù là khi mới quen biết, anh cũng không dùng giọng nói lạnh lùng lãnh đạm ấy nói với cô, anh thật sự... đã tuyệt vọng về cô sao?

"Ngu ngốc, còn hy vọng xa vời cái gì chứ?" Cô mắng chính mình. "Đã làm việc ấy, còn muốn anh ấy ôn hòa sao? Đừng mộng tưởng nữa, A Đàn... A Đàn của mình, không phải người như thế."

Mặc cho nụ cười chua xót, mặc cho nước mắt đau đớn tràn đầy mi.

Cô đã khiến cho người đàn ông cô yêu nhất thất vọng, không thể làm con gái thất vọng nữa, chỉ sợ... tương lai không thể gặp lại.

Tiểu Trinh quệt nước mắt, đi vào bếp, bắt đầu chuẩn bị sinh nhật cho con.

Căn phòng rộng mười lăm mét vuông, trên tường dán giấy hồng, trần nhà được trang trí bằng những phiến giấy nhỏ li ti như những ngôi sao, trên mặt đất bày đầy búp bê và gấu bông Teddy.

Trên mặt thảm, có một đồng quà chưa mở, những món quà quây tròn giống như một quả khí cầu nhiều màu sắc.

"Mẹ, mẹ nhìn này, bố nói đây là phòng của con." Hoan Hoan nắm chặt tay mẹ đi vào phòng mới, "Còn có những món quà này, là bà nội mua, bà nội nói có quần áo, giày, mẹ nhìn này, còn có rất nhiều búp bê nữa!"

Tiểu Trinh khó có thể che dấu sự kinh ngạc, nhìn căn phòng tràn ngập hơi thở nữ tính, mỗi đồ vật đều được lựa chọn kỹ lưỡng, ngay cả một món đồ chơi nhỏ đều rất đắt tiền.

Sinh nhật Hoan Hoan tám tuổi, nhận được rất nhiều quà, cô bé thuộc như lòng bàn tay số quà nhận được, nói cho mẹ biết, là ai tặng bé.

Bà nội, bố đưa nhiều nhất, như muốn bù lại những năm sinh nhật của cô bé mà không thể tham dự, vô cùng yêu chiều bé.

Trái lại, cô là mẹ mà chưa một lần tặng được một món quà có thể làm cho cô bé vui vẻ như vậy.

"Nhận nhiều quà như vậy, có cảm ơn không?" Tiểu Trinh che dấu sự chua xót trong lòng, mỉm cười nói với con gái.

"Đương nhiên là có ạ, bà nội nói con rất ngoan và lễ phép, bà nội rất thích con, mẹ!" Hoan Hoan bỏ lại đồng quà, chạy lại phía cô, "Quà của con đâu? Mẹ có mang đến không? Có giống mọi khi không ạ? Có giống không ạ?"

Tiểu Trinh không có cách, mỉm cười. "Có mang đến, đói bụng chưa?"

"Ya! Con rất nhớ com mẹ nấu, rất ngon!" Cô bé lập tức ôm lấy mẹ, làm nũng. "Có ăn được không ạ? Ăn được không ạ?"

"Được, ra ngoài đi, đừng ăn trong phòng." Cô kéo con gái ra khỏi phòng.

Đi ra khỏi căn phòng tràn ngập màu sắc đồng loạt ấy, bước vào đại sảnh sáng sủa tĩnh lặng, đối mặt với cánh cửa phòng khách của phòng 101, cô ngây người một lúc.

Đây là nơi mà Quan Trí Đàm ở, chính anh để cô tới dự sinh nhật với con gái.

"Mẹ đi hâm nóng một chút, rồi sẽ ra ngay, con ra ngoài ghế ngồi, một lát là có thể ăn rồi."

"Vâng!" Cô bé vui vẻ trở lại phòng ăn, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn trước bàn, trông mong nhìn mẹ đang bận rộn trong bếp.

Sinh nhật bé mỗi năm, mẹ đều nghỉ việc, nấu đồ ăn cho bé, làm những món bé thích nhất. Hai mẹ con vui vẻ suốt ngày, bình thường cô bé không bao giờ ảm ỉ mẹ, chỉ có ngày sinh nhật sẽ bắt mẹ chú ý đến mình.

Tiểu Trinh mang theo hộp com, đứng trong phòng bếp lạnh lẽo, tán thưởng nhìn đồ dùng đầy đủ, cẩn thận lấy nôi đun nóng.

Mùi đồ ăn từ bếp tỏa ra, lan vào thư phòng của Quan Trí Đàm, vốn anh không định quấy rầy hai mẹ con, anh không thể quên biểu tình cứng nhắc của cô khi anh xuống lầu đón cô.

Nhưng mùi hương này...

Buông công việc đang xử lý, anh bị dụ hoặc đi ra khỏi thư phòng, nhìn thấy hai mẹ con ở trong nhà bếp.

"Mẹ, mẹ cũng ăn một miếng đi, a..." Hoan Hoan cầm một con tôm chiên, làm bộ muốn đút cho mẹ.

"Con ăn là được rồi, ăn nhanh lên." Tiểu Trinh cười lắc đầu, nhìn con gái ăn.

Nồi com điện bật lên, nghe tiếng cô lập tức đứng dậy, đi ra ngoài bếp, lấy ra một đĩa kim chi Hàn Quốc.

"Ya! Con thích nhất cái này! Con đang đợi món này đấy!" Hoan Hoan vui vẻ vỗ tay, lập tức không ăn gì nữa, gạt món tôm chiên yêu thích sang một bên, lộ rõ một tiểu quỷ tham ăn, nhìn kim chi mẹ tự tay làm cho.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

"Hoan Hoan, con thật không ngoan! Cô giáo nói com trưa ở trường con cũng không ăn rau." Tiểu Trinh cố ý nghiêm mặt nói, "Như vậy rất kỳ quái, sao lại thích ăn kim chi như vậy."

"Thứ này mềm mềm, ăn có vẻ rất ngon." Cô bé trề môi, vô tội nói: "Bố cũng như vậy mà, mẹ chỉ mắng con..."

Cảm giác xúc động, khiến khuôn mặt Quan Trí Đàm bùng lên nụ cười.

Ở với con gái một tuần, anh phát hiện Hoan Hoan cho dù là diện mạo, ngữ điệu, hay cá tính đều rất giống mẹ, thứ duy nhất giống anh, chính là phương diện ăn uống.

Giống như đến từng thứ kén chọn, hơn nữa cũng không ăn rau.

Món kim chi Hàn Quốc sở trường của Tiểu Trinh, chính là thứ đã dụ dỗ anh đi ra.

"Ăn nhiều vậy? Buổi tối bà nội dẫn con đi ăn tiệc, con còn bụng mà ăn sao?" Quan Trí Đàm cố ý lên tiếng, thu hút sự chú ý của hai mẹ con.

Nụ cười của Tiểu Trinh chợt tắt, không tự nhiên đứng lên, cô cúi đầu, không dám nhìn anh.

"Bố đến đây đi, ăn rất ngon đấy! Phần của bố!" Hoan Hoan hào phóng đem đại tiệc sinh nhật chia cho bố. "Mẹ nấu rất ngon, chỉ sinh nhật mới được ăn, bố ăn thử xem." Chiếc đĩa nhỏ cầm một miếng đưa đến gần miệng bố.

Thứ nhất là không muốn làm con gái thất vọng, thứ hai là anh thật sự rất muốn ăn, Quan Trí Đàm há mồm, một miếng ăn hết luôn.

Mùi vị quen thuộc lan tỏa trong miệng, anh đã đi qua rất nhiều nước, ăn qua rất nhiều mỹ thực, nhưng chưa từng quên được hương vị đặc biệt này.

"Em... Có để một ít trong nồi." Tiểu Trinh cố lấy thùng khí ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh, nhưng rồi lại lập tức cụp mắt xuống.

Anh không có biểu tình gì, cũng không nói nhiều, nhưng cô loáng thoáng cảm nhận, anh đang phát hỏa.

Vì sao lại tức giận? Bởi vì cô sao? Cô phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của anh, không duyên cớ lại có một đứa con, khiến anh không thể không chịu trách nhiệm... Là vậy sao?

Nhưng cô làm sao có thể trách anh tức giận? Ngay cả chính mình cũng cảm thấy, vì cô và con gái xuất hiện mà phá rối cuộc sống của anh.

"Hoan Hoan... Mẹ phải về đi làm." Cô ở đây sẽ càng làm anh tức giận. "Con phải ngoan nhé, biết không?"

Khuôn mặt tươi cười của Hoan Hoan lập tức biến mất, trên mặt tràn đầy cô đơn và thất vọng. "Mẹ không ở đây được sao? Hay là... Chúng ta cùng về nhà đi?" Câu cuối cùng, giọng bé nhỏ dần.

Tiểu Trinh căn bản không dám nhìn Quan Trí Đàn, không dám nhìn ánh mắt anh.

Cô cười cứng nhắc nói: "Hoan Hoan, bố con... Chưa ở với con lâu lắm, để cho bố chút thời gian, hai bố con ở chung với nhau thật vui vẻ, được không? Mẹ sẽ lại đến thăm con." Chỉ là không biết, lần tới khi anh nguyện ý cho cô đến gặp con sẽ là bao giờ?

Có thể nào lần tới lại là ở trên tòa án không? Tranh đoạt quyền nuôi con?

Quan Trí Đàn khó chịu. Anh vừa đi ra cô đã rời đi, ngay cả con gái cũng không thể giữ cô ở lại, là sao? Chột dạ sao?

Từ mẹ anh, anh đã biết được chuyện tám năm trước, vì muốn buộc anh rời đi, trở lại cuộc sống vốn có, cô mới cùng A Khôn diễn một vở kịch lừa anh!

Cô tự tiện quyết định cái gì mới là cuộc sống anh muốn, đuổi anh ra khỏi cuộc sống của cô, tự mình nuôi con gái... Anh có quyền tức giận!

"Muốn về sao? Nhanh vậy sao?" Xúc động khiến anh đi theo cô, trước khi cô bước ra ngoài đưa tay giữ lấy cánh tay cô, khiêu khích nói, "Yên tâm để con gái ở lại đây như vậy, không lo lắng một thằng đàn ông chưa từng chăm sóc trẻ con sẽ không thể chăm sóc được nó sao?"

Cô không khóc, không tranh chấp, cam chịu để anh đưa con đi, sự cam chịu, không ảm ỉ áy, giống như năm đó cô buông tay! Quan Trí Đàn càng nghĩ càng tức giận.

"Hoan Hoan rất giống em." Anh lộ ra nụ cười dữ tợn, vô cùng nguy hiểm. "Thấy nó giống như thấy em, nhìn không được nhớ tới sự phản bội năm đó của em, em cứ yên tâm rời đi như vậy, không sợ tôi coi nó là em và..."

"Anh không như vậy." Tiểu Trinh nhú mày, cắt ngang sự uy hiếp của anh.

Trái tim không báo trước bị đánh thật mạnh, ngay lúc ấy, sự phẫn nộ đầy trong ngực, còn có cả hận, đột nhiên biến mất.

Cô vẫn luôn... dùng giọng nói chắc chắn, ánh mắt tin nhiệm, nhìn anh và nói, anh không như vậy!

"Hoan Hoan là con gái anh, anh nhất định sẽ yêu thương nó, sẽ không làm tổn thương nó."

"Làm sao em dám chắc?" Anh không khỏi bức mình, cô chẳng phải đã quá tự tin sao? Cũng vì bị cô nói trúng, anh vô cùng yêu thương con gái, không dám đánh, không dám mắng, đối với nước mắt của nó không có cách, chỉ có thể dỗ dành.

"Em... Em chỉ là tin..." Cô chỉ là chắc chắn, anh không phải là loại người như anh nói, cho dù anh bây giờ có tiếng xấu xa, là ác ma vô tâm vô can, nhưng cô không bao giờ nghi ngờ niềm tin của mình. "Em... Em đi đây!" Cô muốn chạy trốn, thoát khỏi không khí tiến thoái lưỡng nan này, cũng muốn trốn tránh... Tình cảm của cô, sợ bị anh nhìn thấy, sợ trở thành gánh nặng cho anh.

Nhìn cô vội vã rời đi, Quan Trí Đàn nhú mày.

Anh không hiểu, ngay cả anh cũng không tin tưởng chính mình, vì sao cô lại chắc chắn như vậy?

Năm đó, vì cô vô điều kiện tin tưởng, anh vạn kiếp bất phục. Bây giờ, lại vì một lần tin tưởng của cô, lừa gạt của anh toàn bộ đều tiêu tan.

"Thật nhức đầu, vốn là, muốn để em chịu nhiều đau khổ một chút..." Anh không đầu không đuôi nói, nhìn bóng dáng chạy trốn của cô, khóe miệng hiện lên một nụ cười quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Tiểu Trinh vô cùng bất ổn, cả ngày hoảng loạn, không biết Quan gia muốn xử lý chuyện của đứa bé như thế nào.

Hoan Hoan dường như bị cướp đi, cho dù cô mời luật sư hay A Khôn ra mặt nói chuyện với Quan gia, luật sư của Quan Trí Đàm luôn giành được ưu thế, con gái và Quan gia có quan hệ huyết thống, Quan Trí Đàm hoàn toàn có đủ quyền giám hộ...

Một đồng câu từ pháp luật khiến đầu óc cô choáng váng, nghĩ đến lời nói âm ngoan của Quan Trí Đàm trong hôn lễ, cô thật sự muốn cùng anh đứng trước tòa án!

"Mẹ, mẹ, mẹ lại ngăn người rồi?" Hoan Hoan vờn bàn tay nhỏ bé, hươ hươ trước mặt mẹ. "Làm việc mệt quá ă? Hay vì đói bụng ă?"

Tiểu Trinh phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn con gái vừa tan học, nụ cười tỏa sáng khuôn mặt thanh tú, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của con gái, lắc đầu. "Mẹ không sao, chỉ là đang suy nghĩ một chút."

Cô rất hoang mang, Quan gia rốt cuộc muốn thế nào? Họ kiên trì cho rằng Quan Trí Đàm phải có quyền giám hộ đứa trẻ, kiên trì muốn con gái ở cùng với bố nó, nhưng lại không ngăn cản cô gặp con.

Ngay từ đầu, cô chỉ là thử, nhưng rồi nhận ra không có cách nào chịu đựng được việc không gặp con, vì thế mỗi ngày đều đến trường chờ, cô biết qua qua, Quan gia cố tình chuyển Hoan Hoan về trường tiểu học tư nhân, nhưng vì một số vấn đề khiến Hoan Hoan tạm thời phải ở trường cũ, Quan gia ngầm phái người bảo vệ con bé.

Vốn nghĩ rằng, cô sẽ bị bảo vệ ngăn cản, không cho phép tới gần Hoan Hoan, nhưng khi Hoan Hoan thấy cô ở ngoài cổng, vui vẻ chạy lại, bảo vệ và lái xe chẳng những không ngăn cản, còn mời cô lên xe, để cô đưa Hoan Hoan về nơi ở của Quan Trí Đàm, rồi lại đưa cô về nhà.

Cô không hiểu, sao lại như vậy?

Nhưng cô không dám hỏi nhiều, sợ vừa hỏi, Quan Trí Đàm sẽ thu lại hảo tâm của anh.

"Mẹ, hôm nay con có thể ăn cơm không?" Cô bé nháy mắt, khẩn cầu nhìn mẹ. "Bố nói hôm nay không về, muốn con ăn cơm một mình, phòng rất lớn, con ở một mình rất sợ, con đã lâu không được ăn cơm mẹ nấu, ăn cơm rang có được không?"

Trước đến nay, Tiểu Trinh đưa con đến gần tòa nhà thì rồi đi, tránh chạm mặt với Quan Trí Đàm, cô không muốn đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của anh.

Nhưng mà hôm nay, anh không có nhà....

Từ sau sinh nhật con lần trước, cô cũng chưa từng nấu cơm cho nó ăn, nếu hôm nay anh không có nhà, như vậy....

"Vậy, bố khi ở nhà ăn với con không?" Lần trước lúc cô đến, thấy căn bếp hoàn toàn không có hơi ấm, giống như một phòng triển lãm, Quan Trí Đàm nấu ăn không tốt, tác dụng duy nhất của phòng bếp đối với anh chỉ là pha cà phê!

Khi cô rời đi, có mùi tủ lạnh, thấy bên trong chỉ có nước khoáng, đồ uống và đồ hộp.

"Có ă! Hôm qua con và bố đi siêu thị, mua rất nhiều đồ!" Đôi mắt Hoan Hoan sáng lên, riu riu kể lại chuyện đi siêu thị với bố.

Anh không giống trước kia, bình tĩnh, trấn định, tao nhã, thông dong, quý khí vô cùng, so với hai mươi hai tuổi lỗ mãng, xúc động, anh thật sự thay đổi rất nhiều, cũng trở nên.... Không còn cười nữa.

Trên báo đài nói, công việc của Quan Trí Đàm vô cùng bận rộn, vì vậy khi cô nghe nói Quan Trí Đàm đưa con đi siêu thị, đầu tiên là sững sờ, sau đó mỉm cười.

Nụ cười vui mừng, nhưng có chút chua xót.

Nhiều năm trước từng nói, nếu có con gái, anh sẽ rất yêu thương, không muốn nó rơi một giọt nước mắt, đáng tiếc hạnh phúc năm ấy giờ đây không có cô....

"Lại kia xem có gì ăn không, mẹ sẽ làm mấy món con thích." Dấu đi về buồn bã trong mắt, Tiểu Trinh mỉm cười nói.

Hai mẹ con nắm tay, ca hát, xuống xe, đi vào nhà Quan Trí Đàm.

Hoan Hoan lấy chiếc thẻ thang máy bố đưa, kéo mẹ vào thang máy, đi lên nhà.

Phòng rất sạch sẽ, không bừa bãi như phòng đàn ông độc thân, sàn nhà sạch bóng, ngay cả những tạp chí trên bàn cũng được sắp xếp gọn gàng, Tiểu Trinh không khỏi có chút nghi hoặc. Quan Trí Đàm.... Có thể thật sự làm việc nhà sao?

"Bố rất cố gắng, ngay cả đồ cũng không biết sắp xếp, ở nhà một chút đã làm loạn lên, quần áo đều vắt lộn xộn, nên mới phải mời một người đến thu dọn." Hoan Hoan cau mày, nhỏ giọng nói xấu bố.

Tiểu Trinh khẽ cười, đúng vậy, đó mới là Quan Trí Đàn, anh đối với công việc nhà vĩnh viễn không có khả năng, thường khiến cho mọi thứ trở nên rối loạn, cái này vẫn chưa thay đổi.

Cô nói với con: "Công việc của bố rất nhiều, không rảnh làm việc nhà, nếu bố không biết, con nói với bố, sao lại nói bố ngốc chứ?"

"Được ạ được ạ, mẹ, lại đây đi!" Hoan Hoan thuận miệng trả lời mẹ hai câu, vội vã kéo cô đến phòng bếp, đưa một chiếc tạp dề dường như mới mua, sau đó giúp cô mặc vào. "Con và bố đi mua đó! Mẹ mặc đi, con đói bụng, con muốn ăn cơm ăn cơm!"

Con gái âm ỉ đòi ăn cơm, Tiểu Trinh không còn cách nào, mặc vào chiếc tạp dề hai bố con cùng nhau đi mua, cảm thấy... có chút kỳ quái.

"Mẹ xem thử xem trong tủ lạnh có gì không."

Tủ lạnh rất lớn, nhưng bên trong lại không có nhiều nguyên liệu nấu ăn, một hộp trứng, một ít rau xanh, hai, ba hộp thịt, ngay cả gạo cũng ném vào tủ lạnh.

Đồ ăn có nhiều nhất trong tủ chính là đồ hộp... Tiểu Trinh không khỏi nhú mày.

"Hoan Hoan, ngày nào bố cũng làm những thứ này cho con ăn sao?" Cô lấy ra một hộp đồ đông lạnh hỏi.

"Không ạ, đó là đồ ăn khuya của bố, ngày nào bố cũng đưa con ra ngoài ăn tối, nhưng mà con vẫn muốn ăn đồ mẹ nấu." Hoan Hoan chu môi oán giận.

Anh không muốn để con gái ăn đồ ăn đông lạnh, nhưng chính mình lại ăn khuya?

Nhìn những đồ nấu ăn trên bàn, gia vị không nhiều, cô nhanh chóng xác định sẽ làm ba món ăn và một ít canh.

"Đi rửa tay đi, rồi ngồi làm bài tập, tí nữa là có thể ăn cơm." Tiểu Trinh quay đầu dặn con gái, bắt đầu vo gạo cho vào nồi, sau đó lấy rau và thịt, chuẩn bị nấu.

Hoan Hoan đem bài tập ra, ngồi trên bàn ăn làm, vì ở ngay gần mẹ, nên cô bé thấy rất an tâm.

Mùi đồ ăn, chậm rãi tỏa ra khắp phòng bếp, cô bé thỉnh thoảng bị phân tâm, ngẩng đầu nhìn bóng dáng bận rộn của mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng lên.

Ba mươi phút sau, Tiểu Trinh bung một nồi canh đến bàn, hương thơm phảng phất trong không gian, khiến người ta thèm thuồng.

"Mẹ, con làm xong bài rồi, tay cũng rửa rồi!" Cuộc sống thường ngày được dạy dỗ rất tốt, Hoan Hoan đưa đôi tay nhỏ bé đã được rửa sạch ra trước mặt mẹ, để cô kiểm tra.

"Tốt lắm, ngồi xuống đi." Tiểu Trinh mỉm cười, hưởng thụ thời khắc ấm áp hai mẹ con ở chung.

Tính toán thời gian, cô có lẽ có thể cùng Hoan Hoan ngồi ăn cơm.

Nhưng vừa mới lấy cơm cho con, chợt nghe tiếng cửa mở.

"Trần tổng, tôi sẽ tự mình giải thích..." Quan Trí Đàn vừa bước vào nhà, kinh ngạc đứng lại.

Anh nghĩ mình bị ảo giác, ở căn nhà không có chút hơi ấm này, lại tỏa ra mùi hương quen thuộc.

Thở sâu, anh ngửi thấy mùi thịt và cơm, nhất thời thấy bụng kêu vang, nhìn thật kỹ — cô đang ở đây.

Cô mặc chiếc tạp dề màu lam nhạt mà anh và con gái đi chọn cho cô, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm thanh tú.

Anh cứ đứng như vậy, nhìn cô. Kì Tiểu Trinh... Vì sao một người phụ nữ ba mươi tuổi, lại khiến người ta cảm thấy giống như một cô nhóc ngây ngô như vậy? Cho dù mặc tây trang, cũng nhìn không giống đã là mẹ của một đứa con!

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Tiểu Trinh bị sự trở về đột ngột của anh dọa, nhất thời tay chân luống cuống, không biết làm thế nào mới tốt. Cô cứ như vậy tiến dần từng bước, như ở nhà mình mà nấu cơm cho con ăn, không có sự đồng ý của anh, rất... rất không biết xấu hổ.

Anh nhất định không muốn nhìn thấy cô...

"Cô tới làm gì?"

Một giọng nói tức giận chất vấn vang lên, truyền vào tai Tiểu Trinh, khiến cô hoảng hốt.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt uy nghiêm của Quan Hữu Đạt, trừng mắt tức giận nhìn cô, lông mi nhíu lại, vẻ chán ghét rất dễ nhận ra. Cô quay lại, tuy biết ông không thích, nhưng vẫn lễ phép mỉm cười, tuy nụ cười vô cùng cứng nhắc.

"Tôi đang hỏi, cô ở đây làm gì?" Ông không hề giận hỏi lại lần nữa.

Tiểu Trinh dường như nhớ lại tám năm trước, một buổi trưa nóng vô cùng, vợ chồng Quan Hữu Đạt đến tìm cô đòi lại con...

A Đàn vì cô mà không trở về nhà!

Chột dạ và tự trách, khiến cô không có cách nào nhìn thẳng vào mắt ông.

"Ông nội..." Hoan Hoan ở phía sau mẹ, nhô đầu ra. "Ông giận à?" Đôi mắt tròn tròn của bé mở to, nghiêm túc nhìn ông.

Biểu tình của Quan Hữu Đạt lập tức mềm lại. "Bài tập làm xong chưa? Đói bụng không? Ông nội đưa con đi ăn cơm."

Hoan Hoan nhìn mẹ ở bên cạnh, lại nhìn ông nội trước mắt, lộ ra vẻ khó xử.

Bé muốn ở cạnh mẹ, nhưng ông nội là trưởng bối, mẹ nói, không được vô lễ với trưởng bối, nhưng ông rất hung dữ với mẹ, bé không thích ông nội mắng mẹ.

"Cô Ki, cảm ơn cô đưa Hoan Hoan về, nhưng tôi hy vọng chuyện này sẽ không xảy ra nữa." Quan Hữu Đạt không muốn cô gặp con.

Cho dù con trai đã trở về, ông vẫn cho rằng người phụ nữ trước mắt là tai họa, không thể tha thứ.

Tiểu Trinh run lên, vẻ kinh hoàng khó có thể che giấu, cô hiểu ngụ ý của Quan Hữu Đạt — ông không muốn cô gặp Hoan Hoan nữa.

"Bố, là con để cô ấy đưa Hoan Hoan về." Quan Trí Đàn thấy khẩu khí của bố ngày càng gay gắt, sắc mặt cô mỗi lúc một tái nhợt, nhịn không được nhúng tay vào.

"Con..."

"Chuyện gì có thể khiến Hoan Hoan vui vẻ, con sẽ làm." Anh nhìn thẳng vào bố, thái độ cứng rắn. "Về việc của Trần tổng con cũng đã nói chuyện rồi, cùng quan hệ xã hội lại cùng ý kiến với giới truyền thông, sẽ không có vấn đề, bố có thể yên tâm, con không bôi nhọ mặt mũi Quan gia, thời gian không còn sớm, mẹ hẳn là đang đợi bố về ăn tối."

Quan Trí Đàn đứng ngoài cửa, ý tứ muốn tiễn khách.

"Cô ta..." Nhưng Quan Hữu Đạt lại cảm thấy sự tồn tại của Ki Tiểu Trinh giống như một quả bom.

"Con sẽ xử lý." Khẩu khí anh nhẹ nhàng, nhưng thái độ thập phần kiên định, không cho bố nhúng tay vào.

Quan Hữu Đạt suy nghĩ sâu xa, liếc mắt nhìn vào trong, ánh mắt sắc bén đảo qua Tiểu Trinh, nhưng khi nhìn cháu gái ánh mắt ấy lại trở nên dịu dàng, cuối cùng ông gật đầu, bắt đầu đi xoay người rời đi.

Quan Trí Đàn tiễn bố, sau đó khóa cửa.

Cô sắp không thở nổi rồi! Ánh mắt bố anh nhìn cô — khinh miệt, coi thường, còn có cả thống hận! Điều này khiến cô không có cách nào che giấu sự tự ti lại nổi lên, khiến cô khủng hoảng.

Cô biết dù là xuất thân hay đầu óc, cô đều không so được với Quan Trí Đàn, bọn họ thật sự khác nhau một trời một vực...

"Em.... Thật có lỗi vì đã làm mọi chuyện trở nên phức tạp, em... em đi đây." Cô yếu đuối giải thích, yếu đuối không dám tranh thủ ở lại cùng ăn cơm với con gái, khuôn mặt cô tái nhợt, dùng nụ cười cứng nhắc đối mặt với người căm ghét cô, nhưng lại không thể chịu được việc Quan Trí Đàn mở miệng đuổi cô đi.

Điều ấy giống như một con dao đâm xuyên vào ngực cô...

Vội vàng cời tạp dề, tùy tay cầm lấy áo khoác ở trên ghế, Tiểu Trinh không dám quay đầu nhìn bố con anh.

"Mẹ, đừng về!" Hoan Hoan năn nỉ.

"Hoan Hoan..." Xin lỗi, cô là người mẹ vô dụng, năm đó dám lớn mật lừa anh, giờ lại không có gan mở miệng nói với anh, mọi thứ chỉ là một âm mưu.

"Em muốn con gái thất vọng sao?" Quan Trí Đàn nhìn cô khăn cấp muốn chạy, khẩu khí không khỏi lạnh đi. "Ăn một chút cơm, sẽ không làm em mất mạng." Anh cầm cánh tay cô, buộc cô ở lại.

Nhưng khi nắm cánh tay cô, mới nhận ra, một vòng tay anh có thể nắm gọn cánh tay cô, cơ hồ không có chút thịt nào, cô liệu gầy đến mức nào?

"Ngồi xuống, cho con ăn cơm." Cô nhất định không tự chăm sóc mình, đồ ngốc này!

"Em, em có thể ở lại?" Tiểu Trinh cảm thấy thật ngoài ý muốn. "Cám ơn anh!"

Quan Trí Đàn liếc mắt một cái, đi đến bàn ăn, nhìn con gái đang cười khanh khách với anh, hai bố con trao đổi một ánh mắt hiểu biết.

Mấy hôm trước, Hoan Hoan từng sầu lo nói với anh, ông nội không thích mẹ. Anh suy nghĩ sâu xa, sau đó nhận ra trước kia anh đã lựa chọn chống lại bố thật sự rất sai lầm, phản nghịch, xúc động, lại khiến xung đột giữa hai bố con không thể giải quyết, cũng gián tiếp ảnh hưởng đến Tiểu Trinh, vì vậy anh thẳng thắn thành khẩn nói, người phạm sai lầm là anh.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Là anh lựa chọn tình yêu, chọn một người lúc ấy đã vô điều kiện tin tưởng anh, từ bỏ gia đình, cắt đứt tin tức với bố mình.

Làm bố mẹ, sẽ không trách con cái, nhất là bố, có vẻ nghiêm khắc, nhưng thật ra luôn bao che khuyết điểm, nhiều năm qua ông luôn nói vì Kì Tiểu Trinh nên mới hại anh không về nhà.

Không, sao có thể là lỗi của Tiểu Trinh? Cô hoàn toàn chẳng biết gì, cho đến khi anh say rượu không cẩn thận nói ra, cô mới hiểu vì sao người nhà anh lại dùng việc cắt đứt kinh tế làm hình phạt.

Trước kia tính tình anh rất cứng rắn, nhất quyết không chấp nhận sự sắp xếp của người khác, giờ đây, anh sẽ không mắc sai lầm nữa.

Anh quyết định không ngăn cản Tiểu Trinh gặp con, về phương diện khác, anh muốn con gái dùng những đặc điểm của người anh yêu, khiến bố anh thay đổi.

Bố rất để ý, yêu thương đứa cháu gái này, chỉ là không nói ra thôi.

"Có thể ăn cơm chưa?" Quan Trí Đàn da mặt dày như tường thành đánh không đổ, hỏi một cách đương nhiên, nhưng biểu tình lãnh đạm, anh giờ đây so với khi hơn hai mươi tuổi lại càng nham hiểm狡 hoạt.

"Có thể, mau ngồi xuống." Tiểu Trinh không nghĩ nhiều lắm, giúp anh ăn cơm, lấy thêm một chiếc bát, ngay cả dưa cũng lấy cho anh, cho đến khi cầm bát cơm của mình ngồi xuống, nhìn anh nuốt cả một miếng to, theo bản năng dạn dỏ, "A Đàn, ăn chậm một chút...."

Khoan đã, không đúng! Cô sao lại nghe lời ngồi xuống ăn cơm, còn đương nhiên giúp anh lấy cơm? Mà anh cũng tự nhiên ngồi xuống ăn đồ ăn cô nấu, như vậy có được không?

Rất kỳ quái, nhưng mà... cô không ghét, trong thời khắc này, cô có thể coi hội như người một nhà, chưa từng tách ra, hy vọng xa vời đó liệu có thể bị trời phạt?

Tiểu Trinh che hàng mi sắp trào nước mắt, gấp rau vào bát cho con.

"Con không ăn." Hoan Hoan nhú mày, gấp rau bỏ vào bát bố, kết quả bố cũng trưng ra một bộ mặt dài như mướp đắng.

"Không được, con chính là vì ăn quá ít rau nên mới không khỏe, thịt phải ăn, nhưng rau cũng phải ăn."

"Nhưng bố cũng không ăn mà." Bé chỉ tay về ông bố lúc nào cũng tấn công các loại thịt, tìm chiến hữu.

Tiểu Trinh khó xử nhìn Quan Trí Đàn, hy vọng anh có thể làm gương cho con.

"Bố...." Anh nhìn rau trong bát, nguyên rửa chính mình vì sao hôm qua lại mua rau cho vào tủ? Sớm biết đã mua toàn thịt là được rồi!

Tiểu Trinh và con gái, cùng nhìn anh cầu cứu, hai khuôn mặt dường như giống hệt nhau, khiến miệng anh kìm lòng không được mà cong lên – không, không đúng, giờ không phải thời điểm thích hợp, mà anh nên lựa chọn, phải đứng về phía ai! Con gái bộ dáng đáng thương khiến anh đau lòng, vì yêu thương con gái mà anh muốn nói không thích thì không cần ăn, cứ bỏ ra đi!

Nhưng tình cảm đối với Tiểu Trinh, khiến anh theo bản năng đứng về phía cô.

"Nghe lời mẹ, ăn hết đi." Anh kiên trì, gấp rau trong bát anh và cả số rau con gái gấp sang, một hơi ăn sạch.

Tiểu Trinh như trút được gánh nặng thở ra, cảm tạ anh hợp tác.

"Hoan Hoan, con xem đây, bố ăn hết rồi, con cũng phải học tập bố."

"Được rồi, đáng ghét, bố và mẹ cùng một phe..." Cô bé đau khổ, học tập bố dùng cảm một miếng ăn hết đấm rau.

Tiểu Trinh vừa lòng mỉm cười, liêu mạng gấp rau vào bát của hai bố con không có thịt không vui kia.

Ăn com xong, cô đứng dậy thu dọn, hai mẹ con đứng trước bồn rửa, vừa rửa bát vừa hát.

Quan Trí Đàn cảm chén trà nóng Tiểu Trinh đưa, vỗ về bụng ăn no, cảm giác những năm gần đây ăn thế nào cũng không thỏa mãn, giờ cũng đã có cảm giác.

Thì ra, anh lại nhớ những món cô làm như vậy... Nheo mắt, nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô.

Anh thật ra vẫn rất giận cô, giận cô tự coi nhẹ mình, lại không biết cách tranh đấu, tự ý quyết định cuộc sống của anh, quyết định anh cần cái gì! Cô lừa anh, khiến anh đau khổ, còn sống như một cái xác không hồn.

Giận cô là đương nhiên, anh sẽ không nguôi giận nhanh như vậy, nhưng anh vẫn yêu cô, yêu vô cùng, yêu đến mức ngoài cô ra, cưới ai anh cũng không quan tâm, không thêm để ý...

Đột nhiên, liếc mắt thấy một vật nâu nâu, chậm rãi chạy ra từ trong gầm tủ lạnh, anh khẽ nhú mày, nhìn con gián đáng lẽ không nên xuất hiện, lại nhìn hai mẹ con đang vui vẻ rửa bát.

Anh nhớ Tiểu Trinh rất sợ gián, mỗi lần nhìn thấy đều sợ đến mức không dám động đây, mười giây sau sẽ hét lên chói tai, gọi anh mau đến cứu cô, khi anh vô cùng dũng mãnh cầm dép lê đánh chết con gián, cô sẽ chạy lại ôm chặt lấy anh...

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Cô bây giờ liệu có còn ôm anh không? Quan Trí Đàn khẽ cười, quyết định thử.

"Đừng động đây! Có gián."

"Cái gì?!" Tiểu Trinh thất kinh quay đầu, thấy con gián chậm rãi bò qua sàn, cả người sùng sốt.

"A a a a a" Hoan Hoan trực tiếp hét lên chói tai, sợ hãi ôm lấy mẹ.

"..."

Vì con gái hét đến chói tai, Tiểu Trinh cũng hét lên chói tai, không để ý trên tay đều là bọt xà phòng, hai mẹ con ôm nhau kêu to.

Ba!

"Bố đánh chết nó rồi!" Quan Trí Đàn phi thường dũng mãnh một cước giết chết tiểu cường, rút giấy vệ sinh, đem thi thể bọc lại rồi quăng vào thùng rác.

Tiếp theo xoay người, chờ Tiểu Trinh giống tám năm trước, chạy vào lòng anh, run rẩy ôm chặt lấy anh, thuận tiện sẽ phá được cục diện bế tắc này, khiến quan hệ của hai người tiến thêm một bước.

"Bố, bố!" Kết quả, chạy vào lòng anh lại là con gái... Tính toán sai lầm rồi. "Thật đáng sợ!"

"Có bố ở đây, sợ cái gì?"

"Vâng, trước đây đều là bố nuôi đánh gián, giờ có bố, con không sợ! Bố nuôi rất lợi hại, lúc mẹ con con hét chói tai, bố nuôi sẽ tới cứu! Mẹ nói, bố và bố nuôi là bạn tốt, con mới coi bố nuôi như bố vậy!" Hoan Hoan coi bố vừa đánh chết con gián trở thành anh hùng trừ gian diệt ác, vô cùng sùng bái.

"Nhưng người con yêu nhất nhất định là bố, đúng không?" Quan Trí Đàn ăn phải dấm chua, nhất định phải nghe.

Đợi chút! Vì sao khi hai mẹ con kêu lên, tên Giang Văn Khôn kia lại có thể lập tức đến cứu hai người? Loại sinh vật tiểu cường này nửa đêm mới đi tới đi lui! Họ ở gần nhau như vậy sao?

"Mẹ con con thấy con gái, rồi gọi điện cho bố nuôi đến cứu à?" Anh bất động thanh sắc hỏi.

"Sao phải gọi điện? Bố nuôi ở cùng mẹ và con mà!" Hoan Hoan nghiêng đầu, cảm thấy bố hỏi rất kỳ quái.

Nghe vậy, ánh mắt anh trở lên nguy hiểm, sự ghen tị bao phủ cả lý trí.

"Hai người ở cùng với Giang Văn Khôn?" Anh quay đầu hỏi người vẫn còn kinh hồn chưa tỉnh lại kia.

"Đúng vậy, tiết kiệm tiền thuê nhà." Tiểu Trinh trả lời xong mới cảm thấy kỳ quái. "Sao vậy?"

"Không, không có gì." Quan Trí Đàn thần nhiên trả lời.

Quay đầu lại thấp giọng rửa trong lòng: Giang Văn Khôn... cùng vợ con anh ở chung một mái nhà, làm anh hùng cho hai người, lại không nói cho anh biết, anh thề tuyệt đối không bỏ qua cho tên hỗn đản Giang Văn Khôn này!

Văn phòng thiết kế Đàn Khôn, khai trương đã năm năm, mất gần hai, ba năm xây dựng thương hiệu, dần dần công việc nhiều hơn, danh khí dần vang dội, bắt đầu nổi tiếng ở cả HongKong và Đài Loan.

"Tiểu Trinh, xin lỗi, có chuyện cần nói với em."

Cô vừa nói chuyện điện thoại xong với khách, xác định tuần sau đi HongKong, lập tức nghe tiếng Giang Văn Khôn gọi.

"Chuyện gì... Ồ! Anh sao thế?" Cô vừa quay đầu, thấy trên mặt anh chỗ đen chỗ trắng, rõ ràng vừa bị đánh. "Sao lại bị thương?" Cô khó nén quan tâm lo lắng, đưa tay chạm vào vết thương trên đầu anh.

Giang Văn Khôn nghiêng người, tránh tay cô, ánh mắt có chút chật vạt.

"Không sao, chỉ bị đụng chút thôi." Miệng nói vậy, nhưng nội tâm lại âm thầm chửi rủa cái tên Quan Trí Đàn đánh không biết nương tay kia.

Nghĩ đến hình dáng cậu ta phát điên, cảm thấy rất buồn cười, lại cảm thấy tên kia ghen cũng thật mặc danh kỳ diệu, bình thường vô cùng bình tĩnh, nhưng gặp chuyện của Tiểu Trinh, lại giận dữ như một đứa trẻ con, thật là!

"Hôm ấy sau khi Hoan Hoan đi làm náo loạn hôn lễ, mấy tên săn ảnh thỉnh thoảng lại đến đây, khiến bà chủ nhà không vui, cảm thấy cuộc sống bị quấy rầy, hôm nay lúc anh về lấy đồ, bà ấy muốn chúng ta chuyển đi trong ngày nay."

"A? Sao lại vậy?" Tiểu Trinh nghe mà sợ hãi. "Nhưng tự nhiên lại vậy, bất chợt muốn chúng ta chuyển đi là sao?"

"Anh cũng không biết." Giang Văn Khôn sờ sờ mũi, che dấu sự chột dạ do nói dối.

Thật ra bà chủ nhà rất tốt, hơn nữa đã yêu chết Hoan Hoan! Thường la hét muốn Hoan Hoan làm cháu gái, suốt bốn năm chưa từng tăng giá phòng, ngược lại hào tâm giảm giá, hại bà chủ nhà như vậy, khiến anh thấy có chút áy náy.

Nhưng ngoài lý do này, anh thật sự không biết phải làm sao để lừa Tiểu Trinh chuyển nhà.

Cho dù chỉ là một trò lừa đảo, nhưng tôi không muốn hai người ở chung một nhà! Trong vòng hôm nay, cắt ngay cho tôi.

Quan Trí Đàn đã đến tận nơi, sắc mặt giận dữ hết lên, Giang Văn Khôn rất muốn cười, nhưng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

"Vẫn giống như trước, chỉ cần liên quan đến Tiểu Trinh là mất cả lý trí..." Anh không nhịn được bật cười, Tiểu Trinh căn bản là khắc tinh của người kia!

"A Khôn, anh nói gì?" Trong lúc nhất thời bị làm rối loạn, đột nhiên muốn chuyển nhà, cô ngây ngờ, choáng váng, không rõ anh nói gì.

"Không, anh chỉ làm bầm thôi. Anh đã báo cho người Quan gia, giữa trưa họ sẽ đến thu dọn đồ của Hoan Hoan."

Tiểu Trinh nghe vậy, sững sốt, rồi mày dãn ra như đã hiểu.

"Thì ra là liên quan đến Quan gia, thì ra thế." Cô nhẹ nhàng cười, cười đến tự giễu. "Nhân cơ hội chuyển nhà mang hết đồ của Hoan Hoan đi, khiến nó rời khỏi em..."

Ôi! Cô hiểu lắm rồi! Cũng không phải là việc họ chuyển nhà không liên quan đến Quan gia... Ack, nói vậy thật ra cũng đúng, Quan Trí Đàn họ Quan, cậu ta là người nhà họ Quan, cậu ta muốn họ chuyển nhà, nhưng dụng ý thì không phải muốn bắt Hoan Hoan rời khỏi Tiểu Trinh.

Anh đang muốn giải thích cho rõ ràng, để Tiểu Trinh khỏi thấy nặng nề, nhưng... Sao anh phải làm vậy?

Đúng, lòng dạ anh hẹp hòi, Quan Trí Đàn đánh anh vài đấm, quý gào thét muốn anh cách xa bà xã của cậu ta một chút, được, anh sẽ cách thật xa, anh sẽ đi Thượng Hải, để tự cậu ta đi mà thuyết phục Tiểu Trinh!

"Muốn hôm nay tìm được phòng không phải chuyện khó, nhưng chiều nay anh đi Thượng Hải, có một khách hàng giới thiệu công trình với chúng ta, anh đi đàm phán với khách, đại khái phải một tháng mới về." Còn thuận tiện đi hẹn hò, anh và Tiểu Phi đã hẹn nhau ở Thượng Hải, giờ người nhà của cô đối với anh đã nhắm một mắt, mở một mắt!

Vì có thể ở bên bạn gái thuận lợi, Giang Văn Khôn không khỏi cảm ơn sự vô tâm vô phế của Quan Trí Đàn trong hôn lễ. Nhưng... chuyện đó và chuyện trả thù là hai việc khác nhau!

"Công việc giao cho trợ lý làm, Tiểu Trinh, chúng ta về nhà thu dọn đồ đi."

Tiểu Trinh không cự tuyệt, vì chuyện này khiến cô không có tâm tư làm việc, vì vậy lên xe của Giang Văn Khôn, về nhà thu dọn hành lý.

Nhưng cô không nghĩ tới, người Quan gia phải đến thu dọn đồ cho Hoan Hoan, lại là Quan Trí Đàn!

Anh đứng dưới nhà đợi họ, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, nhìn thấy anh lòng cô cũng trầm xuống.

"Gấp như vậy sao?" Giang Văn Khôn châm chọc, giọng mỉa mai. "Khẩn cấp đến mức tự mình đi, tâm tư các hạ đúng là vừa xem đã hiểu."

Lời này vào tai Tiểu Trinh, lại thành anh đang châm chọc Quan gia khẩn cấp muốn chia rẽ cô và Hoan Hoan.

"A Khôn..." Cô cảm thấy đau khổ, khó khăn. "Đừng nói nữa." Vội vàng mở cửa, cô che dấu sự hoảng loạn và bất lực.

Mất rồi, chút liên hệ cuối cùng của cô và Hoan Hoan, mất rồi...

Không phát hiện hai người đàn ông ở sau lưng cô tề mi lộng nhãn, ánh mắt căng thẳng.

Lời nói của Giang Văn Khôn, tự nhiên là đùa cợt bạn tốt — không muốn nhìn thấy anh và cô sống chung với nhau, một khắc cũng không thể chờ!

Quan Trí Đàn đương nhiên hiểu bạn tốt nói móc, quay đầu trừng mắt liếc anh một cái, hai người đàn ông đã hơn ba mươi tuổi, ngày thơ ngây đầu mắt với nhau.

"Đây là phòng Hoan Hoan." Tiểu Trinh đứng trước cửa phòng con gái, nhìn căn phòng suốt một tháng tiểu chủ nhân không trở về nhưng vẫn sạch sẽ. "Đồ đạc của nó đều ở đây... Anh xem Hoan Hoan còn cần cái gì?"

Trên giường là con gấu Tiểu Hùng mà Hoan Hoan thích nhất, Tiểu Hùng đã ở bên nó ba năm, nhưng giờ đây nó đã không cần nữa, bây giờ, Hoan Hoan có rất nhiều thứ đồ chơi hấp dẫn, không cần một thứ đồ chơi cô tự tay khâu này.

Tiểu Trinh cầm con gấu Tiểu Hùng, mở cửa chạy ra, không muốn thấy đồ đạc của con gái bị lấy đi, hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của cô.

"Aizz..." Giang Văn Khôn nhìn cô chạy khỏi phòng, trốn vào phòng mình, thở dài, "Tiểu Trinh rất ngốc, cậu biết không?"

"Còn cần anh nói?" Quan Trí Đàn trả lời, nhưng khó chịu trừng bạn tốt. "Nhưng tôi có thể nói cô ấy ngốc, người khác không được, cho dù là anh!"

Cô thật là ngốc đến không ngờ, sao anh phải làm điều thừa thãi là đến thu dọn đồ của con gái chứ, bằng tài lực của Quan gia, căn bản không coi mấy thứ đồ cũ của Hoan Hoan và mất, nói đến lấy đồ của Hoan Hoan, chỉ là một cái có.

Anh đi vào phòng, đưa tay chạm vào đồ của con gái, nhưng không ngờ lại thấy một vật quen thuộc — bên cạnh giường, có một chiếc bàn học rất to, anh nhớ rõ hoa văn của chiếc bàn này, nhớ rõ mỗi đường nối, đây là anh từng búa từng búa đóng xuống, kỹ thuật không chút thuần thục, suốt một tháng trời, tự tay làm tặng sinh nhật cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

"Cô ấy còn giữ cái bàn này?" Một dòng nước ảm áp tràn ra trong ngực, khiến tim anh đập kịch liệt.

Chiếc bàn học này, ít nhất đã mười năm!

Từ lúc ở trần nhỏ hoang vắng, đến lúc họ thuê được một căn phòng, giờ đây, nó vẫn ở đây, được giữ gìn cẩn thận, nhìn không ra đã suốt mười năm.

"Đó là thứ duy nhất cô ấy không muốn vất bỏ." Giang Văn Khôn khoanh tay trước ngực, nhìn hành động si mê của bạn tốt, anh chịu không nổi buông tay. "Quên đi, tùy cậu! Tôi đi dọn đồ."

Quan Trí Đàn tùy ý gạt đầu, tay vẫn quỳn luyến trên chiếc bàn cũ. Anh còn nhớ ngày cô nhận được chiếc bàn này, khuôn mặt sáng ngời, chói mắt mê người.

Tiểu Trinh trước đây có thói quen viết nhật ký, cô thường giấu những tâm sự vào ngăn bàn. Nghĩ rằng anh không biết, làm ơn đi, đây là thứ anh tự tay làm ra, anh mới là người biết rõ nhất!

Vì tò mò, Quan Trí Đàn mở ngăn kéo, cầm lên một quyển vở dính đầy bụi.

Đây là từ trước khi cô được thăng chức lên làm trợ lý thiết kế, thường thích vẽ vào vở, cô không phải một nhà thiết kế, nhưng những đồ dùng cô thiết kế lại rất đẹp.

Anh mở những trang giấy cũ, thấy một vài trang dính lại với nhau, ẩm ướt, ố vàng nước mắt, khiến lòng mảy anh nhẩn lại, đau lòng vạn phần khép lại cuốn nhật ký, giấu vào cặp tài liệu.

Mọi chuyện... sao lại trở thành như thế này? Tiểu Trinh không thể hiểu được. Cô sao lại có quyết định như thế này?

Lúc trước đột nhiên phải chuyển nhà, chuyển đi cũng không thành vấn đề, nhưng trong khoảng thời gian ngắn thì phải tìm nhà mới như thế nào. Trong khi cô đang suy nghĩ, năm mơ cũng không ngờ đến, cô lại mang theo hành lý đi vào nơi này...

"Mẹ!" Hoan Hoan tan học về chạy lại ôm chầm lấy cô. "Mẹ, mẹ, con rất nhớ mẹ! Lâu rồi không thấy mẹ!"

Tiếng nói ngon ngọt của con làm Tiểu Trinh bật cười. "Hôm qua vừa gặp, sao lại đã lâu rồi?"

"Hôm nay không gặp đã là rất lâu rồi!" Hoan Hoan bĩu môi trả lời, vẻ mặt không muốn rời khỏi mẹ.

Đúng vậy, chưa đến hai mươi tư giờ, cô lại bước vào chỗ ở của Quan Trí Đàn, còn mang theo cả hành lý. Quan Trí Đàn nói, đây là vì muốn tốt cho con, nhưng cô lại cảm thấy đề nghị này có chút kỳ lạ.

Chuyển đến nhà anh, nghĩa là sao? Quan hệ của họ lúc này, ở cùng với nhau như vậy có đúng không?

Hoàn toàn không đúng! Nhưng cô lại đồng ý rồi. Dọc đường đi cô không chỉ một lần mắng mình ngu ngốc, nghi hoặc chính mình vì sao lại đồng ý.

"Hoan Hoan, tối nay muốn ăn gì? Ăn ở quán đồ cay Tứ Xuyên con thích được không?" Quan Trí Đàn từ thư phòng đi ra, nhin cười, buộc mình mặt không đổi sắc, không chú ý đến vẻ mặt mơ hồ hoang mang của Tiểu Trinh.

Cô vẫn không thay đổi, vẫn là ngây ngốc dễ lừa, chỉ cần khẩu khí cường thế một chút, không chịu thỏa hiệp một chút, đúng tình hợp lý mà giải thích, cô sẽ không thể phản bác, ngoan ngoãn đi cùng anh.

Chẳng lo lời nói có trăm ngàn chỗ sơ hở, có thể tìm ra một ngàn lý do để phủ định, nhưng cô tuyệt đối không nhận ra.

Anh đến chỗ ở của cô và Giang Văn Khôn thu thập đồ dùng của con gái, thật ra chỉ là mượn lý do, anh nhất định phải tận mắt nhìn thấy cô chuyển ra khỏi đây, anh không muốn cô và một tên đàn ông khác ở chung, một giây cũng không chờ được!

Mà khi cô nói sẽ đến phòng làm việc ở tạm, anh không cần suy nghĩ, lập tức đưa ra lý do làm cô phải đến đây. Anh nói với cô...

"Tối giờ, tôi vẫn còn chur nghĩ ra phải xử lý chuyện của em thế nào."

Muốn trừng phạt cô tám năm trước lừa anh như thế nào? Để cô ấy náy bao lâu? Còn cả phải làm thế nào để bồi thường sự hy sinh suốt tám năm qua của cô? Làm sao để khiến cô tự tin hơn... Kế hoạch của anh vẫn còn chưa chu toàn.

"Nhưng mà, hiện giờ tôi chú ý nhất là Hoan Hoan, chỉ cần nó vui vẻ, thì làm gì cũng được. Hoan Hoan chỉ cần có em sẽ vui vẻ, đêm qua không cần dỗ lâu nó đã ngủ được, lại ăn được đến hai bát com, nếu Hoan Hoan cần em, vậy em đến chỗ tôi ở đi."

Anh nhún vai, cố ý không để lộ thái độ, anh tuy không nói dối, nhưng cũng không phải nói thật.

"Nhưng mà..."

Tiểu Trinh cau mày mở miệng nói, anh lập tức không cho phép cô từ chối.

"Tôi nghĩ tôi không cần nói thêm gì nữa, em tự nghĩ xem bây giờ làm thế nào để tốt nhất cho Hoan Hoan."

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Ngữ khí của anh rất có đạo lý, nhưng thật ra lại trăm ngàn chỗ sơ hở!

Việc tốt nhất đối với Hoan Hoan bây giờ là cho nó về với mẹ, đơn giản như vậy, nhưng anh lại lợi dụng tật xấu hay tự trách của Tiểu Trinh, lợi dụng sự mềm lòng của cô, lừa cô thỏa hiệp — Vì con gái nên tạm thời về chỗ chồng cũ ở.

"Ồi..." Tôi ăn gì cũng khiến Hoan Hoan cân não suy nghĩ, quay đầu nhìn mẹ đứng bên cạnh, lắp bắp nói: "Con muốn ăn com rang của mẹ."

Com rang! Là món com rang quen thuộc của Tiểu Trinh sao? Chỉ có chút trứng và tương, hạt com rõ ràng, không có rau xanh, cà rốt, chỉ có mùi nước tương và trứng gà nồng đậm!

Những năm gần đây lẫn lộn trên thương trường, khiến Quan Trí Đoàn hỉ giận không hiện lên mặt, khiến người khác khó có thể hiểu được suy nghĩ của anh, biểu tình và tâm tình thật ra không đồng nhất, bên trong thật ra anh đã nước miếng tràn ra, phi thường muốn ăn, nhưng lại nghĩ một đằng nói một nẻo.

"Rất phiền phức." Anh không đổi sắc mặt, chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói.

"Không phiền, chỉ một lát là xong." Tiểu Trinh lập tức xung phong nhận việc, muốn thỏa mãn tâm nguyện nhỏ của con gái.

Sau đó anh lại mặt không đổi sắc gạt đầu, "Nếu em cho rằng không phiền, vậy thì làm đi, tôi đi gọi điện thoại, khi nào ăn com gọi tôi."

"Vâng." Tiểu Trinh không chút hồ nghi đáp lại.

Sau đó cô đi vào bếp, làm món com rang đơn giản.

"Hoan Hoan, đi gọi bố ăn com, ack?" Cô đặt nồi com rang nóng hổi lên bàn, giục con đi gọi bố ra ăn tối, lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, Quan Trí Đoàn nói khi nào ăn com thì gọi anh, nghĩa là...

"Vâng, con đi ngay!" Hoan Hoan không hiểu mẹ nghĩ gì, vui vẻ chạy vào thư phòng tìm bố, kéo bố ra ăn tối.

Một nhà ba người ngồi quanh bàn ăn, hưởng thụ bữa tối đơn giản, Quan Trí Đoàn không nói lời nào, chỉ cầm đầu ăn, một phần vì bị đồ ăn cuốn hút, một phần là vì sợ nếu mở miệng nhất định sẽ không nhận được mà bật cười.

Về mặt Tiểu Trinh hoang mang lại không dám hỏi, rất đáng yêu!

"Mẹ, con rất ghét Lâm Chính Hưng." Người duy nhất nói không ngừng trên bàn ăn, chỉ có Hoan Hoan, cô bé ngồi bên cạnh mẹ, kể lại những chuyện xảy ra ở trường. "Cậu ấy suốt ngày nói nhà cậu ấy có socola ngon nhất, con nói mẹ cũng làm được, hơn nữa bánh bích quy mẹ làm là món ngon nhất thế giới, cậu ấy lại le lưỡi nhăn mặt, con rất ghét cậu ấy!"

"Con cãi nhau với cậu ấy sao? Cậu bé ấy chắc là chỉ muốn chơi với con..."

"Con không cần chơi với thói nam sinh đó, hừ! Nam sinh là sinh vật con ghét nhất, a, bố và bố nuôi là ngoại lệ." Hoan Hoan đang lớn tiếng nói cô bé ghét con trai như ghét giặc, đột nhiên nhớ ra người bố yêu nhất và bố nuôi cũng bị liệt vào danh sách, nên lập tức sửa lại, "Còn có cả ông nội, ông quản gia..."

Cô bé vươn ngón tay, bắt đầu đếm những người là con trai mà cô bé không ghét.

"Đây là vài người con không ghét, còn lại đều đáng ghét!"

Lúc này Quan Trí Đàn mới phát hiện trong số những người Hoan Hoan nhắc đến không có ông Kì.

Từ ngày gặp lại cũng không thấy, ông nội đâu? Chẳng lẽ....

"Cụ? Là ai?" Hoan Hoan khó hiểu nghiêng đầu, mắt to nhìn bố.

Quan Trí Đàn lúc này mới nhận ra, mình đã nói ra khỏi miệng.

"Hoan Hoan, mẹ chẳng phải từng nói với con sao? Chính là ông nội của mẹ, nếu ông còn sống, thì con sẽ gọi là cụ." Sắc mặt Tiểu Trinh hơi tái nhợt, nụ cười cứng nhắc giải thích, ánh mắt lại không nhìn về phía anh.

"À." Cô bé gật gật đầu, "Chính là cụ mà hàng năm đều phải đi Tân Trúc tảo mộ ạ?"

"Đúng rồi."

Không khí đột nhiên trầm xuống, Quan Trí Đàn đột nhiên ý thức được mình đã nhắc đến một đề tài không nên, nhưng, anh rất dễ ý.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Năm đó anh rời đi, ông nội thế nào? Mọi chuyện xảy ra thế nào? Khi đó nhận của bố anh một trăm vạn, thanh toán tiền viện phí, hẳn có thể cứu được ông nội chứ?

Nhưng, sao lại như vậy?

"Ông nội... đi khi nào?" Sau khi ăn xong, bảo con gái đi uống nước hoa quả, nhân dịp Tiểu Trinh đang dọn bàn, Quan Trí Đàn thấp giọng hỏi.

Động tác trên tay cô cứng đờ, thiếu chút nữa không giữ được bát.

"Ông... Có thấy Hoan Hoan sinh ra không?" Không biết vì sao, anh rất muốn biết người đã chung sống với anh suốt hai năm, đã ra đi như thế nào.

Anh từng vì kéo dài cuộc sống của ông mà liều chết làm việc, dù khó khăn gì cũng nguyện ý làm.

Nhưng khi anh không có ở đó, ông nội có tỉnh lại không? Tỉnh lại không thấy anh, biết mọi chuyện từ miệng Tiểu Trinh, liệu có cảm thấy thất vọng về anh không?

Trước đây xin ông nội gả Tiểu Trinh cho anh, rõ ràng đã cam đoan sẽ làm cho cô hạnh phúc.

"Ông không kịp thấy Hoan Hoan sinh ra." Tiểu Trinh nhanh chóng trả lời, giống như muốn chấm dứt đề tài này, "Nhưng ông không phải đau khổ lâu, ra đi rất an bình."

Loại trả lời có lệ này, khiến anh không vừa lòng.

"Chuyện xảy ra khi nào?" Hoan Hoan ra đời sau khi anh rời đi khoảng sáu tháng, nói cách khác, bệnh của ông nội trong nửa năm đó đã chuyển biến xấu.

Tiểu Trinh quay lưng về phía anh, không để anh thấy biểu tình trên mặt, cô giống như đang trở lại một ngày của tám năm trước, rối loạn...

Hít vào một hơi, điều chỉnh tâm tình để không kích động khổ sở, cô mới tiếp tục rửa bát, nhẹ nhàng nói: "Ngày chuyện của em và A Khôn bị anh phát hiện... Tới hôm ấy tình trạng của ông đột nhiên chuyển biến xấu, không cứu được, nên đã ra đi." Giọng cô vô cùng nhẹ nhàng, che dấu sự đau đớn từ tận trong lòng.

Cùng một ngày, cô mất đi hai người quan trọng nhất trên đời, chồng, ông nội, cuối cùng, chỉ còn lại một mình cô.

"Có lẽ là báo ứng vì phản bội!" Cô cười tự giễu. "Nên em và A Khôn, cũng không thể duy trì lâu."

Đã đến bây giờ, còn muốn lừa anh! Vì sao không thẳng thắn nói cho anh biết, cô chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với anh?

Quan Trí Đàn nhìn đáng người nhỏ bé của cô, cảm giác tự căm ghét chính mình, trong cuộc đời này, anh chưa bao giờ hận chính bản thân mình như vậy.

Năm đó anh tiêu sái bước đi không quay đầu lại, không điều tra rõ chân tướng, bỏ lại cô và ông nội, bỏ lại tất cả gánh nặng trên người, nhanh chóng làm xong thủ tục ly hôn.

Khi ở sở dân sự xử lý thủ tục ly hôn, anh không hề liếc nhìn cô một cái, cho rằng cô cúi đầu không nói vì chột dạ, thật ra cô đang che dấu hai mắt hồng lên vì khóc!

Anh dựa vào cái gì oán cô? Dựa vào cái gì mà cho rằng, anh có thể trừng phạt sự tự ý năm đó của cô? Vậy ai sẽ đến trách anh vì tội mù quáng và vô trách nhiệm?

Anh làm sao có mặt mũi... Đòi quyền nuôi con của cô?

Làm sao cũng không thể bù lại được, nếu có thể quay ngược trở lại, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ rời khỏi cô, để cô một mình đối mặt với nỗi đau mất người thân.

Nhưng giờ đây nói chuyện này còn có ích gì? Anh vốn tự tin chỉ cần bắt nạt cô cho đến khi mình vừa lòng, có thể nói lại tình xưa, cô sẽ lại vui vẻ đón nhận vòng tay anh, giống như trước đây.

"Anh sao lại mù quáng như vậy?" Căn bản không phải anh muốn tha thứ hay không, quyền phát bóng không ở trong tay anh!

"Sao? Anh nói gì?" Tiểu Trinh nghi hoặc quay đầu, thấy biểu tình âm trầm của anh, không khỏi sửng sốt.

Quan Trí Đoàn nhìn cô, trong lòng đau đớn...

Anh không có tư cách nói tha thứ, cô vì muốn anh về nhà, để anh bỏ lại gánh nặng trên vai, không tiếc tự mình đóng vai người xấu, giúp anh nuôi con gái suốt tám năm, chưa bao giờ muốn khuấy rầy cuộc sống của anh.

Tiểu Trinh vốn luôn cảm thấy tự ti, thấy chính mình không tốt, năm đó anh đi, cô lại cho rằng mình không có tư cách được hạnh phúc, nên sợ hãi rụt rè, tránh né anh, tránh né bố anh.

Anh căn bản đã nhìn nhầm trọng điểm, muốn cô trở lại bên cạnh anh, phải xem cô có đồng ý hay không mới đúng!

Sự ghét bỏ, áy náy làm bùng lên sự phẫn nộ chưa từng có trong anh, anh nhìn không được giận dữ với chính bản thân mình, sợ dữ dần làm cô sợ, nên xoay người rời đi.

Tiểu Trinh khó hiểu nhìn theo bóng anh.

"Sao lại tức giận?" Tuy anh không thể hiện ra, nhưng cô cảm nhận được, anh đang tức giận.

Cô nói sai cái gì sao? Nhưng muốn hỏi cũng không được, cuối cùng cô chỉ có thể sâu kín thở dài.

"Tiếp tục như vậy cũng không phải cách... Phải nhanh chuyển ra ngoài thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

"Bố ơi, hu hu..." Hoan Hoan nhìn thấy bố, nhìn không được chu miệng khóc.

Quan Trí Đoàn hoảng sợ, vội ôm con gái ngồi lên đầu gối, trấn an bảo bố đột nhiên khóc: "Sao vậy? Có chuyện gì?"

"Con gặp rắc rối rồi, hu hu..." Cô bé khổ sở khóc tống lòng bố.

"Mẹ vắng à? Đó cũng chỉ vì mẹ muốn tốt cho con..." Trực giác nghĩ Tiểu Trinh vắng con một chút, tuy đau lòng vì con gái bị mắng, nhưng anh nhất định sẽ đứng về phía cô.

"Không ạ, mẹ không mắng con, nhưng con rất buồn, con rất có lỗi với mẹ... Mẹ nói không sao, nhưng mà, nhưng mà... Oa oa..."

Đợi chút, anh cần phải làm rõ một chút — con gái mắc lỗi, Tiểu Trinh không mắng nó, nó không bị mắng nhưng vẫn khóc, vì sao?

"Con làm mất chiếc vòng cổ mẹ yêu quý nhất, không cẩn thận rơi vào bồn rửa tay, bị nước cuốn trôi đi, không thể lấy lại được! Hu hu, đó là thứ mẹ rất thích, con xin lỗi mẹ... Bố, làm sao bây giờ?"

"Chỉ là một chiếc vòng cổ, không sao đâu." Anh còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, thì ra chỉ là chuyện nhỏ như vậy, hại anh nghĩ lung tung. "Mai bố đến đón con tan học, chúng ta đi chọn một chiếc vòng cổ thật đẹp tặng mẹ, được không?"

"Nhưng mà..."

"Hoan Hoan, còn lại làm ầm bố à?" Giọng Tiểu Trinh vang lên ở bên ngoài thư phòng. "Ra đi ngủ nào."

Giọng cô không có gì khác biệt, vẫn dịu dàng gọi con.

"Con xem, mẹ gọi con rồi, ra đi ngủ đi." Quan Trí Đàn dỗ con, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nó, tự mình nắm tay nó đi ra khỏi phòng.

"Ngủ ngon." Giao con gái cho Tiểu Trinh, anh xoay người hôn lên cái trán tròn bóng của con.

Tiểu Trinh nhìn cảnh này, trong mắt tản ra quan quang kỳ lạ, cô mỉm cười nắm tay con gái, nhẹ nhàng gật đầu với anh, rồi đi vào phòng ngủ của con.

Nhìn hai mẹ con cô đi vào phòng của con gái do chính tay anh bố trí, anh mới xoay người trở lại thư phòng, tiếp tục làm việc.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, hiệu suất làm việc của anh giảm đi, tốt hơn là không làm nữa, nghỉ sớm một chút.

Vừa bước ra khỏi thư phòng, chợt nghe thấy trong nhà tắm truyền đến tiếng động lạ, vừa đến gần, chỉ thấy Tiểu Trinh cầm một thanh sắt dài trên tay, lo lắng đào đào trong bồn rửa tay.

Anh nhớ con gái nói — Con làm mất chiếc vòng cổ mẹ yêu quý nhất...

Cô không trách mắng con, lại lo lắng tự mình nghĩ cách, chỉ là một chiếc vòng cổ, có cần liều mạng như vậy không?

Dường như hai chân tự có ý thức, anh đi về phía tủ bát, lấy ra một chiếc hộp dụng cụ hoàn toàn mới chưa từng dùng, đi về phía phòng tắm.

"Em tránh ra." Anh nói, sau đó mở hộp, lấy ra chiếc cờ lê, ngồi xổm nhìn vòi nước.

"A Đàn..." Anh đột nhiên xuất hiện làm cô hoảng sợ, Tiểu Trinh theo bản năng gọi tên anh, "Anh, anh chưa ngủ sao?"

"Hoan Hoan nói nó làm mất chiếc vòng cổ rất quan trọng của em, thỉnh thoảng đồ bị rơi hay mắc lại trong ống, không bị trôi đi." Trời biết anh đã bao lâu không làm chuyện này? Từ khi về nhà với bố, anh lại khôi phục lại thân phận thiếu gia cao quý, trà đến tận tay, cơm dâng tận miệng, việc sửa sang này căn bản không cần anh động đến, tự nhiên sẽ có người xử lý.

Nhưng thấy cô gấp đến độ sắp khóc, không biết vì sao, anh tự động lấy ra hộp dụng cụ chưa một lần dùng đến, giống như anh vẫn luôn thường làm công việc này, gọn gàng mở tung vòi nước ra.

Tiếng nước trút xuống, một đám bụi đen tung tóe ẩn ra, giữa đám bụi bản ấy, lóe lên một ánh sáng màu bạc.

"Ôi, trời ơi!" Tiểu Trinh kêu một tiếng, không ngại dơ bẩn, ghé tòm, cô quỳ xuống nhặt chiếc vòng cổ lên, hí cục mà khóc, nhúng vào nước rửa sạch những vết bẩn trên vòng. "Cám ơn, cảm ơn anh..."

Hai người khiến chính mình trở nên chật vật, chỉ vì muốn tìm chiếc vòng cổ này.

Không phải sang quý tài chất, chỉ là một chiếc vòng bạc bình thường, nhưng hoa là... Một đôi nhẫn.

Đôi nhẫn ấy... đầu Quan Trí Đàn nổ tung. Tên tay cô không có nhẫn, nên anh nghĩ chiếc nhẫn duy nhất năm đó anh tặng cô khi cầu hôn cô đã đánh mất, thật không ngờ cô còn giữ.

Giữ lại cả chiếc nhẫn của anh, vì sao... Ngay cả anh cũng đâu còn giữ?

Anh rõ ràng đã đánh mất... Ngày đó khi ở Sở dân sự làm thủ tục ly hôn, đôi lấy một chỗ trống ở mục Hôn nhân trên chứng minh thư, anh bước ra cửa, tháo nhẫn, tùy tay ném vào bụi cỏ, sau đó leo lên xe mà bố anh đã chuẩn bị sẵn, đi thẳng ra sân bay, lên đường sang Mỹ.

Anh không hề quay đầu liếc nhìn cô một cái, thật không ngờ, cô lại tìm về chiếc nhẫn của anh, có phải cô đã vừa khóc vừa tìm không?

Ông nội vừa qua đời, họ ly hôn, cô lại mang thai... Ông trời ơi, tại sao anh có thể hỗn đản như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Sự đau lòng xé rách ruột gan anh, hốc mắt nóng lên.

"Tiểu Trinh..." Cổ họng anh đau đớn, khó khăn gọi tên cô. "Em vẫn còn giữ chiếc nhẫn anh tặng."

Thứ anh đưa cho cô chỉ là một chiếc nhẫn không đáng tiền, cô lại giữ gìn như bảo bối đến tận bây giờ, coi trọng chiếc nhẫn ấy như vậy.... Cho dù ngày mai anh và con đi mua một chiếc vòng cổ đẹp nhất tặng cô, cô cũng sẽ không vui.

"Em... em chỉ là..." Bị phát hiện, Tiểu Trinh nóng lòng che giấu, cô nắm chặt chiếc nhẫn, muốn tìm một lý do qua loa để nói, "Em chỉ là cảm thấy.... vất vả thật đáng tiếc."

"Hai chiếc nhẫn đó khi ấy anh mua chưa đến sáu ngàn tệ, giờ đây tùy ý mua một thứ gì đó cũng quý giá hơn, huống hồ anh đã vất chiếc nhẫn của anh đi.... Tiểu Trinh, em còn định giấu anh đến bao giờ?"

Mặc kệ phải chịu sự trừng phạt như thế nào, bây giờ nếu không ôm cô vào lòng, anh sẽ chết!

Sải chân về phía cô, ôm chặt lấy Tiểu Trinh đang quay lưng lại anh vào tông lồng.

Ban đầu cô sợ hãi giãy dụa, nhưng một câu của Quan Trí Đàm làm cô nhất thời choáng váng, ngơ ngác mặc cho anh ôm lấy — "A Khôn đã nói hết cho anh rồi, em sao còn muốn gạt anh?"

"Em còn muốn tiếp tục sắp xếp cuộc sống cho anh sao? Đó là lựa chọn của anh, Tiểu Trinh, em sao lại không thương lượng với anh mà đã tự ý quyết định? Lại còn để tổn công hận em nhiều năm như vậy?!"

Không buông tay, người phụ nữ đang run run trong lòng này là vợ anh, là mẹ của con gái anh, anh sẽ không để cô lại vì cùng một "vấn đề" mà rời khỏi anh lần nữa.

"Tiểu Trinh, mười năm trước anh có thể trở mặt với bố, giờ anh cũng có thể."

"Không được!" Tiểu Trinh nghe vậy kích động phản bác, xoay người đối mặt anh. "Anh không thể làm bố mẹ anh đau lòng, không thể...."

"Cuối cùng cũng nhìn anh?" Anh vui vẻ, nhìn thẳng vào mắt cô. "Năm đó, anh trẻ tuổi không hiểu chuyện, không biết cách đối phó với bố anh, giờ đây anh cũng không còn là một thằng thanh niên không hiểu biết nữa, Tiểu Trinh, để cho anh bảo vệ em, trở về với anh, để anh bù đắp cho em." Anh chăm chú nhìn cô, giống như cô là duy nhất trên đời.

Không, họ khác biệt quá lớn! Tiểu Trinh liếc mắt lác đầu.

Họ vốn có khoảng cách rất lớn, cô không thông minh, học hành không đến đâu, gia cảnh nghèo khó, nhưng Quan Trí Đàm thì khác, gia thế hiển hách, chỉ mỗi vị thế thôi, cũng đã cách xa một trời một vực.

Sau khi họ chia tay, anh xuất ngoại học tập, lấy được tấm bằng danh giá, ở công ty nước ngoài làm việc mấy năm, giờ lại là người nổi nghiệp của một tập đoàn đa quốc gia, thành thực ồn tọng, một thân tình anh khí tức, mà cô vất vả tám năm, thành tích lớn nhất đến bây giờ, cũng chỉ là một nhà thiết kế nhỏ nhỏ

Khoảng cách giữa họ, đã xa lại càng xa.

"Không được...." Cô lắc đầu, mắt trào nước, chịu đựng sự chua xót tòng lòng. "Em không xứng với anh..."

Cô không xứng với Quan Trí Đàm, ý nghĩ này đã có từ khi mới quen anh, nhưng sự yêu thương dịu dàng của anh, đã khiến cô tạm thời quên đi. Trong lúc cuộc sống khốn đốn, ý nghĩ "mình đã làm liên lụy anh" lúc nào cũng khắc sâu trong cô, cho đến khi vợ chồng Quan Hữu Đạt tìm cô, chỉ cho cô nhận rõ thân phận của mình, đồng thời cầu xin cô trả con lại cho họ, suy nghĩ "tình yêu có thể vượt qua mọi khó khăn" trong lòng cô hoàn toàn sụp đổ.

"Đây không phải đáp án anh muốn nghe." Quan Trí Đàm nhíu mày. "Tiểu Trinh, em thật sự không có chút tình cảm nào với anh sao? Nếu không có, sao lại giữ nhẫn anh tặng em? Nếu không có, sao lại nói cho Hoan Hoan biết anh là bố nó?"

Anh không ngừng ép hỏi, không ngừng tới gần, vây cô giữa tường và ngực anh, không cho phép cô trốn tránh.

"Anh đừng như vậy...." Tiểu Trinh kháng cự yếu ớt, hai tay để ở ngực anh, ngăn cản anh lại một lần nữa xâm chiếm.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Quan Trí Đoàn nhủ mảy, không thích thấy cô liều mạng đẩy anh ra, hai tay giữ lấy mặt cô, cúi người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải, che đi lời nói tự coi nhẹ mình của cô, dùng sức mạnh bá đạo hôn, tuyên bố anh nhất định sẽ làm.

"Bây giờ, đến phiên anh làm cho em, những phiền não của em, anh sẽ giải quyết, em không được phép tự hạ mình, đừng có nói cái gì làm anh tức giận!"

Tiểu Trinh ngây ngốc, cô bị hôn, ngơ ngác nhìn Quan Trí Đoàn, thấy anh cầm lấy chiếc vòng cổ cô vẫn nắm chặt trong tay, lấy chiếc nhẫn vốn là của anh, một lần nữa đeo vào ngón tay áp út.

Hốc mắt cô phỉếm hồng, tim đập kịch liệt, không biết vì sao, cô xúc động muốn khóc.

Quan Trí Đoàn đeo nhẫn xong, lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé không ngừng run rẩy của cô, đeo vào cho cô, sau đó hôn lên môi cô, "Tạm thời dùng cái này đã, sau đó anh sẽ tặng cho em một chiếc đẹp hơn."

Những lời hứa rất lâu rất lâu trước mà chưa làm được, bây giờ, anh sẽ từng chút từng chút thực hiện.

Họ lại một lần nữa đeo nhẫn lên tay, thời trẻ lông bông kích tình, dường như lại một lần nữa trở lại.

Quá nhanh, giống như năm cô mười bảy tuổi, mất tốc độ mà rơi xuống, nhưng Kỉ Tiểu Trinh hai chín tuổi, không còn dám mạo hiểm, không dám ngu ngốc đâm đầu vào một lần nữa.

May mà cô còn công việc, chạy đi HongKong một chuyến, gặp mặt khách hàng, cũng để tránh Quan Trí Đoàn. Hành động càng ngày càng thân mật của anh khiến cô thấy bất an.

Xác định không gian, thảo luận, phác thảo đề án thiết kế, rồi lại bay sang Thượng Hải gặp A Khôn và Tiểu Phi, thảo luận ý tưởng, sau một thời gian dài cô mới trở lại Đài Loan.

Hôm trở về Đài Loan, là lễ Noel.

Máy bay hạ cánh đã là giữa trưa, cô cũng không lập tức về nhà, sợ gặp Quan Trí Đoàn ở đó, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, may mắn là anh không ra sân bay đón cô.

Cô xách hành lý bắt taxi về công ty, trợ lý và Tổng Đài Châu không biết đang ghé tai thì thầm cái gì, còn có vài nhân viên đang thảo luận đề án thi công với nhóm thiết kế, công ty vô cùng náo nhiệt.

"Tiểu Trinh, chị về rồi?"

"Mấy ngày nay vất vả quá, mấy cái này rất quan trọng, em làm trước đi." Tiểu Trinh giao bản thiết kế quan trọng cho trợ lý, lại cảm thấy trợ lý có chút kỳ quái, nụ cười quá mức nóng bỏng, khiến cô có chút nghi ngờ, không khỏi tò mò hỏi: "Có việc gì à?"

"Không, không có." Trợ lý cười đến quái dị rồi đi. "Chị Trinh, có cần em pha trà giúp không?"

"Ừ, cảm ơn em." Cô cần một tách trà để chấn chỉnh lại tinh thần.

"Tiểu Trinh, chị có thư."

Cô đi vào văn phòng, dọc đường đi không ngừng có người gọi cô, đưa cho cô thứ này thứ kia, cô cầm lấy, nhìn chị kế toán đột nhiên nghĩ ra, "Chị Khâu, chuyện em nhờ chị tìm phòng giúp..."

"Aizz, chẳng có phòng nào hợp lý cả." Chị Khâu kể toán hơn cô năm, sáu tuổi, là chị họ của Giang Văn Khôn, từ khi công ty thành lập đã dốc sức cùng hai người, cũng đã năm năm, lúc ấy chỉ có ba người, bây giờ nhân viên trong công ty đã hơn hai mươi người.

"Cứ bình tĩnh chút đi, chị nghĩ tiền thuê phòng rất cao, tìm phòng mà gấp quá là không được, từ từ mới có thể tìm được nơi phù hợp, em cũng đừng vội." Chị Khâu an ủi cô.

"Vâng.... Cảm ơn chị, em sẽ thử xem qua xem."

Mấy ngày nay thời tiết rất lạnh, cô có chút đau đầu, có vẻ có dấu hiệu bị cảm, cô rất muốn có thể ngủ một giấc, nghỉ ngơi một chút, nhưng không được, công việc còn chưa xong, bây giờ tối còn có văn kiện cần xem, nếu không buổi họp chiều mai sẽ không thể thảo luận được.

Cảm ơn chị Khâu, Tiểu Trinh cảm động đồ quay lại văn phòng, một người đàn ông trung niên mặc tây trang mỉm cười đi lại phía cô.

"Cô Kỉ Tiểu Trinh phải không?"

"Đúng là tôi, xin hỏi anh là ai?" Tiểu trinh nghĩ người này quý khí mười phần, khí chất trang nhã, có lẽ là khách hàng lần này. Nhưng nếu đúng vậy, sao không có ai thông báo cho cô, cũng không có ai tiếp đón anh ta? Rất kỳ quái.

"Chờ cô đã lâu, đây là danh thiếp của tôi." Người đàn ông trung niên mỉm cười, đưa danh thiếp cho cô.

Tên danh thiếp ghi Nhân viên quản lý cấp cao công ty đá quý Cartier.

"Anh Quan bạn không thể đến, nên muốn tôi tự mình đến đây tặng quà cho cô Ki." Vị quản lý chậm rãi mở một chiếc hộp nhưng, bên trong là một chiếc vòng tay gắn kim cương xanh thanh lịch.

Tiểu Trinh nói không ra lời, thỉnh thoảng có một món quà lớn như vậy, khiến cô kinh ngạc.

"Oa..." Phía sau truyền đến tiếng tán thưởng.

"Vòng tay đẹp quá, thật là thích..." Nhân viên nữ hâm mộ thờ dãi.

Cô ngờ ngác nhận chiếc hộp, trở thành đối tượng được mọi người hâm mộ, khiến mặt cô nóng lên.

"Cô Ki nếu có vấn đề gì, lúc nào cũng có thể liên lạc với tôi, tháng tới sẽ có một số mẫu mới, đến lúc đó, hoan nghênh cô Ki tới, tôi sẽ tự mình phục vụ."

Chỉ có thể là khách quý mới cần quản lý tự mình đón tiếp, cho dù phải ở đây chờ đợi, nhưng số tiền nhận được cũng rất đáng.

"Chuyện này.... Rất phiền phức!" Da đầu Tiểu Trinh run lên, căn bản không dám nghĩ chiếc vòng tay này đã tiêu tốn của Quan Trí Đàn bao nhiêu tiền.

Vị quản lý mỉm cười, "Mấy ngày nữa, chiếc dây chuyền kim cương xanh anh Quan đặt sẽ được chuyển về Đài Loan, đến lúc đó, tôi sẽ tự mình đưa đến."

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

"Cái gì?! Còn dây chuyền?!" Tiểu Trinh thốt lên không thể tin.

Còn từ nước ngoài chuyển về Đài Loan, anh, anh rốt cuộc đã tốn mất bao nhiêu tiền?

"Nếu không còn vấn đề gì, tôi xin phép." Xác định hàng đã giao tận tay khách, người quản lý rời đi.

Người đàn ông trung niên vừa rời khỏi, tất cả những nhân viên trong công ty đều vây lấy Tiểu Trinh.

"Chị Trinh, bạn trai chị thật giàu có!"

"Cũng không phải bạn trai, là bố Hoan Hoan tặng phải không?" Có người nắm bắt thông tin rất nhanh, đã biết việc Hoan Hoan xông vào ngăn cản hôn lễ của Quan Trí Đàn.

"Thật là tuyệt, chị Trinh, anh Quan đang theo đuổi chị sao? Đúng không? Đúng không?" Trợ lý hưng phấn hỏi.

Cảm giác trở thành tiêu điểm của mọi người rất kỳ quái. Tiểu Trinh xấu hổ không biết làm thế nào, không nói được câu gì. Nhưng mà.... Cảm giác được người khác hâm mộ, cũng rất hay...

Nghĩ như vậy, có phải đã quá hư vinh không?

"Xin lỗi, cô Ki Tiểu Trinh có ở đây không ạ?" Một đứa bé trai cầm một bó hoa hồng, đứng ở cửa công ty hỏi.

"Có. Giao hoa à? Ai đưa vậy? Họ Quan đúng không?" Người trợ lý đã đi theo Tiểu Trinh ba năm, còn nóng vội hơn cả cô.

"Là hoa của anh Quan Trí Đàn.... Cô Ki, phiền cô ký nhận." Người giao hoa đưa cô một tờ hóa đơn.

Bó hoa gần như che kín hết người cô, cô đành đặt bó hoa xuống, rồi kí tên.

"Chị Tiểu Trinh, có thiệp nè!" Trợ lý vui mừng, cười đến mức mắt cũng híp lại, vươn ngón trỏ chỉ vào một chiếc thiệp nhỏ nhỏ giữa đóa hoa, bên dưới dòng chữ "Gửi Tiểu Trinh" là ba chữ "Quan Trí Đàn" thật to, giống như cô ý để người khác thấy.

"Mau xem đi!" Chị Khâu tè mi lộng nhăn huyếch khuỷu tay cô.

"Không phải giống mọi người nghĩ đâu, bọn tôi không có..." Quay lại.

Nói là như vậy, nhưng chính mình cũng cảm thấy phần bác bạc nhục thế nào.

Noel như thế này là lần đầu tiên. Mặt cô đỏ như lửa, trước mắt bao nhiêu người, cảm xúc thiếp trên bó hoa, che che lấp lấp mở ra.

Chỉ có một hàng chữ — Noel vui vẻ, ăn tối với anh nhé, anh sẽ đến đón em.

Cái gì? Anh sẽ đến đón cô? Không đúng, sao anh biết hôm nay cô từ HongKong về, cô vốn định ngày mai mới về mà!

Chẳng lẽ là...

"A Khôn lại bán đứng tôi?" Khi cô ở Thượng Hải có làm khó dễ A Khôn, anh chỉ xấu hổ cười, xoa xoa hai má đã sưng, nói nắm đấm của A Đàn rất cứng, anh rất sợ, anh đành đầu hàng thế lực ác mà bán đứng cô.

Sau khi trả lời sự quan tâm của đồng nghiệp, Tiểu Trinh ôm hoa và vòng tay trốn vào văn phòng, mở máy tính bắt đầu về bản đồ, muốn dùng công việc để không suy nghĩ về những hành động của Quan Trí Đàn, nhưng lại thường xuyên bị phân tâm, nhìn về bó hoa hồng nở rộ để trên ghế sofa, còn có chiếc vòng tay với viên kim cương xanh rực rỡ...

Một suy nghĩ bỗng nhảy vào đầu.

"Anh ấy không phải là... muốn bù lại trước đây chứ?"

Trong những dịp lễ, như sinh nhật, valentine hay Noel, tặng hoa và quà đến công ty của bạn gái, khiến bạn gái trở thành tiêu điểm chú ý, phương thức theo đuổi truyền thống này, cô chưa bao giờ được nhận.

Hơn nữa những ngày lễ trước đây, cô cũng phải đi làm để kiếm tiền, về chuyện quà và hoa, cô cũng không quá để ý.

Không, thật ra cô rất để ý.

Khi đó cô bao nhiêu tuổi? Mười tám, hai mươi tuổi, đúng độ tuổi thiếu nữ mộng mơ, nhưng cô ép buộc bản thân không được để ý, cần phải nhìn vào thực tế trước mắt, ép chính mình không được để lộ sự chờ mong, tạo áp lực cho A Đàn.

Trước kia chưa từng theo đuổi, bây giờ anh muốn theo đuổi cô sao?

"Thích không?"

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Tiếng nói đột ngột vang lên dọa cho Tiểu Trinh nhảy dựng lên, cô ngẩng đầu, thấy Quan Trí Đàn đứng ở cửa văn phòng cô, áo khoác dài, tóc chải gọn gàng để lộ ra vầng trán tròn bóng, nét mặt tỏa sáng giống như người mẫu trong tạp chí, tặng cho cô một nụ cười mỉa mai.

"Anh! Sao anh lại ở đây?" Cô nhìn về phía đồng hồ trên tường, mới bốn giờ, vẫn chưa tới giờ tan tầm, anh đến làm gì? "Mới bốn giờ, anh không cần làm việc sao?"

"Sợ em trốn bữa tối của chúng ta, nên anh đến đây giám sát." Quan Trí Đàn mỉm cười.

Vì ngày hôm nay, anh đã bày ra thiên la địa võng, cô vừa lên máy bay đã bắt đầu sắp xếp tất cả, anh nhanh chóng kết thúc hội nghị, liên tục mang đến sự ngạc nhiên cho cô, sau đó vác cả công việc đến công ty giám sát cô.

"Em làm gì mà phải trốn?" Không đúng, như vậy chẳng phải đã đồng ý sẽ ăn tối với anh sao?

"Tốt lắm, rất vui vì em nhận lời ăn tối với anh, vậy để đứng sáu giờ chúng ta có thể đi, bây giờ, giải quyết xong công việc đi." Anh tùy ý cởi áo khoác vắt lên ghế, mở laptop và tài liệu, ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng, xử lý công việc.

Anh thật sự nghĩ có thể an bình mà ngồi đây làm việc sao? Sao có thể!

Quan Trí Đàn đại danh đỉnh đỉnh đang ở ngay trong văn phòng cô, gây lên sự xôn xao không nhỏ, vì thế trợ lý của Tiểu Trinh liên tục ra vào, quăng ra một biểu tình "Thật sự không có gì sao?" với cô.

Nhìn xuyên qua lớp cửa kính, lúc nào cũng có thể nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của những nhân viên khác, Tiểu Trinh cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng cảm thấy... thật ngọt ngào.

Liếc mắt về phía Quan Trí Đàn đang cúi đầu làm việc, anh không ở trong văn phòng thoải mái của mình, lại chạy tới đây với cô, anh dùng hành động để

biểu đạt thành ý của mình, khiến cô rất khó mà từ chối anh.

"Aizz..." Cô so vai, hít một hơi thật dài.

Mưa bụi nhẹ nhàng bay, khiến cho mùa đông càng thêm lạnh giá, cô tránh mưa dưới mái hiên, cho dù mặc rất nhiều quần áo, cũng không khỏi run run.

Cho đến khi một chiếc áo khoác vẫn còn nguyên nhiệt độ cơ thể bao lấy người cô, xua tan đi hơi lạnh, cô quay đầu, thấy người vừa dặn cô đứng đây tránh mưa – Quan Trí Đàn, mái tóc ẩm ướt, ôm lấy cô.

"Còn lạnh không?" Anh quan tâm hỏi, lại lấy khăn quàng trên cổ, vòng mấy vòng quanh cổ cô.

Cô không lạnh, nhưng anh nhất định rất lạnh?

Đưa tay lau những giọt nước mưa trên tóc anh, lúc chạm vào vết sẹo trên thái dương, đầu ngón tay khẽ run rẩy. Cô vuốt khẽ, giống như sợ anh đau, động tác rất nhẹ nhàng.

Ánh mắt Quan Trí Đàn dịu dàng nhìn người bị anh bọc kín chỉ còn đôi mắt lộ ra ngoài, ánh mắt đau lòng của cô, động tác dịu dàng của cô, từng chút, từng chút, xua tan đi oán hận trong lòng anh.

"Tiểu Trinh, anh đã nói với em rồi, anh đã không còn đau nữa." Không muốn làm cô khổ sở, nhưng anh lại thích cô đau lòng vì anh.

Có lần anh làm việc trong thư phòng đến muộn, mệt mỏi nằm sấp xuống bàn ngủ, cô đi vào, đắp chăn cho anh, nhưng không rời đi ngay mà đứng bên cạnh anh thật lâu, thật lâu, cuối cùng cẩn thận xoa lên vết sẹo ở thái dương anh, nước mắt rơi trên má anh, làm anh nhất thời bùng tỉnh.

Anh vừa mở mắt, thấy cô khóc, liên tục nói xin lỗi anh, xin lỗi vì lúc ấy anh bị thương, cô lại không thể ở bên cạnh chăm sóc cho anh.

Thì ra, cô có nhận ra anh bị thương, cũng vẫn nhớ anh bị thương... Phát hiện này khiến anh vui đến không nói ra lời!

Tám năm trước cảm thấy thật ủy khuất, thật khó chịu vì cô không để ý, sau đó nhìn thấy nước mắt của cô, mọi oán khí đều đã tan biến.

Hơn nữa nhờ vết sẹo này mà anh trở nên rất quan trọng, chỉ cần lộ ra chút biểu tình đau đớn, cô sẽ lo lắng quan tâm, đương nhiên, anh sẽ nhân cơ hội mà ăn nhiều đậu hũ hơn.

Reng reng reng, tiếng điện thoại vang lên, phá vỡ không khí ái muội giữa hai người.

Quan Trí Đàn lấy di động, vừa thấy tên hiện trên màn hình liền nở nụ cười. "Là Hoan Hoan."

Con gái gọi điện về báo bình an.

"Hoan Hoan, con đang ở đâu? Chơi ở Nhật Bản vui không? Bố mẹ? Đang hẹn hò đấy! Ha ha ha ha, tức giận à? Được, con chờ chút, bố bảo mẹ nghe điện thoại." Nói một hai câu với con, anh giao điện thoại cho Tiểu Trinh, về mặt chờ mong ở bên cạnh.

"Mẹ, mẹ!" Giọng Hoan Hoan truyền tới.

"Hoan Hoan, con khỏe không?" Trái tim hoảng loạn của Tiểu Trinh, sau khi nghe thấy giọng con, cuối cùng cũng trầm ổn lại.

Hoan Hoan được ông bà nội đưa ra nước ngoài chơi, nói là muốn dẫn con bé đi thăm mấy người bạn, cô không có lý do phản đối, nên để Quan Hữu Đạt đưa con đi ra nước ngoài, lần đi này cũng đã một tuần.

Đầu tiên là Hàn Quốc, sau là Nhật Bản, con bé đã chơi đến phát cuồng, nhưng ngày nào cũng gọi điện về cho cô.

"Khỏe lắm ạ! Ông nội mua rất nhiều quà cho con, hôm nay con được đến Disneyland, ông nội mua chuột Mickey cho con, con rất thích."

"Vậy con có cảm ơn ông nội không?"

"Có ạ, ông nội nói con rất ngoan, rất lễ phép! Ông nội nói đưa con đi rất có mặt mũi, mẹ, mặt mũi là cái gì?" Hoan Hoan lú lú nói, vô cùng vui vẻ.

Nhưng ngay sau đó, giọng cô bé có chút cô đơn:

"Mẹ, nhưng mà buổi tối con không ngủ được..."

"Nhớ nhà à?" Tiểu Trinh cười khẽ, "Ngày kia là về rồi."

"Con nhớ mẹ..." Hoan Hoan nói rất nhỏ, giống như sợ người khác nghe thấy. "Còn cả Tiểu Hùng nữa, con quên mang Tiểu Hùng đi, không ôm Tiểu Hùng con không ngủ được."

Tiểu Hùng mà Hoan Hoan nói, là con gấu cô tự mình khâu, vì công việc bận rộn không thể lúc nào cũng ở bên cạnh con, nên cô khâu Tiểu Hùng để có thể ở bên cạnh con gái thay cô.

Hoan Hoan, cho dù trước mắt có quà và váy áo rực rỡ, cũng không bao giờ quên cô.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Tiểu Trinh cũng rất nhớ con, cô cố gắng kềm chế, không cho con phát hiện ra, nhẹ nhàng nói: "Vậy lần tới đi chơi con nhớ mang theo Tiểu Hùng, đừng quên nhé."

Nếu bây giờ cô khóc, Hoan Hoan nhất định cũng sẽ khóc, nếu con ảm ỹ phải về Đài Loan gặp cô, chẳng phải sẽ làm cho Quan Hữu Đạt khó xử sao?

"Vâng, con nhớ rồi, mẹ, mẹ, mẹ và bố đi hẹn hò à? Đi đâu hẹn hò?" Hoan Hoan bị mẹ dời sự chú ý, lại nhớ tới lời bố. Bố mẹ đang đi hẹn hò!

Tiểu Trinh nhìn khuôn mặt cười đến đáng ghét của Quan Trí Đàn, không khỏi liếc trắng mắt.

Hôm nay là ngày nghỉ, buổi sáng sau khi anh đi tập thể dục về thì hưng trí bừng bừng ảm ỹ đòi cô đi hẹn hò, sau đó lái xe đưa cô đến rạp chiếu phim, anh nói hẹn hò, dĩ nhiên là đi xem phim.

Lúc này cô đứng dưới mái hiên, chính là vì anh đi xếp hàng mua vé, không để cô đứng trong mưa.

"Bố mẹ.... định xem phim." Cô kiên trì trả lời con.

"Thật là tuyệt, lần sau bố mẹ đi hẹn hò, con đi cùng được không? Được không à?" Hoan Hoan không hiểu hẹn hò là gì, chỉ cảm thấy bố mẹ chắc là đi chơi, nên bé muốn đi cùng.

"Chờ con về, chúng ta đi vườn bách thú chơi đu quay nhé." Quan Trí Đàn nhận điện thoại, hứa với con.

Đã từng được đến vườn bách thú Ueno[1], Disneyland, khi nghe thấy bố sẽ dẫn đến vườn bách thú, Hoan Hoan vẫn vui vẻ thét chói tai.

* * *

Ngắt điện thoại, cất vào túi, Quan Trí Đàn cười cười nói với Tiểu Trinh: "Đi nào, phim bắt đầu chiếu rồi, đi trước mua bông, em thích ngọt, phải không? Thời tiết lạnh thế này, anh mua ca cao nóng cho em nhé?" Anh nắm tay cô, không cho cô cự tuyệt, đi vào rạp chiếu phim.

"Vâng, tùy anh."

"Không được tùy." Anh buồn cười trả lời.

Tình cảm của họ tiến triển rất tốt, anh thích về nhà ăn tối, trước đây luôn ăn ở bên ngoài, nhưng từ khi Tiểu Trinh về sống ở chỗ anh, khi cô nấu cơm cho gái, anh mặt dày ngồi ăn, cô muốn cự tuyệt cũng không được.

Không chỉ như thế, nếu anh về trễ, không thể ăn tối, anh nhất định sẽ gọi điện thoại cho cô, thậm chí khi nào phải xã giao về muộn, đúng chín giờ anh sẽ gọi điện cho cô, bảo cô không cần chờ anh.

Buổi sáng, bình thường chín giờ cô đi làm, nhưng con gái đến trường lúc tám giờ, vì vậy anh lãnh nhiệm vụ đưa con đi học để cô đi trễ một chút, hàng ngày cô phải đích thân tiễn hai bố con đi mới cam nguyện.

Đó là tâm nguyện nhỏ bé không đáng kể của cô tám năm trước, anh vẫn nhớ rõ!

Nhưng thỉnh thoảng anh sẽ có những cử chỉ kinh người, ví dụ như, thừa dịp con gái đang ăn thang máy không chú ý, quay đầu hôn cô, cho dù cô có phòng bị thế nào đi nữa, cũng vẫn sẽ bị hôn trộm. Rõ ràng họ không hề kết hôn, nhưng so với tám năm trước, khi vẫn còn bị hôn nhân trói buộc, lại giống một đôi vợ chồng ân ái hơn...

"A!" Khi Tiểu Trinh còn đang trầm tư, một người đàn ông đi đến va vào cô, may mà Quan Trí Đàn ôm lấy cô, không để cô ngã xuống.

"Không sao chứ?" Anh quan tâm hỏi cô, sau đó hung ác mắng người đàn ông kia, "Anh đi đường cẩn thận một chút!"

"Em không sao." Cô vội vàng giữ chặt ống tay áo anh, ngăn cản anh gây xung đột với người khác.

Anh vô cùng quý trọng cô, về vật chất cũng rất hào phóng, cô vốn từ chối lời mời của người quản lý công ty Cartier, nhưng Quan Trí Đàn lại đưa cô đi, còn chọn một đồng trang sức, làm cô sợ tới mức mặt trắng bệch.

"Cái này không phải là lãng phí, sau này sẽ có rất nhiều dịp em phải dùng đến trang sức, chỉ sợ mua thiếu."

Cô không hỏi cô sẽ đeo những thứ trang sức cao cấp như vậy vào dịp nào, đeo vào rồi sao? Nhất định sẽ bị cướp!

"Đi thôi, A Đàn." Cô lại bắt đầu gọi anh là A Đàn, vốn cảm thấy cách gọi thân mật này không thích hợp với quan hệ hiện tại của họ, nhưng sau cô nhận ra, khi anh đang nổi giận vì bảo vệ cô, hoặc khi nào anh trưng ra khuôn mặt tăm tối, cô chỉ cần gọi "A Đàn", sẽ khiến anh nghe lời cô, không so đo.

"Quên đi!" Vốn muốn mắng vài câu thể hiện lòng bất mãn, nhưng vì cô đã lên tiếng, anh cũng không so đo nữa.

Quay đầu, anh nắm tay cô, đi mua bóng.

Họ xếp một hàng thật dài, chờ lấy phiếu mua bóng và đồ uống, nhìn bốn phía đều là những người trẻ tuổi, Tiểu Trinh phì cười.

"Cười cái gì?" Anh nhú mày, tâm trạng của cô luôn ảnh hưởng đến anh, cô cười, tâm trạng của anh cũng rất tốt.

"Chỉ là cảm thấy anh xếp hàng xem phim, thật là mới mẻ."

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Quan Trí Đàn xếp hàng xem phim đấy! Không phải lô ghế VIP, cũng không phải rạp chiếu phim cao cấp giá hai ngàn năm trăm nhân dân tệ một vé, mà là một rạp bình thường, cùng xếp hàng mua vé như mọi người, lấy bóng, rồi lại xếp hàng chờ vào xem.

Giống như những đôi tình nhân bình thường, ăn mặc đơn giản, anh chỉ mặc quần jean!

"Đó là vì chúng ta chưa từng cùng nhau đến những nơi như thế này." Anh thấp giọng nói, nhìn về mặt cô, không nhắc đến khoảng thời gian khó khăn trước đây, chỉ nói về hiện tại và tương lai. "Đây là lần đầu tiên anh mời em xem phim, sau này còn có vô số lần nữa." Anh hứa, sự dè dặt của anh không phải do sợ dư luận sớm nở tối tàn.

Tiểu Trinh biết anh rất chân thành, anh nắm tay cô, không chịu buông, như sợ cô sẽ chạy trốn.

Không muốn làm hồng không khí hiện tại, nên cô cũng không nhắc đến chuyện bố anh chưa chấp nhận cô — quên đi, bây giờ không cần phải nghĩ, họ sẽ xem phim, lần đầu hẹn hò, cô muốn toàn tâm toàn ý.

Đi vào trong phòng chiếu phim mờ ảo, cô thật sự không biết phim đang nói về cái gì, toàn bộ sự chú ý của cô đều bị Quan Trí Đàn hấp dẫn.

Mười ngón tay giao nhau, không biết từ khi nào đã trở thành môi giao môi, dưới ánh đèn yếu ớt, anh lại càng trở nên lớn mật.

"Này, gấp như vậy thì đi thuê phòng đi được không?" Người ngồi sau khó chịu đá vào ghế họ. "Chấn mắt tầm mắt của tôi rồi!"

Họ phút chốc tách ra, lần hẹn hò ở rạp chiếu phim này, khiến cô mặt đỏ tim đập, cả đời khó quên.

"Mẹ, mẹ rất vui à?" Hoan Hoan ngồi trong lòng Tiểu Trinh, nhìn mẹ một cách tò mò. "Lúc sáng con thấy bố trước khi đi làm có hôn mẹ!"

Trước đây bé chưa từng thấy biểu tình này của mẹ, mặt tươi cười, có vẻ đẹp không nói lên lời, mà khuôn mặt nghiêm khắc của bố cũng cười nhiều hơn, trở nên ôn hòa, dễ gần.

Mẹ vui, bé cũng vui, là vì bố phải không?

"Sao lại nhìn lên? Còn nữa. ... không được nói lung tung!" Tiểu Trinh bị nói trúng có chút xấu hổ, không khỏi thầm oán Quan Trí Đàn. Anh cứ nghĩ thần không biết quỷ không hay, nhìn đi, bị con gái thấy rồi!

Tình cảm của hai người tiến triển rất nhanh, dưới sự chủ động của anh, họ dườn như một đôi vợ chồng mới cưới, ngọt ngào say lòng người, nhưng vẫn có chút khác biệt — anh chăm sóc cô, làm những việc khiến những người phụ nữ khác phải hâm mộ, rất nhiều, nhiều đến mức cô không thể hình dung được.

"Mẹ, bố nuôi muốn con làm hoa đồng cho mẹ nuôi, vậy khi nào con được làm hoa đồng cho bố mẹ?" Hoan Hoan phấn khởi hỏi. "Bố nói phải hỏi ý mẹ... Mẹ, bố nói vậy là sao ạ? Sao lại hỏi ý mẹ?"

Không có ý gì hết! Quan Trí Đan, anh lại bảo con gái anh đến ép em!

"....Việc người lớn, trẻ con đừng nhiều chuyện." Vì không trả lời được, cô đành phải nói cho có lệ.

"Hừ.... Đáng ghét!" Hoan Hoan chu miệng, nhũn mày oán giận, "Xem thường con là trẻ con!"

Tiểu Trinh không nói gì. Bảo Hoan Hoan đến ép cô, có vẻ Quan Trí Đan cũng là cùng đường rồi. Họ vốn có tình cảm với nhau, nhưng ở giữa lại có hiểu lầm, sau khi hiểu lầm tiêu tan, xác nhận lại tình cảm của đôi phương, lại nhanh chóng rơi vào sự cuồng nhiệt của tình yêu.

Cô rất thích cuộc sống hiện tại, nhưng Quan Trí Đan thì không, bắt cô... Khụ, chuyển vào phòng ngủ của anh, sau đó âm ỉ đòi kết hôn, cầu hôn mấy lần, tặng cô rất nhiều trang sức châu báu quý giá, vì cô mà đặt nhà, mua hoa hồng, anh thậm chí quý một gói, nhưng cô không còn giống như năm mười chín tuổi mà cảm động lao vào một lần nữa.

"Được rồi, lần tới anh sẽ tìm một viên kim cương to hơn." Anh nửa đùa nửa thật, tự cho mình một cơ hội nữa.

Đương nhiên cả hai đều hiểu, vấn đề không phải ở kim cương, mà là vì cô còn băn khoăn, cho dù họ yêu nhau, cô vẫn tự ti, cảm thấy chính mình không xứng với anh, còn cả chuyện... Quan Hữu Đạt vẫn chưa chấp nhận cô.

"Được rồi, đi mua đồ ăn với mẹ nào, tối nay sẽ làm kim chi Hàn Quốc mà bố thích ăn nhé."

"Vâng ạ, con cũng muốn ăn! Mẹ, con cũng muốn ăn!" Hoan Hoan cũng ghét rau giống bố, nghe đến món rau duy nhất có thể chấp nhận được, lập tức vui vẻ nhảy lên. "Con muốn ăn rất nhiều, rất nhiều!"

"Được được được."

Tiểu Trinh đối với việc con gái nói nhiều thật sự không có cách. Quan Trí Đan thường cười đau sốc hông nói, con gái và cô rất giống nhau, mơ mơ hồ hồ, gặp phải chuyện gì không hiểu thì lại cười ngây ngô, nhưng con gái nói nhiều hơn cô, lú lú kon gừng, thường nói cả một đồng khiến cô choáng váng đầu óc, cô lại phàn nàn những thói quen xấu của con giống hệt như anh!

Kính coong... Kính coong...

Đang chuẩn bị ra ngoài, chuông cửa vang lên, báo có khách.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

"Con đi mở cửa, con đi con đi!" Hoan Hoan đi trước làm gương, chạy đi mở cửa.

"Hoan Hoan!" Cửa vừa mở đã nghe thấy giọng nói vui mừng vang lên.

"Ông nội!" Hoan Hoan ngọt ngào gọi, vui mừng chạy nhào vào lòng Quan Hữu Đạt. "Con rất nhớ ông!" Ngay thơ làm nũng, cánh tay mềm mại vòng qua gáy, hôn nhẹ lên mặt ông.

Khuôn mặt nghiêm khắc của Quan Hữu Đạt lập tức dịu lại, yêu thương ôm cháu gái bước vào nhà.

"Quan... Bác Quan." Tiểu Trinh giống như gặp đại địch, tay chân luống cuống, xấu hổ không biết nên làm cái gì.

"Ừ." Quan Hữu Đạt thái độ lạnh lùng thân nhiên, không nhìn cô. "A Đan đâu? Không có nhà à?"

"A Đan ra ngoài với bạn rồi ạ." Cô cung kính trả lời.

A Khôn từ Thượng Hải về, công ty họ đến Thượng Hải nhận được một công trình lớn, thiết kế sang trọng, vì nghe danh công ty "Đàn Khôn", nên thúc đẩy hợp tác, Quan Trí Đan ít nhiều cũng hỗ trợ.

Nguyên nhân thành lập "Đàn Khôn", vốn là giấc mộng của ba người, anh chỉ là gia nhập muộn vài năm.

Ngoài tin tức tốt về công việc, chuyện hi của A Khôn và Tiểu Phi cũng đã gần đến, Quan Trí Đan phải hao tổn tâm trí giúp bạn tốt trước mặt Trần tổng, mới có thể thúc đẩy hôn sự của hai người họ.

Anh và A Khôn lại trở thành bạn tốt, hôm nay nghỉ ngơi, A Khôn hẹn anh đi chơi bóng. A Khôn cười nhạo anh ngồi văn phòng nên yếu ớt, anh muốn rửa nhục. Hai người đàn ông hơn ba mươi tuổi, lại có sự nghiệp thành công, ở nhà vẫn như hai đứa trẻ ngây thơ cãi nhau.

"Ừ..." Quan Hữu Đạt nhìn Tiểu Trinh đang ngây ngô cười với mình. Bình tĩnh mà nghĩ, ông vẫn cảm thấy cô gái này không xứng với đứa con một vĩ đại của mình, con của Quan Hữu Đạt ông có những sự lựa chọn tốt hơn nhiều, cho dù là gia cảnh hay tài năng, cũng không thể chấp nhận được một người chỉ có bằng trung học này.

Tuy ông không vừa ý Ki Tiểu Trinh, nhưng đối với đứa con gái cho cô sinh ra, Hoan Hoan, lại vô cùng yêu thương, rõ ràng hai mẹ con rất giống nhau, ông lại cảm thấy Hoan Hoan vô cùng đáng yêu, dù hơi sợ người lạ, nhưng khi thấy trưởng bối vẫn nhẹ nhàng chào, khi ra ngoài chơi không ầm ỹ, không ồn ào, nhu thuận lễ phép, đồng ngôn đồng ngữ, khiến ông ở trước mặt bạn bè rất có mặt mũi. Vì vậy ông thật sự rất thích mang theo Hoan Hoan ra nước ngoài khoe với bạn bè.

Khi họ hỏi tên, Hoan Hoan lại gọn gàng dứt khoát tự giới thiệu, "Con là Ki Hoan Hoan."

Đứa bé đáng yêu như vậy nhưng không phải họ Quan! Ông không chỉ một lần giục con, nhanh làm xong thủ tục nhận nuôi, để Hoan Hoan trở thành người họ Quan, nhận tổ nhận tông.

Con trai lần nào cũng từ chối, cuối cùng không chịu nổi sự hối thúc của ông, mới giải thích, "Tiểu Trinh vì sinh Hoan Hoan mà thiếu chút nữa chết, là nhờ A Khôn truyền máu mới giữ được mạng. Hoan Hoan sau khi sinh, vì hoảng dẫn mà cần tiếp máu, A Khôn việc nhân đức không nhường ai, lại truyền máu, Tiểu Trinh không tiếc bại hoại thanh danh của chính mình làm con hận cô ấy, muốn con trở về làm con ngoan của bố, suốt tám năm, Quan gia chẳng một lần quan tâm, chỉ cho cô ấy một trăm vạn, vài năm nay đều là A Khôn giúp nuôi vợ và con gái của con."

"Nhân tình còn nợ A Khôn vĩnh viễn không thể trả hết, mà con nợ Tiểu Trinh thì sao? Kiếp sau cũng không trả nổi. Khi con ở Mỹ tiêu tiền như nước, cô ấy ở đây một mình nuôi con..."

"Bây giờ cô ấy có thể nuôi dạy con gái nhu thuận đáng yêu như vậy, một kẻ không hề làm gì như con tự nhiên nhảy ra đòi quyền nuôi con. Muốn Hoan Hoan sửa lại thành họ Quan? Con không có mặt mũi mở miệng nói với Tiểu Trinh! Bố, bố cũng không nên nhắc lại, trừ khi Tiểu Trinh tự mình nói ra."

Từ đó về sau, ông không nói thêm lần nào nữa, ông cũng không biết phải nói thế nào với con, hai năm trước, Ki Tiểu Trinh đem một trăm vạn trước đây ủy thác luật sư trả lại cho ông, còn trả thêm hai mươi vạn tiền lãi.

Năm ấy, ông dùng một trăm vạn ép Ki Tiểu Trinh rời khỏi con trai ông, số tiền này nhiều lắm thì cũng chỉ đủ trả tiền thuốc men cho ông nội cô — đúng vậy, Quan Hữu Đạt ông lợi dụng lúc người ta khó khăn, ông vốn không phải người tốt bụng gì.

Một trăm hai mươi vạn đối với Quan gia mà nói, không hề đáng kể, còn chưa đủ mua hai bộ dụng cụ chơi golf, nhưng đối với một cô gái mới hơn hai mươi tuổi, vừa ly hôn, mất người thân, lại phát hiện mình mang thai thì thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Ông không dám nghĩ suốt mấy năm qua cô bé này đã khổ sở như thế nào, kiểm soát sáu năm mới đủ một trăm hai mươi vạn trả lại cho ông, vì không muốn nợ ông sao?

Hơn nữa còn nuôi con... Cô bse này, thật sự đã rất vất vả, ông làm khó ôc như vậy, cô cũng chưa từng ngăn ông gặp cháu gái, thậm chí dịu dàng nói với Hoan Hoan, phải lễ phép, nghe lời ông nội...

"Năm sau, tôi muốn cùng mẹ A Đàn đi Mỹ thăm mấy vị trưởng bối, đại khái là sẽ nghỉ lại đó hai tháng, tôi định đưa Hoan Hoan cùng đi, thăm thú cảnh đẹp một chút, nếu nó thích, đợi sau khi nó học xong tiểu học, thì cho nó ra nước ngoài học." Giọng Quan Hữu Đạt đều đều, cơ hồ không có nhịp điệu. "Còn nữa, Hoan Hoan nên chuyển trường, thủ tục chuyển trường tôi sẽ cho người xử lý."

Tiểu Trinh căng thẳng. Chuyện mà cô sợ hãi quả nhiên đã đến.

Tiếp theo, Quan Hữu Đạt sẽ nói với cô, ông sẽ cho cô rất nhiều tiền, muốn cô từ bỏ quyền nuôi con, cô không xứng ở lại đây, không xứng với Quan Trí Đàn, cô không có tư cách làm mẹ Hoan Hoan...

"Tiểu thư nhà Trần tổng, là bạn thân của cô? Hôn lễ của họ sẽ tổ chức vào tháng sáu... Tuyệt đối không được để Trần gia giành trước, cô và A Đàn, trước khi chúng tôi đi Mỹ thì tổ chức hôn lễ trước đi, đừng có để kéo dài lâu quá!"

Cái gì? Cô nghe lầm sao?

"Dạ?" Tiểu Trinh mặt đại ra, hơi giật mình nhìn ông, hoài nghi mình nghe nhầm. Quan Hữu Đạt chấp nhận cô sao? Sao có thể?

"Nhân lúc còn trẻ thì sinh thêm vài đứa nữa, tốt nhất là sinh thêm một đứa con trai, nhưng nếu là con gái mà giống Hoan Hoan thì ... Thêm vài đứa nữa cũng không sao."

Kì Tiểu Trinh, mày nghe lầm rồi, tất cả đều là ảo giác thôi, người trước mắt lúc này đang thúc giục mày kết hôn với Quan Trí Đàm, sau đó sinh thêm vài đứa nữa, không phải Quan Hữu Đạt.

"Có thời gian thì đưa Hoan Hoan đi gặp mẹ A Đàm nhiều một chút, có gì không hiểu thì hỏi, nghe rõ chưa?" Ông thật ra đã chấp nhận cô từ lâu, nhưng vì mặt mũi mà không chịu thừa nhận, cảm thấy nếu gặt đầu thì giống như là thừa nhận mình sai lầm, mất cấu nhìn người.

Lúc trước vẫn nghĩ cô tiếp cận con trai ông, chỉ là ham tài phú Quan gia, ý niệm này đã ăn sâu vào đầu, cho đến gần đây thấy con cầu hôn liên tiếp bị cự tuyệt, mới phát hiện không đúng, ông sai rồi.

Nếu cô thật sự ham tiền tài quyền thế của Quan gia, thì nhiều năm trước nên ôm con tới cửa đòi tiền mới đúng, nhưng cô không làm vậy, ngược lại còn đem tiền trả lại cho Quan gia, một xu cũng không lấy.

Từ khi hôn sự với Trần gia thất bại, đã mấy thang trôi qua, con trai ông vì cô mà mua rất nhiều trang sức c hâu báu, cô lại chưa từng đeo, thứ trang sức duy nhất trên người, chỉ là một chiếc nhẫn cũ.

"Trả lời đi, cô cảm điếc à?" Quan Hữu Đạt nhìn bộ dáng ngơ ngác ngây ngốc của cô, không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Bác Quan, ý của bác là ... Bác không trách cháu?" Tiểu Trinh tìm được giọng của mình, vỗ vỗ trái tim đang nhảy loạn trong ngực, câu hỏi này là vấn đề rất quan trọng với cô.

Trong mắt ông, cô không phải là người phụ nữ hư hỏng sao?

"A Đàm nói đúng, cô quả nhiên là rất ngốc." Ông nhủ mày, chắc một tiếng, "Hy vọng cháu đích tôn của tôi, người thừa kế Quan gia tương lai, sẽ không di truyền khuyết điểm này của mẹ."

Nói đến thế này, ông đã vận dụng hết khả năng rồi.

"Cám ơn bác." Cho đến khi thở ra một hơi dài, cô mới phát hiện mình vẫn ngừng thở, chờ đợi ông tha thứ, chấp nhận cô. "Cám ơn bác, bác Quan ..."

Quan Hữu Đạt nhăn mặt, cảm thấy cô gái này không chỉ có đầu ngốc, mà miệng cũng ngốc nữa, không khỏi thở dài.

"Hy vọng lần tới gặp lại, cô sẽ thông minh mà sửa miệng ... Quên đi."

Nếu cô không da mặt dày một chút mà gọi ông là bố, thì đến chết ông cũng sẽ không chấp nhận cô bước vào cửa Quan gia, quên đi, để A Đàm dạy cho cô, ông mặt kẹ, chỉ cần đem cháu gái xinh đẹp đáng yêu đi du ngoạn sơn thủy là tốt rồi.

"Tôi đưa Hoan Hoan đi, tối nay sẽ ăn cơm với mấy người bạn, bà nội nó rất nhớ nó, ăn cơm xong, tôi sẽ đưa Hoan Hoan về biệt thự — Ngày mai tự cô đến đón Hoan Hoan, nghe rõ chưa?" Nếu không dùng cách này ép cô đến biệt thự, cô chắc chắn sẽ không dám tự mình đến.

Tuy không biết, nhưng ông đã gần như hiểu rõ tính cách của cô con dâu này, cũng có thể hiểu, tại sao con trai lại không thể quên được.

"Hoan Hoan, tạm biệt mẹ đi."

"Mẹ, tạm biệt, con và ông nội đi chơi đây!" Đã quen được ông nội đưa đi chơi, Hoan Hoan vui vẻ vẫy tay với mẹ. "Kim chi Hàn Quốc phải để lại cho con! Bảo bố không được ăn hết đấy, mẹ!" Bé vẫn không quên món ăn sở trường của mẹ.

Cuống quít dặn con phải ngoan ngoãn nghe lời, Tiểu Trinh tiễn họ, trong nháy mắt khi cánh cửa đóng lại, không biết vì sao, cô xúc động muốn khóc.

"Bác ấy chấp nhận mình. Bác ấy tha thứ cho mình. ..." cô nghĩ cả đời này Quan Hữu Đạt cũng không thể chấp nhận cô, nhưng kỳ tích đã xuất hiện, ông còn giục họ nhanh chóng tổ chức kết hôn, sinh thêm mấy đứa trẻ cho Quan gia.

Cho đến bây giờ cô mới nhận ra, sự chấp nhận của Quan Hữu Đạt đối với cô quan trọng như thế nào. Thật tốt quá, không cần cự tuyệt A Đàm cầu hôn nữa, không cần nhìn anh thất vọng, khổ sở làm cô vui, cô rút cuộc cũng có thể đáp lại anh, không cần phải lo sợ hạnh phúc trước mắt sẽ nhanh chóng kết thúc nữa.

"Oa ... " Sau khi áp lực trong lòng được giải tỏa, Tiểu Trinh khó nén nước mắt, khóc lớn.

Lần tới nếu anh cầu hôn, cô cuối cùng có thể thân nhiên hào phóng gặt đầu đồng ý rồi.

Nhìn tay mình bị băng bó đến thập phần dọa người, Quan Trí Đàm cười khổ, suy nghĩ xem nên lấy lý do gì để giải thích cho vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: End

Vì vậy anh nhiệt tình mời đồng phạm A Khôn lên lầu uống chén trà, cố sy nói Hoan Hoan rất nhớ bồ nuôi.

"Hừ, cậu đừng làm trò! Cậu nhỏ nhen chết được, ngay cả khi Hoan Hoan dính tôi mà cũng ăn dấm chua, giờ lại lôi Hoan Hoan ra dụ dỗ tôi, nếu tôi đi lên lầu, Tiểu Trinh hỏi vết thương của cậu, cậu muốn tôi trả lời thế nào? Muốn hại tôi? Không có cửa đâu!" Người đảm đương lái xe Giang Văn Khôn nhìn thấu quỷ kế của bạn tốt, quả quyết cự tuyệt.

"Anh thấy tôi nói vết thương sâu như vậy là vì trận chiến rất kịch liệt, lúc lên rõ bị ngã, không cẩn thận bị thủy tinh đâm phải có được không?"

"Phi, cậu nói dối tài nhì." Giang Văn Khôn cười mỉa, trực tiếp nói, "Tôi khuyên cậu nên nói thật thì hơn."

Quan Trí Đàn phủ quyết. "Giờ nói còn sớm quá."

"Sớm muộn cái gì? Đã sắp hoàn thành rồi, cậu điên vừa thôi!" Giang Văn Khôn lắc đầu cảm thán. "Quả nhiên chỉ cần liên quan đến Tiểu Trinh, cậu sẽ phản ứng rất mạnh."

"Lần cầu hôn tới, tôi muốn cô ấy không có cách nào cự tuyệt!" Anh giấu cô thực hiện, vốn định dùng một cách bất ngờ cầu hôn cô, nhưng sau mấy lần cầu hôn bị từ chối, Quan Trí Đàn cảm thấy thất bại, cuối cùng đành sửa phươg án bất ngờ thành một đòn sát thủ.

"Nếu vậy tôi chỉ có thể chúc cậu may mắn, người anh em." Giang Văn Khôn vỗ vỗ vai anh, sau đó cười nói. "Tôi chỉ đưa cậu về đến đây thôi, xuống xe đi, bye!"

"Anh thật sự thấy chết mà không cứu sao?" Nghĩ đến phản ứng của Tiểu Trinh, da đầu anh run lên.

Cô ấy sẽ khóc, tuyệt đối là như vậy! Điều anh không muốn nhất bây giờ chính là phải đối diện với nước mắt của cô.

"Xuống xe, bạn gái tôi đang đợi ở nhà!" Giang Văn Khôn đá anh xuống xe, quyết định thấy chết không cứu.

Vì vậy anh đành phải kiên trì về nhà, không ngừng nghĩ một lý do để che giấu.

Sút đầu mè trán cũng khó mà tìm được lý do nào đẹp cả đôi đường, Quan Trí Đàn không khỏi thấp giọng rủa, "Đáng chết, A Khôn! Anh cứ nhớ đấy."

Quả nhiên, khi anh vừa bước vào nhà, theo thói quen nói "Anh đã về", Tiểu Trinh lập tức từ phòng bếp chạy ra, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào, nhưng thấy tay anh băng bó, nụ cười nhất thời biến mất.

"A Đàn? Sao anh lại bị thương?" Cô vội vàng buông đồ đang chuẩn bị bữa tối, lau hai tay vào tạp dề, chạy đến bên anh, cầm bàn tay bị băng bó của anh. "Anh không phải đi chơi bóng sao? Là sao lại bị thương đến mức chảy máu như vậy?"

"À, đó là do..... tai nạn thôi." Anh sờ sờ mũi, nhẹ nhàng băng quơ nói.

"Anh trông em không nhận ra sao? Gần đây, ngày nghỉ nào anh cũng đi với A Khôn, nói là đi chơi bóng, nhưng lần nào về tay cũng bị thương, vì là vết thương nhỏ nên em không hỏi nhiều... A Đàn, những vết thương này, trước đây em thường thấy trên người anh, nhưng giờ công việc của anh là ở trong văn phòng, căn bản không thể bị thương như vậy."

Chơi bóng sẽ ít khi bị thương, nếu có cũng không thể bị thương ở lòng bàn tay, đốt ngón tay, móng tay, những vết thương nhỏ và bầm tím này, tám năm trước, khi anh vẫn còn là công nhân, thỉnh thoảng sẽ có. Nhưng bây giờ lại xuất hiện như vậy thì thật sự rất quái dị.

"Nói, anh giấu em làm cái gì?" Tiểu Trinh khó nén giận chất vấn.

"Hu? Hoan Hoan đâu? Sao lại không thấy?" Anh nói sang chuyện khác, "Hoan Hoan, bảo bố, bố về rồi đây!"

"Bố anh đưa Hoan Hoan đi dự tiệc cưới rồi, không có ở nhà." Cô khoanh hai tay trước ngực, nhất định truy hỏi mọi việc đến cùng "Vậy sao? Sao lại đột nhiên..." Đáng chết, không có con gái đứng ra làm giám xóc, anh xong đời rồi.

"A Đàn..." Giọng Tiểu Trinh yếu ớt. "Anh tại sao không nhìn em? Anh gạt em cái gì?" Cô nghiêng đầu, đáng người chỉ cao đến ngực anh, ngược lên nhìn anh, nhưng anh lại tránh tầm mắt của cô, cô vừa tức vừa đau lòng, ôm tay anh, sau đó bắt đầu khóc. "Biết là bị thương em sẽ rất đau lòng, lại còn tự làm mình bị thương..."

Cô vừa khóc, anh lập tức bại như núi đổ.

"Đàn ông bị thương một chút có là gì, ngoan, đừng khóc nữa." Quan Trí Đàn lập tức cúi nhìn cô, nhẹ nhàng dụ dỗ.

"Không, em muốn khóc, trừ khi anh nói cho em biết, tại sao anh bị thương? Còn nữa, gần đây anh luôn thần thần bí bí, rốt cuộc cùng A Khôn bí mật làm cái gì?" Khi đi làm cô nhận ra, A Khôn và Tiểu Phi luôn nhìn cô cười như mèo ăn vụng.

"Kì Tiểu Trinh, đừng xấu như vậy!" Nước mắt cô từng giọt từng giọt rơi xuống bàn tay bị băng bó của anh, rõ ràng cách một lớp băng, anh vẫn cảm nhận được nhiệt độ của nước mắt cô.

Cô không tiếng động rơi lệ, dùng cách ấy buộc anh nói thật, cô gái này.... Càng ngày càng hiểu cách không chế anh, chắc!

"Anh chỉ là chuẩn bị một món quà nhỏ để cầu hôn em, không cần thận nên bị thương." Kết quả vẫn như A Khôn đề nghị, nói thật với cô.

"Quà cho em? Vậy sao lại bị thương?" Tiểu Trinh cảm thấy quái dị. Anh nói không rõ ràng, nhưng lại nhớ đến món quà đầu tiên anh tặng cô, là chiếc bàn học anh tự tay làm cho cô, anh dùng bản thiết kế của cô, biến thành vật thể thật, cô vô cùng yêu thích, cho dù chuyển đi đâu, chiếc bàn học ấy cũng đi cùng cô, vốn để lại cho con gái, nhưng bây giờ chiếc bàn ấy đang ở trong văn phòng của cô ở "Đàn Khôn".

"Anh không phải là...." Cô nhìn anh, vẻ mặt không thể tin được. "Sao có thể...."

"Vốn định làm em bất ngờ một chút, nếu bị phát hiện, thì đành phải nói thật cho em biết anh đang làm gì." Anh kéo cô vào thư phòng, mở laptop, click vào một folder có tên "Trinh", hiện lên một tấm ảnh.

"Trời đất ơi..." Tiểu Trinh mở to hai mắt, nhìn tấm ảnh. Trên ảnh là một căn phòng với những đồ dùng bằng gỗ, có giường, bàn trà, tủ, ghế dựa, bàn dài, tất cả những đồ dùng trong gia đình đều có, quan trọng là hình thức của những món đồ này, đều là do cô thiết kế, ngoài ra cách bài trí cũng là cô từng vẽ từ rất nhiều, rất nhiều năm trước.

Tất cả những thứ này đều vẽ trong nhật ký của cô, đại khái là chín năm trước, cô vẽ ra giấc mơ về ngôi nhà của mình.

Nhưng khi Quan Trí Đàn rời đi, họ ly hôn, nhà không bao giờ còn là nhà nữa, có một ngày cô đau lòng khổ sở, cầm tờ giấy vẽ ấy, xé thành muôn ngàn mảnh nhỏ.

Nhưng sau đó lại vô cùng hối hận, tìm từng mảnh từng mảnh, dính lại với nhau.

Cô dường như đã khóc đến khô cạn nước mắt, giấu bản vẽ vào ngăn kéo của chiếc bàn anh làm cho cô, không bao giờ lấy ra nữa.

"Còn thiếu một chiếc tủ để tivi nữa là xong, vốn định để xong toàn bộ thì đưa em đi xem, hơi xa một chút, căn phòng ở Cơ Long, thích hợp để thỉnh thoảng chúng ta về đó nghỉ ngơi một chút. Anh vốn đang suy nghĩ xem sẽ cầu hôn em ở đâu...." Đáng tiếc kế hoạch của anh thiên y vô phùng, kết quả là dưới sự ép hỏi của cô mà bị hủy.

"Anh sao lại biết bản vẽ này?" Sự phát hiện bất ngờ này khiến Tiểu Trinh vô cùng cảm động. Cô bí mật cất giấu tâm sự, tưởng rằng không ai biết, nhưng anh lại tìm được.

Vốn chỉ muốn anh nói ra sự thật, nhưng bây giờ lại bị anh làm cảm động đến muốn khóc.

"Tất cả nguyện vọng của em, anh đều giúp em thực hiện, tại sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?"

"Đương nhiên là vì muốn giữ em ở bên cạnh rồi, không phải sao? Em không tự tin như vậy, anh phải dùng hành động để chứng minh anh yêu em thế nào, cái đầu óc của em mới không nghĩ đông nghĩ tây, cự tuyệt lời cầu hôn của anh. Bỏ giục chúng ta nên nhanh chóng tổ chức hôn lễ, Tiểu Trinh, nếu em đã phát hiện ra món quà bí mật của anh, xem như do anh vì em mà bị thương, lấy anh đi."

Dùng chiêu khổ nhục kế này thật sự rất hạ lưu, nhưng chỉ cần làm cô gật đầu, cho dù hạ lưu nữa anh cũng sẽ làm!

"Em vốn nghĩ, nếu anh cầu hôn em lần nữa, em sẽ đồng ý, thậm chí cho dù anh không đề nghị...." Cô thậm chí đã từng hoài nghi, phải chăng anh đã từ bỏ? Nhưng dường như không phải, anh vẫn rất nhiều tình, liên tục đi hẹn hò, nhưng không hề mở lời cầu hôn, khiến cô từng nghi ngờ anh sẽ không cầu hôn lần nữa.

"Cho nên bây giờ?" Anh nín thở, chờ mong hỏi.

Bây giờ không có những thứ đá quý sắc sỡ lấp lánh, cũng không có hoa hồng, anh cũng không quỳ gối, đương nhiên càng không có một bữa tối dưới ánh nến lãng mạn, chỉ là ở trong thư phòng, anh mở laptop, cho cô xem một tấm ảnh chụp ngôi nhà anh tự tay làm tặng cô, cô thậm chí còn chưa tận mắt nhìn thấy.

Nhưng cô lại gật đầu, không cần tiền bạc lấy lòng, chỉ cần tặng cho cô sự thật tâm, cô sẽ vui vẻ nhận lấy.

"Anh muốn làm cho em một hôn lễ long trọng, tuyệt đối phải kết hôn trước A Khôn, Hoan Hoan phải làm hoa đồng cho chúng ta trước rồi mới đến họ!" Anh hưng phấn bắt đầu kế hoạch, thiếp cưới phải thiết kế thế nào, tổ chức tiệc ở đâu, chụp ảnh ở studio nào, còn cả áo cưới của cô, nhất định anh phải làm Tiểu Trinh trở thành cô dâu xinh đẹp nhất.

Bởi vì đối tượng kết hôn là cô, người duy nhất anh yêu, nên anh thật sự rất nóng lòng, trong đầu đã vẽ ra các bước chuẩn bị.

"Không cần phải cho em một hôn lễ long trọng, A Đàn, anh đã cho em quá nhiều rồi, hoàn thành tất cả nguyện vọng của em, mỗi ngày em có thể tiễn anh đi làm, mỗi ngày cùng nhau ăn tối, những việc trước đây em không dám tưởng tượng đều đã đủ rồi."

"Không, anh không thể hoàn thành hết nguyện vọng của em." Quan Trí Đàn vươn ngón trỏ lau nước mắt trên mặt cô. "Có một nguyện vọng, cả đời này anh cũng không hoàn thành được."

"Có sao? Tất cả những gì trước đây anh từng nói, giờ đều đã làm cho em." Tiểu Trinh cố gắng nghĩ, nhưng lại không thể nghĩ ra còn nguyện vọng nào chưa làm được.

Anh thần thông quảng đại, ngay cả bản vẽ nháp của cô cũng tìm được, tự tay làm những đồ dùng cô thiết kế, còn chuyện gì có thể làm khó anh?

Không ngờ anh dùng một vẻ mặt rất nghiêm túc nói —

"Giúp con gái có một người anh trai tên là Tiểu Hải, việc này anh tuyệt đối không làm được, không có cách nào, thế giới này cũng chỉ có một người tên Kì Tiểu Trinh có cơ hội sinh con của Quan Trí Đàn, nếu mẹ đẻ trẻ không phải là Kì Tiểu Trinh, thì tuyệt đối không phải con anh! Nếu không còn hi vọng về một người anh trai Tiểu Hải bảo vệ con gái, thì anh nghĩ, có một người em trai Tiểu Hải yêu thương, bảo vệ chị gái cũng không tồi, Tiểu Trinh, em nghĩ sao?"

Anh trêu chọc cô. "Con chúng ta đáng yêu như vậy, ít nhất phải sinh hai đứa, bố mới buông tha cho chúng ta, không thành vấn đề chứ?"

Tiểu Trinh thất thần, lập tức đỏ mặt, cô vừa thẹn vừa vui, không ngờ lời nói hôm say rượu năm ấy, anh vẫn nhớ đến bây giờ.

"Anh cố gắng nhiều như vậy, sao lại vẫn không có tin tức gì? Có phải là vẫn không đủ cố gắng không? Hay là chúng ta về phòng tiếp tục cố gắng đi?" Trêu cô thành nghiện, Quan Trí Đàn nhìn mặt cô đỏ bừng không nói lên lời, lại liên tiếp trêu chọc cô, muốn ngừng không được.

"Anh nghĩ cái gì vậy!" Bị anh trêu chọc, thẹn quá hóa giận, Tiểu Trinh đánh nhẹ vào bàn tay bị thương của anh, khiến anh nhe răng trợn mắt kêu rên. "Tay bị thương đến như vậy, còn không nghỉ ngơi cho tốt, trong đầu chỉ nghĩ linh tinh, trước khi anh khỏi hoàn toàn, không có cửa đâu!"

Quan Trí Đàn vốn định tiếp tục diễn rò, nhưng khi anh kêu đau ra tiếng, sắc mặt cô lập tức đại biến, cầm tay anh, lo lắng hỏi: "Đau lắm sao? Miệng vết thương có nứt ra không? Có sao không? Em không cố ý...."

Bộ dáng kích động của cô khiến trái tim anh ấm áp, nhìn không được mỉm cười, dùng bàn tay không bị thương giữ chặt gáy cô, hôn cô thật sâu.

Cô gái ngốc nghếch này khiến anh đau lòng, cũng khiến anh trêu chọc thành nghiện. Loại bệnh này không có thuốc chữa, chỉ có thể giữ thật chặt cô, yêu thương cô, không cho cô rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.